

Mana vecmāmiņa

Kopš bērnības vecāki rūpējas par saviem bērniem, māca sēdēt, turēt karotīti, staigāt un teikt pirmos vārdiņus, tomēr liela loma bērna audzināšanā ir vecvecākiem. Lielākā daļa vecmammu un vectēvu labprāt pavada daudz laika ar saviem mazbērniem, dalās savā unikālajā dzīves pieredzē, sirdsgudrībā, palīdz ikvienam mācīties un novērtēt dzīvi.

Bērnībā mani bieži pieskatīja vecmāmiņa Ludmila Smoļaninova, kamēr vecāki strādāja vai bija aizņemti. Vecmamma dzīvoja blakus, un man patika ciemoties pie vecmāmiņas, bieži paliku pa nakti. Pirms gulētiešanas vecmāmiņa vienmēr lasīja man stāstus par dzīvniekiem un putniem, kā arī dalījās ar savas dzīves stāstiem. Tos es klausos joprojām ar lielu interesi, jo katru reizi omīte pastāsta kaut ko jaunu.

Ludmila Dubinina piedzima 1951.gadā Krievijā, nelielā pilsētā pie Melnas jūras Maikopā kā pirmais bērns ģimenē. Kā visi bērni viņa apmeklēja bērnudārzu. Mācības skolā uzsāka 1958.gadā, daudz laika pavadīja nometnēs jūras piekrastē, ar draugiem un pie vecvecākiem. Ļoti labi mācījās, un īpaši labi padevās ķīmijai, bioloģijai un vizuālā māksla. Absolvēja skolu 1968. gadā ar sudraba medaļu un iestājās Maikopas Pedagoģijas institūtā, ķīmijas un bioloģijas fakultātē. Pabeigusi to 1973. gadā, atbrauca uz Latvijas mazpilsētu Dagdu. Šeit, Dagdā, viņa

iepazinās ar manu vectēvu Vladimiru Smoļaninovu, apprecējās un palika dzīvot Latvijā.

Vecmamma turpināja mācīties un pabeidza Daugavpils Pedagoģijas universitāti un Rēzeknes Augstskolu. Strādāja bērnudārzā par auklīti, bet pēc tam daudzus gadus bija bioloģijas, ķīmijas un vizuālās mākslas skolotāja Dagdas arodvidusskolā, kā arī Andzeļu un Aleksandrovas sākumskolas skolotāja.

Ģimenē piedzima trīs dēli – Aleksandrs, Mihails un Vladimirs. Lielāko dzīves daļu vecmāmiņa Ludmila ir pavadījusi Latvijā, tagad jau ir pensijā un palīdz audzināt 11 mazbērnus.

Omīte man ir īsta draudzene, ar kuru var parunāt par dažādām tēmām, pajokot, skatīties mīļākās filmas un interesanti pavadīt vakaru.

Es ļoti mīlu savu vecmāmiņu un gribu pavadīt ar viņu daudz laika, kamēr tas ir iespējams. Dzīve nestāv uz vietas un rit ļoti ātri, tāpēc vajag ar pateicību un cieņu rūpēties par cilvēkiem, kas no bērnības ir mācījuši mūs dzīvot.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolniece
Jūlija Smoļaninova

Vecmāmiņa Veronika Indrāne

Mana vecāmāte Veronika Indrāne (Kučinska) ir dzimusi 1940.

gada 3. janvārī Bukmuižas pagasta Mortiņu sādžas „Astilbēs” (apmēram 5 km no Bukmuižas) kā trešais bērns daudzbērnu ģimenē (četras māsas un brālis).

Tēvs Miķelis Kučinskis bija sīkzemnieks un braukāja peļņā uz Vidzemi. Cēsu apriņķa Drustos viņš iepazinās ar Annu Priedīti (manu vecvecmāmiņu), kura vēlāk kļuva viņa sieva. Miķelis ar Annu apmetās dzīvot dzimtajās mājās Mortiņu sādžas „Astilbēs”.

Veronika mācījās Ezernieku vidusskolā, 1955. gadā pabeidza 8. klasi. Pēc astoņgadīgās skolas palīdzēja ģimenei saimniecības darbos. Vēlāk strādāja par slaucēju un lopkopi vietējā kolhozā.

1967. gadā Veronika apprecējās ar Romualdu Indrānu no kaimiņu sādžas. Romualds bija talantīgs celtnieks un strādāja padomju saimniecības „Ezernieki” celtnieku brigādē. Brīvajā laikā viņam bija hobijs izgatavot dažādus izstrādājumus no koka. Vēl šodien daudzās mājās ir sastopami viņa veidotie koktēlniecības darbi: stārķu figūras, saktas, vāzes u.c. Ar saviem daiļamata darbiem viņš piedalījās dažādās izstādēs, par ko liecina diplomi un atzinības raksti. Diemžēl smagas slimības rezultātā mana vecātēva Romualda dzīve aprāvās pašā dzīves pilnbriedā 1986. gada vasarā.

Veronikas un Romualda laulībā piedzima divas meitas Rita, mana mamma, un Nīna.

Mana vecāmāte joprojām dzīvo laukos Ezernieku pagasta Mortiņu sādžas „Miķelišos”, un divatā ar vecāko māsu Janīnu uztur nelielu lauku saimniecību. Viņas aprūpē govi, cūku un 7 vistas. Saimniecībā ir arī mājas sargs sunīte Čita un peļu apkarotājs runcis Muris. Vecāsmātes saimniecība arī mūsu ģimenei piegādā svaigus mājas piena un gaļas produktus, olas. Nedēļas nogalēs un skolas brīvdienās arī es palīdzu vecāimātei saimniecības darbos. Tā man ir laba saimniekošanas pieredze laukos.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolnieks

Raimonds Belkovskis

Vecmammās dzīvesstāsts

Vecvecāku dzīves pieredze, sirdsgudrība un ticība ļauj ikvienam no mums mācīties un novērtēt dzīvi, kuru dzīvojam, mērķus, kurus izvirzām, un izvēles, ko izdarām.

Manu vecmammu sauc Erna. Kopš piedzimšanas viņa dzīvo tikai Latvijā. Visu darba dzīvi, 46 gadus, strādāja vienā vietā – Dagdas slimnīcā, pašlaik ir pensionāre.

1971.gadā Erna beidza Dagdas vidusskolas 10.klasi krievu plūsmā un iestājās Pskovas pedagogiskajā institūtā, ģeogrāfijas fakultātē. Mācīties viņa tur neiesāka, kaut gan ar sekmēm un eksāmeniem viss bija kārtībā. Pēc gada vecmamma iestājās Latvijas Universitātē, Ģeogrāfijas fakultātē. Tur mācījās 1,5 gadus, apprecējās un beidza savas mācības. Pēc atgriešanās Dagdā, viņu uzaicināja strādāt Dagdas slimnīcā par reģistratori, kur arī nostrādāja sava mūža lielāko daļu.

1977.gadā vecmamma apprecējās ar manu vectēvu Edgaru, tajā pašā gadā piedzima arī mans tētis. Ģimenei bija grūti dzīvot, darbs bija, bet veikalos - tukšums. Kad Latvija ieguva neatkarību, viss nostabilizējās. Pēc vecmammās stāstītā, Latvijā notika dažādas pārmaiņas, kuras arī ietekmēja mūsu valsti tolaik.

Mana vecmamma savā laikā bija sabiedriski aktīva un piedalījās daudzos pasākumos, aktivitātēs un nometnēs. Skolas gados mācījās teicami.

Jau kopš jaunības viņa interesējas par politiku, katru dienu skatās ziņas, panorāmu u.c. TV pārraides Vienmēr vēlas zināt, kas notiek mūsu valstī.

Vecmamma uzskata, ka savu dzīvi ir pavadījusi diezgan labi un neko no tā, kas noticis viņas dzīvē, nenožēlo. Kopš 1994.gada viņa ir atraitne, bet šobrīd viņai esam mēs- māsa, viņas bērni- ģimene, kura viņu ļoti mīl, godā un ciena. Vecmamma ir laimīga, ka dzīvo Latvijā un ir apmierināta ar savu dzīvi.

Mūsu vecvecākiem ir īpaša dzīves gudrība un vēlme tajā dalīties. Kaut tikai mums visiem pietiktu laika mācīties no viņiem!

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolniece

Kristīne Sudraba

Mana vecvectēva stāsts

Gandrīz katram no mums ir vecāki, vecvecāki, vecvecvecāki, kuriem ir sava dzīves pieredze. Es gribu pastāstīt par savu vecvectēvu un viņa dzīvi.

Manu vecvectēvu sauc Ivans. Viņš piedzima Baltkrievijā, 1935.gada 5.novembrī. Viņam bija četri brāļi un divas māsas.

Vecvectēva divi vecākie brāļi karoja Otrajā pasaules karā. Tā kā Baltkrieviju okupēja vācu armija, tautai tas grūts laiks. Plašumā vērtās partizānu kustība. Sodot par nepakļaušanos okupācijas varai, hitlerieši Baltkrievijā cilvēkus dedzināja šķūņos.

Ivana ģimene kara laikā izbrauca no Baltkrievijas uz Latviju. Kara laikā viņi slēpās mežā, lai izdzīvotu. Vecākie brāļi kopā ar tēvu gāja bojā karojot.

Pēc kara mamma saslima ar neizārstējamu slimību un nomira. Tie bērni, kuri izdzīvoja kopā ar manu vecvectēvu, nokļuva bērnu namā. Vēlāk Ivans strādāja kolhozā. Vecvectēvs apprecējās un viņiem piedzima mana vecmamma un viņas māsa Ņina. Ivana sieva nomira, jo arī bija saslimusi ar neizārstējamu slimību. Vecvectēvs otrreiz neapprecējās, un pašlaik dzīvo viens.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolniece

Lidija Geka

Irena Truhane (Sočivka)

Irena ir dzimusi 1938. gadā 23. augustā Dagdas slimnīcā. Dzīvoja Alženovas sādžā, tā laika Bukmuižas pagastā.

Māte Marija Golube un tēvs Pēteris Sočivka bija zemnieki, kolhozā tēvs strādāja par celtnieku, un māte bija mājsaimniece. Tēvs aizgāja karā 1941. gadā, tika ievainots Ogrē, aizvests uz slimnīcu Krievijā. Kara beigās atgriezās atpakaļ Latvijā.

Irena mācījās Dagdas sākumskolā, tā saucamajās krustcelēs. 4.klasē mācības turpinājās skolā, kura atradās tagadējā bērnu dārza vietā. Klases audzinātāja bija Beitāne Leontīna. Pabeigusi 7. klasi, meitene mācības pārtrauca.

No 15 gadu vecuma kolhozā nostrādāja piecus gadus. Pēc tam sāka strādāt par celtnieka palīgu Rīgā un satika karavīru Truhanu Nikolaju no Ukrainas. Izveidojās ģimene, piedzima bērni: Nikolajs, Jurijs un Inna.

Kopā ar Nikolaju uzbūvēja māju, strādāja kolhozā par slaucēju līdz pensijas gadiem.

Kolhoza laikā brauca ekskursijās uz Maskavu un Kaukāzu, kur tika redzēts daudz vēsturisko vietu un pieminekļu.

Dagdas vidusskolas 12.a klases skolnieks

Andrejs Truhans

Manas vecmāmiņas stāsts

Mana vecmāmiņa Vilhelmīne Lazdāne izstāstīja savu dzīves stāstu.

”Manā dzīve ir bijuši daudz un dažādi notikumi. Lielākā daļa no manas dzīves bija un ir saistīta ar skolu. Vispirms pati mācījos skolā, pabeidzu Dagdas vidusskolu. Tad sagadījās tā, ka man piedāvāja pastrādāt Andrupenes pamatskolā par pionieru vadītāju. Nekad nesapņoju bērnībā par skolotājas darbu, nekad nedomāju, ka man tas darbs varētu patikt. Tolaik vēlējos kļūt par ģeoloģi.

Tomēr sāku strādāt skolā par pionieru vadītāju, un man šis darbs patika. Pavasarī un rudenī pārgājieni un ekskursijas, palīdzēju sporta skolotājam organizēt sacensības, sporta spēles, vienmēr piedalījāties rajona salidojumos. Bija ļoti daudz un dažādu piedzīvojumu un atgadījumu.

Un tas mani tā aizrāva, ka sāku studēt augstskolā par sākumskolas skolotāju. Tā kā interesantāk bija strādāt ar mazajiem bērniem, turpināju strādāt par sākumskolas skolotāju.

Aktīvi iesaistījos sovhoza jauniešu dzīvē, biju kādu laiku sovhozā par komjauniešu sekretāri. Rīkojam dažādus pasākumus “uguntiņas”, koncertus, draudzējamies ar komjauniešiem no Baltkrievijas, vairākus gadus dejoju sovhoza jauniešu tautas deju kolektīvā.

Bija arī dažādas problēmas un nepatīkami brīži, bet tas viss aizmirsies un palicis atmiņā tas, ka dzīve ir pilna ar skaistiem patīkamiem mirkļiem. Vēlāk uzņēmos pildīt mācību daļas vadītājas pienākumus. Tā nostrādāju skolā līdz pensijai.

Ar to saistība ar skolu nebeidzās. Notika tā, ka ar mani dzīvoja mazdēls Žanis, kurš mācījās gan Andrupenes pamatskolā, gan Dagdas vidusskolā. Es cenšos sekot viņa skolas dzīvei, atbalstīt un palīdzēt. Tādējādi joprojām esmu diezgan cieša saistīta ar skolu.

Tagad jau gandrīz 10 gadus esmu pensionāre. Mans spēka avots ir daba visos gadalaikos, ļoti patīk audzēt, kopt puķes. Man ir liels puķu dārzs, kur krāšņi ziedi raisās no agra pavasara līdz vēlam rudenim. Atradu pielietojumu savām puķēm, jo daudzus gadus brīvprātīgi uzkopju baznīcu. Taisu dažādus puķu pušķus no savām un savu draudzeņu puķēm un pušķoju baznīcu katram svētdienas dievkalpojumam. Tas ir mans vaļasprieks.

Ziemā adu, audzēju mājās puķes podos, ļoti daudz lasu. Katru brīvu brīdi pavadu, lasot dažādas grāmatas, ļoti patīk risināt krustvārdu mīklas.

Esmu laimīga, ka man ir laba, sirsnīga meita, skaistule mazmeita un mazdēls Žanis – vislielākais dzīvesprieks. Tas dod dzīvesprieku, enerģiju, esmu priecīga un pateicīga par ikkatru šādu darbīgu mirkli manā dzīvē.

Par savu dzīvi kopumā varu teikt to, ka ikviena lieta, cilvēks un notikums ir skaisti pat tad, ja tajā brīdī tā neliemas. Un man gribētos, lai skaistais vienmēr būtu manā dzīvē.”

Dagdas vidusskolas 12.a klases skolnieks

Žanis Lazdāns

Skolotāja Silvija Pauliņa

Silvija Pauliņa ir dzimusi 1954.gadā Aulejā. Piedzima mājās nevis slimnīcā, kā pierasts mūsdienās. Vecāki bija vienkārši strādnieki, dzīvoja viduvējos apstākļos. Ģimene bija 4 bērni, 3 māsas un viens brālis. Aulejā dzīvoja saticīgi cilvēki, jo neviens netika izvests uz Sibīriju. Visu dzīvi Silvija atceras no vecākiem gūto atziņu: "Nedari otram to, ko negribi sev."

Sešgadīgā Silvija uzsāka skolas gaitas Aulejas pamatskolā, turpināja mācības Dagdas vidusskolā no 1972.gada. Klases audzinātājs Vincentijs Augustovs enerģiskajai Silvijai ieteica strādāt par pionieru vadītāju.

Pionieru vadītāja Dagdas vidusskolā Silvija Pauliņa bija no 1973.gada līdz 1986.gadam. Vēlāk strādāja par sākumskolas skolotāju. 2018.gadā skolotāja atzīmē 45 gadu darba jubileju Dagdas vidusskolā. Šodien Silvija Pauliņa gandarīti saka: "Ar maziem bērniem strādāt ir brīnišķīgi".

Dagdas vidusskolas 12.a klases skolniece

Katrīna Trepša

Vanda Konošonoka

Šis stāsts būs par garā stipru sievieti, kuras mūžs nebūt nav viegls un vienkāršs.

1941. gadā 2.februārī Preiļu rajonā Riebiņu pagastā, sādžā Skutuļi, turīga zemnieka ģimenē piedzima Vanda Tarvida (tagad Konošonoka).

Tēvam Viktoram piederēja prāvs zemes gabals, bišu dravas, mājlopi un māļputni. Viktors Tarvids savu vecāko meitu Vandu sapņoja izskolot par ārstu, bet jaunāko Sholastiku par juristu. Taču Otrais pasaules karš izjauca visus šīs cienījamās ģimenes sapņus un ieceres.

Tā kā ģimene bija turīga, 1944.gadā viņus pieskaitīja pie kulakiem un ģimenes galvu apcietināja. Viktors Tarvids Atašienē tika turēts pagrabā, mocīts badā un tad 1944.gada augustā nošauts. Trešā meita Vera piedzima septembrī, jau pēc tēva nāves. Tuvinieki tā arī neuzzināja ne precīzu datumu, kad tēvs aizgāja bojā, ne arī apbedīšanas vietu. Sieva Bronislava kļuva par atraitni 24 gadu vecumā ar trim maziem bērniem.

Tad Bronislavas tēvs aizbrauca ar zirgu pēc meitas un mazmeitām un atveda viņas uz Andrupeni. No visas lielās saimniecības, kas piederēja Tarvidiem, viņš paņēma tikai kannu ar medu. Nodevēju apkārt bija pilns, un vectēvs, juzdams, ka nav mierīgi, vidējo mazmeitu 1946.gadā aizveda un paslēpa pie radiniekiem.

Komunistus ilgi gaidīt nevajadzēja, drīz vien tika arestēta mamma Bronislava ar Vandu un mazo Veru. Viņas visas trīs tika

ieslodzītas Rīgas centrālcietumā, kur bija vairāk par mēnesi. Tika paredzēts izsūtīt viņas uz Sibīriju, taču vectēvam izdevās meitenes izpirkt. Kaut arī tolaik Vanda bija maza meitene, tomēr atceras, cik necilvēcīgi pret viņām izturējās cietumā. Māsu Veru tikai ar grūtībām izdevās glābt, jo bija ļoti novārgusi. Diemžēl mammu izsūtīja uz Sibīriju Tomskas apgabalā, kur viņa nodzīvoja piecus gadus. Vectēvs un vecmamma ar mazmeitām retu reizi saņēma no viņas vēstules un paciņas ar ciedru riekstiem.

1949.gadā Vanda sāka mācīties 1.klasē Andrupenes pamatskolā. Mācībās bija centīga, taču bija grūti, kad apkārtējie tevi sauc par tautas nodevēja meitu.

Mamma, atgriezusies no Sibīrijas, nevarēja palikt dzīvot Andrupenē un devās atpakaļ uz dzimto pusi. Bronislava otrreiz neapprecējās un līdz vecumdienām strādāja par saimnieci pie priesterā.

Pēc Andrupenes pamatskolas beigšanas Vanda mācījās Maltas vidusskolā, kuru pabeidza 1958.gadā. Tā kā ģimenei nebija līdzekļu studijām augstskolā, viņa atgriezās Andrupenē, sāka strādāt Kazimirovas bibliotēkā.

1959. gadā Vanda apprecējās ar Pēteri Konošonoku. Ģimenē piedzima trīs bērni, visi ir ieguvuši augstāko izglītību.

Neskatoties uz sūro likteni, Vanda Konošonoka ir dzīvespriecīga, darbīga, labprāt pavada laiku ar saviem bērniem, mazbērniem. Kopā ceļo uz tālām zemēm, apmeklē koncertus un teātra izrādes.

Dagdas vidusskolas 12.b klase

Velta Kalniņa

Dagdas novadā ir daudz spilgtu personību, kuri ir ieguldījuši savas pūles un savu dzīvi, lai uzlabotu savu novadu un pagastu. Viena no personībām bijusi Ezernieku vidusskolas skolotāja Velta Kalniņa, kura savu vairāk nekā pusgadsimta ilgo darba mūžu, pilnībā veltījusi mūsu novada bērnu un jauniešu izglītošanai.

Velta Kalniņa nākusi pasaulē 1926. gada 8. decembrī Teodora un Annas Kalniņu ģimenē. Tēvs, Lāčplēša ordeņa kavalieris, zemkopis un amatnieks Trikātas pagastā, māte — mājsaimniece un ļoti laba šuvēja. Dažus gadus vecākais brālis Vitauts, ar kuru Velta bija spiesta šķirties uz ilgāku laiku, jo viņš mācījās Valkas ģimnāzijā, dienēja armijā un astoņus gadus pavadīja izsūtījumā Sibīrijā. Pēc vecāku nāves līdz pat pēdējai dienai Vitauta ģimene bija Veltas atbalsts.

Veltas pirmie četri skolas gadi aizritēja Kazruņģu pamatskolā, kuru pabeidza ar izcilām sekmēm. 1945. gada absolvente devās uz Rīgu studēt Latvijas Valsts universitātē Filoloģijas fakultātē vācu valodu. Pēc triju gadu mācībām dzīves apstākļu dēļ bija spiesta Izglītības ministrijai lūgt darbu. Velta saņēma nosūtījumu uz toreizējā Rēzeknes apriņķa Ezernieku vidusskolu, kurā nostrādāja vairāk par 50 gadiem.

Nebaidīties darba smagumu Velta Kalniņa mācījusies kopš mazotnes, gan palīdzot mammai, kura daudz šuva un gādāja ģimenei iztiku, gan strādājot kopā ar tēvu savā saimniecībā.

Strādājot Ezernieku vidusskolā, katru vasaras atvaļinājuma laiku Velta steidzās braukt uz mājām, lai palīdzētu vecākiem lauku darbos. Par atpūtu nebija ne runas.

Velta Kalniņa — nopelniem bagāta skolotāja, ilggadējā deju kolektīvu vadītāja. Dejošana kļuva par viņas sirdslietu. Viņa prata ielikt bērnu dvēselēs dejas mūziku. Veltai Kalniņai ir skolēni, kuru dzīvē dejai ir milzīga vieta.

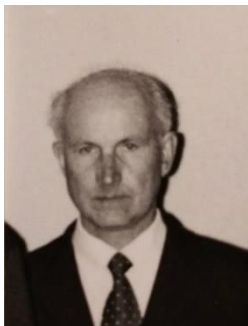
Diemžēl Velta Kalniņa ir aizgājusi aizsaulē. 2013.gada 7. decembrī par godu skolotājas Veltas Kalniņas piemiņai tika rīkota atceres pēcpusdiena “Dejai ir savs stāsts...” Ezernieku Saietu nama zālē.

Veltas Kalniņas un daudzu citu vecākās paaudzes skolotāju ieguldījums pagasta kultūras dzīvē bija milzīgs. Daudzus gadus Ezernieku vidusskola bija slavēta ar saviem deju kolektīviem. Sāka ar mazumiņu, pamazām izauga līdz dalībai Skolēnu dziesmu un deju svētkos Rīgā. Pirmās vietas Skolēnu dziesmu un deju svētkos nekad nebija, bet skolotājas Kalniņas vadītie kolektīvi vienmēr bija ļoti labā līmenī. Un augstākā deju skolotāju plejāde ar cieņu skatījās gan uz viņu, gan viņas kolektīviem — tas bija liels sasniegums.

Dagdas vidusskolas 12.b klase

Jānis Andžāns

Jānis Andžāns dzimis 1937. gada 7. maijā Maču sādžā. Andžānu ģimenē bija divi bērni Jānis un māsa. Dzīve bērībā bija grūta, jo viņš auga nabadzīgā ģimenē, kurai bija grūti uzturēt saimniecību.

Skolas gaitas Jānis uzsāka Šķaunes septiņgadīgajā skolā, tālāk mācības turpināja Višķu lauksaimniecības tehnikuma agronomijas nodaļā. Pēc tehnikuma beigšanas strādāja kolhozā "Nākotne" par brigadieru. Brigadiera darbs nebija viegls, jo gandrīz visus lauku darbus vajadzēja darīt ar rokām vai zirgu. Jānis strādāja un dzīvoja Malcānu sādžā.

1975. gadā pārcēlās dzīvot uz Dagdu. Pirmais darbs Dagdā bija Dagdas maizes ceptuvē par krāvēju. Krāva miltus no mašīnas uz noliktavu. Vēlāk sāka strādāt Dagdas kokapstrādes rūpnīcā.

1978. gadā darbu uzsāka kolhozā "Brīvība". Brigadiera darbs bija kļuvis nedaudz vieglāks, jo bija pieejama tehnika. Vēlāk viņu iecēla par noliktavas pārzini, un šis darbs tika veikts līdz pat pensijas vecumam (1997.gadam).

Tajā laikā tika piešķirta maza pensija, tāpēc Jānis atzīst, ka dzīve deviņdesmitajos gados nebija viegla, tomēr bija ļoti interesanta un nav par ko nožēlot. Savas dzīves laikā ir pieredzēts diezgan daudz, tāpēc Jānis labprāt dalās ar savu dzīves pieredzi. Klausīties ir ļoti interesanti. Mūs ļoti pārsteidza Jāņa Andžāns stāstītais, ka revolūcijas laikā viņa tēvs ir sargājis Ļeņiņu.

Stāstot par sevi, viņš ir ieskatījies savos atmiņu krājumos un ir ļoti priecīgs, ka varēja dalīties ar to, ko ir piedzīvojis visā savas dzīves garumā un ir ļoti pateicīgs par to, ka es viņu varēju uz klausīt

Bija tiešām patīkami klausīties stāstos, kas vecajam vīram lika atcerēties savu pagātņi.

Dagdas vidusskolas

12.b klases skolniece Kristīne Andžāne,

9.a klases skolnieks Jānis Andžāns

Zinaida Zariņa

Zinaida Zariņa dzimusi 1955.gada 14.aprīlī Dagdas novadā, Konstantinovas pagastā, ciematā Kubuļniški, mājās “Ķemeri”, Regīnas un Staņislava Kumalāna ģimenē. Viņai ir vecākā māsa Janīna Tukiša. Bērnībā Zinaida dzīvoja “Ķemeros” kopā ar vecākiem, vecvecākiem un māsu.

Mācības uzsāka Aulejas astoņgadīgajā skolā, līdz 11.klasei turpināja mācības Dagdas vidusskolā. Zinaida jau no bērnības bija pārliecināta, ka saistīs savu turpmāko dzīvi ar medicīnu, un pēc vidusskolas mācījās Daugavpils medicīnas koledžā par feldšeri. Pēc iegūtās izglītības viņai nozīmēja darba vietu Jaunokras feldšeru punktā, kur viņa nostrādāja gadu, taču jau 42 gadus strādā Konstantinovas feldšeru punktā. Viņa palika dzīvot un strādāt savā dzimtajā Konstantinovas pagastā.

Zinaida uzskata, ka feldšera darbs ir grūts, jo jāatrod pieeja katram pacientam, katrs atnāk ar savu problēmu. Darbā bijušas dažādas ekstremālas situācijas, kad bija jāpieņem ātrs un pareizs lēmums, no kura atkarīga cilvēka dzīvība. Par feldšeri būt ir ļoti atbildīgs darbs, bet Zinaida iedvesmojusi arī savu mazmeitu turpmāko dzīvi saistīt ar medicīnu.

Zinaida ir precējusies ar Leonīdu Zariņu, ģimenē izaudzināti divi dēli - Vilnis un Ēriks. Zinaidai šobrīd ir četras mazmeitas: Līga, Linda, Laura un Daniela. Vecākajai mazmeitai Līgai jau ir 18 gadi, taču Laurai, jaunākajai mazmeitai, tikai gadiņš.

Brīvajā laikā Zinaida nodarbojas ar dārzkopību, viņai ļoti patīk ogot un sēņot, kā arī paplašināt savas zināšanas, lasot medicīnas literatūru.

Dagdas vidusskolas 12.b klases

Mans vectēvs

Manu vectēvs Antons Nartišs, dzimis 1948. gada 3. augustā, Dagdā. Vectēvs mācījās Andrupenes pag. Kazimirovas pamatskolā, vēlāk mācījās Dagdas vidusskolā. Strādāja Andrupenē par santehniķi.

Pagājušā gadsimta 80–tajos gados veikalos bija grūti iegādāties jebkādas preces, izvēle bija niecīga. Atalgojums strādājošiem arī nebija liels. Pārtikas produkti nebija dārgi, tomēr, piemēram, lai nopirktu vienu kilogramu apelsīnu, vajadzēja stāvēt rindā apmēram trīs stundas, jo apelsīni bija ļoti liels retums.

Tagad veikali ir pārpilni gan ar pārtikas produktiem, gan ar apģērbiem, saimniecības precēm, celtniecības materiāliem u.c. Atceros vecāku un vecvecāku vārdus – labāk, lai algas būtu mazākas, bet veikalos būtu liela izvēle. Kādreiz pa taloniem pirka cukuru, maizi u.c.

Vecāku un vecvecāku laikā darbojās dažādas ražotnes, fabrikas, pastāvēja kolhozi. Visiem cilvēkiem bija darbs, vecvecāki neraizējās par to, ka rīt var nebūt darba. Mūsdienās Latvijā ir liels bezdarba līmenis. Savulaik valstī tika likvidēts daudz fabriku, rūpnīcu u.c.

Taču mana dzimtā pilsēta izskatās daudz skaistāka un sakoptāka nekā agrāk.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolniece

Linda Zariņa

Janīna Tukiša

Ļaudīm patīk sapņot par dzīves lielajām uzvarām, bet, lai tās iegūtu, ļoti daudz jāstrādā. Mūsu mazajā, skaistajā pilsētiņā ir daudz tādu cilvēku, ar kuru gūtajiem sasniegumiem varam lepoties. Viena no tiem ir Janīna Tukiša.

Viņas dzīves ceļš ir aizsācies Konstantinovas pagastā, tur sākušās arī skolas gaitas, kas vēlāk turpinājās Dagdas vidusskolā un Rīgas Tehniskajā universitātē.

Liels bija vilinājums uzsākt darba gaitas lielākā pilsētā, taču mīlestība pret Latgali darīja savu, un Janīna kā ekonomiste uzsāka darba gaitas Šķaunē. Tur pagāja 15 gadi, satikta mīlestība, tika nodibināta ģimene, piedzima bērni – divas jaukas meitenītes. Janīna krāja dzīves un darba pieredzi, prasmi komunicēt ar cilvēkiem, un 1988.gadā ģimene pārcēlās uz dzīvi Dagdā. Te darba gaitas Dagdas ciemata padomē par grāmatvedi. Cilvēki novērtēja, ka Janīna Tukiša ne tikai prot veikli strādāt ar skaitļiem, bet ir ļoti saprotošs, gudrs cilvēks.

Kad notika vēlēšanas, tad tieši J. Tukišu ievēlēja par pilsētas domes priekšsēdētāju, jo daudzi viņā redzēja cilvēku, kas spēs uzlabot dagdāniešu dzīvi.

Šī sieviete ir garīgi bagāta, bet garīgums vairo labo pasaulē, uzlabo attiecības, sēj visur mīlestību un cilvēcīgumu. Izdalot savas gara vērtības, cilvēki paši garīgi aug un attīstās. Daudz labu darbu paveikts Janīnas Tukišas sasaukumu laikā. Viņas ideja bija tāda – katru gadu atbalstīt kādu vienu nozari, piemēram, izglītību, kultūru, ceļu remontu.

No tiem laikiem cilvēkiem atmiņā paliks svētki Dagdā. Sākumā tie bija Annas svētki. Pēc pāris gadiem Annas svētku vietā ieviesa pilsētas svētkus, jo gribējās kaut ko tādu, ko cilvēki neredz ikdienā. Tā arī Dagdā bija iespēja noskatīties gaisa balonu izrādi, notika spēkavīru šovs.

Protams, atmiņā visiem paliks Jaunā gada sagaidīšana, jo Dagdā pirmo reizi gadu mijā bija salūts. Cilvēkiem tas patika un ilgi palika atmiņā. Janīna Tukiša ar prieku atceras tās dienas, kad, izejot no mājām, redzēja ielās daudz cilvēku.

Tolaik Dagdā nebija nevienas nevalstiskās organizācijas, un Janīna Tukiša sāka domāt, ka ir jāiesaista tieši jaunieši. Bija vēlme uzcelt māju jauniešu atpūtai, tāpēc iesaistījās vairākos projektos, kuros varēja piedalīties tikai nevalstiskās organizācijas. Triju gadu laikā organizēja biedrību „Dagne” un uzcēla jauniešu centru. „Dagne” vēl joprojām darbojas, piedalās projektos, pasākumos, kā arī paši organizē tos. Janīna Tukiša lepojas ar jauniešiem, kuri iesaistījuši aktivitātēs Dagdas novadu, un tagad katrā pagastā ir jauniešu biedrība.

Nāca lielu pārmaiņu laiks, kad Janīnas kundze vairs nebija pilsētas domes priekšsēdētāja. Bet, strādājot plānošanas nodaļā vai veicot domes priekšsēdētāja vietnieka pienākumus, viņa domāja par savu pilsētu, par cilvēkiem, kuri ir viņai līdzās. Ar patiesu prieku Dagdas iedzīvotāji sumināja Janīnas kundzi viņas jubilejā, izteica pateicību par paveikto.

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece

Veronika Mamedova

Manu vecvecāku stāsts

Manu vecvecmāmiņa Bronislava ir dzimusi tālajā 1928.gadā un 2018.gada februārī atzīmēja apaļu jubileju – 90 gadi. Mēs visi viņu mīli saucam par Bronu. Šajā vecumā viņa ir saglabājusi izcilu atmiņu un labprāt dalās savās atmiņās par bērnību un jaunību.

Viņa uzauga tepat, Andrupenes pagastā, skolā mācījās 6 gadus. Vēlāk viņa izmācījās par šuvēju, pāris gadus pēc Otrā pasaules kara strādāja šūšanas ateljē Preiļos. Pēc tam izveidoja ģimeni un apmetās uz dzīvi sava vīra Alfona mājās Jaunokrā. Tur Bronislava dzīvo līdz pat šai dienai.

Visu dzīvi viņa ir sūri strādājusi kolhozā, barojot un kopjot bulļus fermā. Savā mūžā pieredzētas kara šausmas, kas viņu pārsteidza 13 gadu vecumā. Viņa stāstīja, ka dzimtajās mājās kara laikā bija fašistu štābs, bet pašiem bija jāmitinās klētī, un viņas mātei bija jāgatavo ēst un jāmazgā veļa vācu generāļiem.

Tāpat viņa atceras, cik daudz laukos dzīvoja jaunības dienās. Katru sestdienas vakaru vienā no sādžas mājām parasti bija „večerinkas”, un visa sādžas jaunatne pulcējās, lai dejotu un atpūstos. Brona teica, ka bija jautri.

Vēl Brona stāstīja kā viņa, jauna meitene, 18 gadu vecumā, uzreiz pēc kara, viena pati brauca apciemot savu brāli Ukrainā, kur viņš bija apcietinājumā. Viņa stāstīja, ka bija ļoti bail, bet kaut kā noveicās. Pa ceļam vilcienā viņa pirmo reizi mūža nogaršoja arbūzus. Tas viņai ļoti palika atmiņā. Mani pārsteidz,

ka viņa vēl joprojām atceras savas jaunības paziņas, notikumus, vietas. Arī klausīties viņā ir ļoti interesanti.

Dagdas vidusskolas 10.b klases skolnieks

Rihards Stivriņš

Mans vectēvs Antons.

Manu vectēvu sauc Antons Olehnovičs. Viņš dzimis 1950. gada 2. jūnijā Dagdas pagastā. 1957. gadā uzsāka skolas gaitas, pabeidza 8 klases. 1970. gadā mans vectēvs uzsāka dienestu armijā. Visu darba mūžu strādāja par metinātāju.

Vectēvs ir mans lepnums. Es vienmēr varu uz viņu paļauties, un man vienmēr palīdzēs. Ja ir kas darāms, viņš labprāt to izdarīs, jo vectētiņam patīk strādāt.

Viņam ir sieva Valentīna, divi bērni: meita Diāna un dēls Anatolijs, kā arī jauks mazdēls, kuru viņš ļoti mīl. Man patīk ar viņu pastaigāties, jo tad es varu viņam „izkratīt savu sirdi”. Es droši uzticos, jo zinu, ka viņš nevienam neko neizstāstīs.

Mans mīlais vectētiņš ir ar mani vienmēr kopā, lai kas arī notiktu. Viņš prot mierināt, kad man ir slikti, samīlot un palīdzēt, vienmēr cenšas mani iepriecināt ar patīkamiem sīkumiem. Esmu pateicīga viņam par visu. Par jaukiem un neaizmirstiem brīžiem, par to, ko dara mana labā, par to, ka rūpējas par mani, pārdzīvo.

Ja man kaut kas neizdodas, lūdzu padomu savam stiprajam vectēvam. Viņš vienmēr pasaka ko labu, allaž palīdz piepildīt manas karstākās vēlmes. Man ļoti patīk, kā vectēvs pret mani izturas. Es jūtu, ka viņš mani ļoti, ļoti mīl, un es arī viņu – stipri, stipri. Es lepojos ar savu mīlo, stipro, vareno, izpalīdzīgo, labsirdīgo, jautro un strādīgo vectētiņu Antonu. Paldies par visu, vectētiņ!

Dagdas vidusskolas 10.b kl.

Stāsts par manu vecmāmiņu

Lilija Volčēnoka, mana tēva māte, nāk no Stabulnieku dzimtas tagadējā Krāslavas novadā.

Vecmāmiņa Lilija izaugusi nabadzīgas ģimenes lauku sētā. Manas vecmāmiņas vecāki bija Jānis un Juzefīne. Juzefīne nomira no čūskas indes, tāpēc Lilija no čūskām baidījās visu savu dzīvi. Meitene nākusi pasaulē 1932. gadā kā ceturtais bērns ģimenē. Pavisam ģimenē bija deviņi bērni. Pirmais bija dēls Jānis, otrais - Pēteris, trešā - Monika, piektais - Stanislavs, sestā - Vālīte, septītā - Rita, astotā Helēna un pēdējais - Rihards.

Īstā lauku sētā katram bija savs darbs. Vecmāmiņa bija govju gane, bet bija arī tādi darbi, kurus darīja visi kopā. Galvenais palīgs dārzā un citur bija labs darba zirgs, jo traktoru tajā laikā vēl nebija. Saimniecībā turēja govīs, cūkas un vistas.

Pavasari, kad iestājās pietiekami silts laiks, sākās darbi dārzos. Vispirms graudaugi, tad kartupeļi un dārzeņi. Katrai kultūrai - graudiem un dārzeņiem - bija savs sēšanas laiks. Viss iesētais bija jārušina, jāravē, lai neaizaugtu ar nezālēm.

Tad karstais siena laiks, sienu plāva ar izkaptīm, un tas bija vīriešu darbs. Labi izkaltēto sienu lika kaudzēs visa ģimene, vasaras beigās sienu veda šķūnī.

Vasaras beigās un rudens sākumā bija ražas novākšanas laiks, labību plāva ar sirpjēm. Daļu graudu atstāja sēšanai, bet pārējo veda uz dzirnavām malt. No rudzu miltiem cepa maizi, deva govīm.

Tajā laikā vēl nebija mašīnu, uz skolu un atpakaļ vecmāmiņa gāja kājām. Somas bija no lupatām sašūtas kulītes.

Skolā tika pabeigtas astoņas klases. Mājās elektrības nebija, viņa mācījās pie petrolejas lampas un parastām svecēm.

Kad sākās Otrais pasaules karš, sētai tuvojās frontes līnija, visur apkārt staigāja vācieši. Visi ļaudis skrēja slēpties mežā. Viņi vairākas dienas slēpās, kamēr vācieši aizgāja. Diemžēl vecākais brālis Jānis tika nošauts.

Vecmāmiņa nodibināja savu ģimeni, un izaudzināja dēlu un divas meitas. Tētis bija otrais bērns ģimenē. Vēlāk vecmāmiņa pārcēlās uz dzīvi Dagdas apkaimē un vairākus gadus nostrādāja kolhozā.

Tagad vecmāmiņa ir pensijā un sarunās ar savu māsu atceras agrāko laiku dzīvi lauku sētā.

Dagdas vidusskolas 10.b klases skolnieks

Aigars Volčēnoks

Mana vecmāmiņa Zinaīda.

Mana vislabākā vecmamma Zinaīda ir dzimusi 1949.gadā Zilupē. Bērnībā Zinaīdai ļoti patika lasīt grāmatas, viņa apmeklēja bibliotēku gandrīz katru dienu. Skolā meitene mācījās ļoti labi un, beigusi skolu, devās uz Rīgu strādāt. Viņa trīs gadus strādāja par šuvēju trikotāžas fabrikā “Māra”. Tur ražoja trikotāžas izstrādājumus: jakas, kleitas, džemperus un citas siltas, jaukas lietas.

Kad Zinaīdai bija 19 gadi, viņa aizbrauca uz Tallinu pie sava brāļa un strādāja uz dzelzceļa trases piecus gadus. Drīz tika izveidota sava ģimene, kas apmetās kopmītnēs, un 1973.gadā piedzima mans tētis. 1975.gadā mana vecmamma atgriezās Latvijā un uzsāka darbu kolhozā. Mazo ģimenīti papildināja vēl divi bērni.

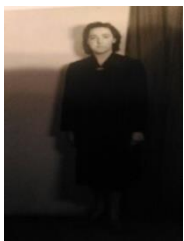
Kad nomira mans vectēvs, vecmāmiņa saslima un ļoti bieži gulēja slimnīcā. Pēc kāda laika tomēr izvesēlojies.

Šobrīd manai vecmammai ir astoņi mazbērni. Viņa pieskatīja mūs, kad mūsu vecāki strādāja.

Es mīlu savu vecmāmiņu un esmu laimīga, ka man tāda izpalīdzīga vecmāmiņa.

Dagdas vidusskolas 10.b klases skolniece Samanta Gromova

Manas vecmammās Antoinēnas Adamovičas (Viļumas) dzīves stāsts.

1930. gada 1. aprīlī Ludvigas un Jāzepa Viļumu ģimenē piedzima dvīņi – Antoinēna un Antons. Kuplajā ģimenē pavisam bija 12 bērni -Antoinēna, Antons, Andrejs, Pēteris, Veronika, Vitālijs, Jānis, Ance, Genovefa, Pēteris, Aleksandrs, Donats. Jau pēc Otrā pasaules kara zaudēja brāļus Vitāliju un Jāni.

Antoinēna četrus gadus mācījās Astašovas „Dzeguzes” pamatskolā, vēlāk strādāja ar lopiem mājās. Pēc tam devās strādāt uz *XXI sasaūkuma kolhoza* cūku fermu par cūkkopi, darbu turpināja sovhozā Andrupene par palīgstrādnieci liellopu fermā. 1961. gadā viņa apprecējās ar manu vectēvu Jāzepu Adamoviču, un 1967. gadā piedzima meita - mana mamma.

No 1985. gada vecmāmiņa ir pensionāre. Pēc pieciem gadiem kļuvusi par atraitni, bet pēc gada vecmammās godā, jo manai mammai piedzima mana vecākā māsa Iveta.

Šogad manai vecmammai palika 88 gadi, un no savas lielās ģimenes viņa palikusi pēdējā. Mēs ar ģimeni mīlam savu vecmāmuļu, vēlam viņai stipru veselību, nodzīvojot vēl ilgus gadus.

Dagdas vidusskolas 10.b klases skolnieks
Artis Kalpišs

Manas vecmāmiņas īsā biogrāfija

Mana vecmāmiņa, no mātes puses, Ņina Gjač dzimusi 1932. gadā. Indrā tika pavadīta visa dzīve, vecmāmuļa nomira piecdesmit četru gadu vecumā, tāpēc es viņu nekad neesmu redzējusi.

Manai vecmāmiņai bija divi brāļi un divas māsas. Vecmāmiņa bija ceturtais bērns ģimenē.

1959. gadā, viņa apprecējās, un pēc gada viņai piedzima meita Irēna. Ar dažādiem intervāliem ģimeni kuplināja bērni: Juzja, Jeļena, Marija un Valentīna.

Vecmāmiņas dzīve bija grūta, jo visu dzīvi mājās kopa savu saimniecību un audzināja bērnus. Bet viņas labā gaisma dzīvo bērnos un mazbērnos, tāpēc mēs ar pateicību pieminam vienkāršo lauku māmuļu.

Viņa paspēja ieraudzīt un paauglēt tikai vienu mazdēlu un vienu mazmeitu.

Dagdas vidusskolas 10.b kl.

Mana vecmamma Margarita.

Manu vecmammu sauc Margarita Spila. Viņa dzimusi Lietuvā 1952. gada 1. janvārī, bet mācījās Siguldas astoņgadīgajā skolā.

Pēc skolas beigšanas viņa mācījās Bulduru dārzkopības sovhoztehnikumā. 1972. gada 8. aprīlī apprecējās ar manu vectēvu Valerianu Spilu.

Mana vecmamma strādājusi dažādās darbavietās: Mālpils tehnikuma dārzniecībā, tūristu bāzē Ezerniekos, Dagdas valsts apdrošināšanas inspekcijā un Aleksandrovas speciālajā internātskolā.

Vecmāmiņai Margaritai ir divi bērni un pieci mazbērni. Tagad vecmamma jau ir sešus gadus pensijā. Šobrīd viņai patīk ziemā adīt zeķes, bet vasarā strādāt dārzā.

Dagdas vidusskolas 10.b klases skolnieks
Raitis Ižiks

Vecmāmiņa Zinaīda Ostrovskā

Es vēlos pastāstīt savas
vecmammās Zinaīdas
Ostrovskas (agrāk Beitānes)
dzīves stāstu.

Mana vecmamma
piedzima kara laikā, 1943. gada 6. jūnijā, četru bērnu ģimenē,
Krāslavas rajona Dagdas pagasta ciemā Bikova.

Meitene mācījās Astašovā, Dzeguzes pamatskolā. Piecu gadu
vecumā nomira viņas mamma. Kad pabeidza septiņas klases
pamatskolā, nomira tēvs. Tāpēc nebija iespējas turpināt
mācības, bet bija jādodas strādāt kolhozā par slaucēju, jo
vajadzēja uzturēt jaunākos brāļus.

Par centīgu darbu kolhozā tika nopelnīti vairāki goda
raksti un prēmijas. Kad viņai bija divdesmit viens gads,
apprecējās ar Arkādiju Ostrovski. Laulībā piedzima četri bērni -
Aina, Ināra, Ingrīda, Aldis. Divdesmit gadus līdz pensijai viņa
nostrādāja par pastnieci, piegādājot sūtījumus uz velosipēda vai
ejot kājām.

Pensijas laikā mani vecvecāki savā saimniecībā sāka
turēt lopus - govīs, teļus, cūkas, vistas, vēlāk arī kazas, piedalījās
dažādos konkursos.

Tagad vecmamma vecumdienas pavada mājās, pie viņas
bieži brauc ciemos bērni un mazbērni. Šobrīd jau ir desmit
mazbērni. Mēs kopā svinam visus svētkus. Ziemassvētkos,

Liieldienās visi braucam uz baznīcu, svinam dzimšanas dienas un vārdadienas un dzīvojam draudzīgi.

Mēs viņu saucam par babu Zinu. Maijā vecmamma kopā ar kaimiņiem dzied un lūdzas pie krusta, vasarā viņas māja ir pilna ar bērniem un mazbērniem, un tur vienmēr ir jautri. Savai vecmammai es novēlu veselību un ilgu mūžu.

Dagdas vidusskolas 10.b kl

Valentīna Romanovska

Es vēlos izstāstīt savas vecmammās Valentīnas Romanovskas (agrāk Daņiļenko) dzīves stāstu.

Mana vecmamma piedzima 1939. gadā, Baltkrievijā, Rasones rajonā, ciematā Tofeļi. Viņas vecāki bija Daņiļenko Ivans un Jevģēnija.

1941. gadā, kad sākās Otrais Pasaules karš, manai vecmammai bija divi gadi. Baltkrievijā bija intensīva kara darbība, viņas tēvs gāja bojā frontē, bet māti nošāva vācieši savā poligonā. Bet pa to laiku mana vecmamma kopā ar viņas vecmammu atradās mežā, pie purva. Kopā viņas tur pavadīja visu ziemu. Pavasarī vācieši atkāpās, un krievi atļāva tuvoties ceļiem. Tā kā meitene bija maza, viņu nēsāja uz rokām. Apkārt braukāja krievu mašīnas, kuras veda bērnus uz bērnu namiem, bet vecus cilvēkus uz speciālām iestādēm, kurās par viņiem rūpējās. Galu galā 1943. gadā viņa kopā ar citiem bērniem nokļuva Latvijā, ciematā Vecokra, Okras sākumskolā.

Pēc neilga laika no Kapiņu skolas atnāca ziņa, ka apkaimes iedzīvotājiem jāpieņem bērni no Okras sākumskolas savās ģimenēs. Manu vecmammu pieņēma Inokentija Romanovska ģimene, jo viņu bērni jau bija pieauguši.

Tad viņa dzīvoja ciematā Stankēviči. No astoņu gadu vecuma gāja skolā, pabeidza septiņas klases 14 gadu vecumā. Tālāk vecāki neatļāva mācīties, un tāpēc viņa aizgāja strādāt kolhozā.

22 gadu vecumā apprecējās ar kaimiņu Broņislavu Romanovski. Viņš strādāja kolhozā par mehanizatoru, bet vecmamma bija lopkope. Par labi padarītu darbu manas vecmammās portrets vairākkārt bija uz goda dēļa Andrupenē. Mani vecvecāki, nodzīvojot laulībā 47 gadus, izaudzināja piecus bērnus - Viktoru, Pēteri, Nikolaju, Jāni, Olgu. Viņi pabeidza Okras saptiņgadīgo skolu, un pēc tam Dagdas lauksaimniecības skolu. Viņi kļuva par mehaniztoriem un šoferiem. Visi pašlaik dzīvo Latvijā, neviens nav devies ārzemēs. Tagad vecmamma ir pensijā, viņai ir 11 mazbērni un jau 3 mazmazbērni.

Mēs saucam mūsu vecmammu par babu Vaļu. Viņai vienmēr ir labs garastāvoklis, un es viņai novēlu labu veselību un ilgu mūžu.

Dagdas vidusskolas 10.b kl.

Vecmāmiņa Kilikija Piragova

Ščedratos, vecticībnieku ģimenē, 1936. gada 24. novembrī piedzima meitene, kuru nosauca Kilikija. Kad viņai bija pieci gadi, sākās Otrais pasaules karš. Daudzus cilvēkus veda uz Vāciju strādāt. Gribēja aizvest arī vecmāmiņu, bet, kad viņu kopā ar ģimeni aizveda līdz Dagdai, viņu nozaga radnieks un pa nakti aizveda mājās. Visu kara laiku mana vecmamma dzīvoja pie saviem vecvecākiem Ščedratos. 1945. gadā, kad beidzās karš, mājās atgriezās vecāki un paņēma manu vecmāmiņu dzīvot pie sevis.

Vecmamma pabeidza 7- gadīgo skolu un devās mācīties uz Dagdas vidusskolu. Pabeigusi mācības Dagdā, iestājās Daugavpils pedagoģiskajā institūtā, ieguva krievu un vācu valodas skolotājas profesiju. Vecmamma strādāja Astašovas un Ščedratu skolās. Mācīja bērnus. Kad skolas tika slēgtas, strādāja par sekretāri Iskras ciema padomē.

Mana vecmamma bija ļoti aktīva, vadīja kāzas un citus pasākumus. No 1975. gada strādāja par kadru inspektori sovhozā „Iskra”. 1991. gadā viņa aizgāja pensijā, un tad vecmamma strādāja mājāsaimniecībā – kopa dārzu, audzēja lopus. Kad bija brīvs laiks, nodarbojās ar rokdarbiem – adīja, izšuva. Līdz 2017. gada ziemai vecmāmiņa dzīvoja Ščedratos, mājā, kur uzauga.

Viņai bija daudz grāmatu, grāmatplauktā vienmēr bija atrodamā kāda interesanta grāmata. Vecmāmiņai ir divas meitas, kuras viņu ļoti mīlēja.

Manuprāt, viņa bija ļoti saprotoša un labsirdīga. Pavisam nesen viņai bija dzimšanas diena un vārda diena. Protams, kalendārā nav viņas vārda, jo vecmammās vārdu viņas vecāki izvēlējās no vecticībnieku kalendāra.

Vecmammās dzīve ir bijusi ļoti interesanta, un katru reizi, kad viņa par to stāstīja, teica: „Neticami, ka mūžs pagāja tik ātri!” Es lepojos ar savu vecmammu un domāju, ka viņa bija ļoti labs cilvēks.

Dagdas vidusskolas 10.b kl.

Valentīna Kuzmina

Mana vecmāmiņa Valentīna Kuzmina ir dzimusi 1939. gada 2.septembrī, Ragoļu pagastā, Šumeļu sādžā, uzaugusi nabadzīgā ģimenē.

Akmentiņu pamatskolā uzsāka mācības septiņu gadu vecumā. No 5.klases turpināja mācīties Sivergolā.

Pēc skolas beigšanas, strādāja kolhoza 3. brigādē. Kad Valentīnai bija 20 gadi, viņa aizbrauca uz Rīgu strādāt. Tur viņa strādāja TKN, pārbaudīja elektrolampiņas, 1961.gadā pārcēlās dzīvot uz Jelgavu.

1962.gadā apprecējās. Ģimenē piedzima divi dēli. Valentīna dzīvoja un strādāja Jelgavā, slimnīcā par garderobisti un medicīniskās māsiņas palīdzi. Viņa kopa slimniekus. Vēlāk sāka strādāt ķieģeļu fabrikā “Kārniņi”.

1967. gadā pārcēlās uz Dagdu, strādāja ēdnīcā par pavāra palīdzi, bet pēc tam – konditorejā, tad strādāja Dagdas arodividusskolā par dežuranti, veļas pārzini, taddevās pensijā.

Tagad dzīvo Dagdā, dzied senioru grupā “Ivuški”. Garajos ziemas vakaros ada zeķes, cimds u.tml. Mani vienmēr silda viņas adītās zeķītes.

Vasarā viņu gaida dažādi darbi dārzā. Šobrīd ir izauguši divi dēli un četri mazbērni, kā arī viens mazmazdēliņš.

Viņa vienmēr ir aktīva, turpina dzīvot un izbaudīt katru dzīves mirkli!

Dagdas vidusskolas 10.a klases skolniece

Ilona Kuzmina

Mana vecmāmiņa

Valentīna Gešmane (bijusī Borisenko), dzimusi 1954.gada 18.augustā, Preiļos. Mācījās Preiļu 2.vidusskolā un absolvēja to 1971.gadā. 1971.gadā iestājās Rīgās Pedagoģiskajā skolā, kuru absolvēja 1973.gadā 27.decembrī, iegūstot bērnudārza audzinātājas specialitāti.

No 1974.gada 18.janvāra līdz 1985.gada 31.augustam strādāja Dagdas bērnudārzā. No 1979. gada līdz – 1984. gadam mācījās Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā un ieguva vidusskolas krievu valodas un literatūras skolotājas kvalifikāciju.

No 1985.gada 1.septembra strādāja Dagdas vidusskolā. No 2001.gada līdz 2002.gadam mācījās Daugavpils Universitātē un ieguva krievu valodas kā svešvalodas skolotāja specialitāti. Valentīnai ļoti patīk lasīt grāmatas.

Brīvajā laikā nodarbojās ar adīšanu, tamborēšanu, izšūšanu. Vasarā un pavasarī labprāt daudz laika velta ziediem. Varbūt tāpēc viņas darbos ir ļoti daudz ziedu. Mīļākie ziedi – rozes, dālijas, lilijas, neļķes.

Valentīna izaudzinaja visgudrākos, visskaistākos, visradošākos divus bērnus: meitu Svetlanu, dēlu Romānu. Kaut Valentīnai ļoti patīk puķes, bet, pēc viņas vārdiem, visjaukākie visskaistākie, vismīļākie ziedi ir viņas mazbērni: Rita, Raitis,

Jūlija. Viņa lepojas un priecājas par viņiem. Vienmēr palīdz un atbalsta viņus grūtās situācijās.

Šobrīd Valentīna ir pelnītā atpūtā.

Dagdas vidusskolas 12.b klases skolniece

Rita Šukele

Antons Šāltis

Dzimis 1939. gadā Lietuvā, Zarasajas rajonā, Gulbinē, kur pavadīja bērnību.

No bērnības atceras kara laiku, spilgtākās atmiņas, par ko man stāstījis, ir vācu un padomju lidmašīnu cīņa virs ezera salas, kur viņi ar tēvu makšķerēja. Vectēvs teica, ka bija dzirdama skaļa motoru un ložmētāju skaņa, no augšas krita daudz patronu čaulīšu.

Tāpat kā pēc jebkura kara bija nabadzība un nebija droši, jo uz laukiem un ceļiem palika mīnas. Viens no bērnības draugiem vectēva acu priekšā uzsprāga uz granātas, ko bija neapdomīgi paņēmis rokās.

Vēlāk sākās mācības - 4 sākumskolas klases beidza lauku skolā, kas atradās 5 km no mājas, bet pārējās – Zarasajas vidusskolā. Bērnībā interesējās ar makšķerēšanu un basketbolu, taču pēckara laikos bija ļoti grūti dabūt gan makšķeri, gan bumbu, tās visbiežāk bija paštaisītas.

Beidzis skolu, aizbrauca uz Kauņu, kur mācījās par kinomehāniķi. Pēc mācībām strādāja par mobilās kinostacijas kinomehāniķi, braukāja pa apdzīvotām vietām uz motocikla un rādīja kino.

1960. gadā iesaukts Padomju armijā, 3 gadus dienēja Kaļiņingradā, zenītspēkos uz ATL (vieglais artilērijas vilcējs) par

mehāniķi-vadītāju. ATL uzdevums – pārvadāt mobilo elektrostaciju, kas dod elektroenerģiju lokatoram. Piedalījās kara mācībās Palangā, kur notika apmācība šaušanā. Šāvieni notika pa lidmašīnu un kuģu maketi ar 57mm lielgabaliem, savukārt maketi tika vilkti ar īstu kara tehniku, kas simulēja karadarbību.

Armijā viņš guva traumu – rokas lūzumu, kad trenējās. Armijā viņš guva arī lielu dzīves pieredzi.

Pēc armijas atbrauca uz Dagdu, jo uz šejieni darba dēļ bija atbraukuši brālis un māte. Strādāja par kravas mašīnas šoferi Dagdas ceļu pārvaldē 30 gadus. Dagdā iepazinās ar vecmammu un apprecējās.

Brīvajā laikā makšķerēja, darba alga bija pietiekama, tāpēc vectēvs nopirka jauno mašīnu „Žiguli” .

Kad biju mazāks, viņš mācīja man makšķerēt, nedaudz pamācīja basketbolu. Visvairāk man patīk klausīties viņa stāstos, jo dzīvē noderēs citu cilvēku interesantā pieredze.

Viņš neatsaucas slikti ne par pagātni, ne par tagadni, jo vienkārši dzīvoja savu dzīvi un baudīja to, kā vairums citu cilvēku. Šobrīd vectēvs ir pensijā un katrā viesību reizē, kad pulcējas visa dzimta, bagātina manu pieredzi un iztēli ar to laiku dzīves stāstiem.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolnieks

Nikita Šāltis

Stāsts no manām atmiņām

Ar savu vecvecmammu biju pavadījusi visu savu bērnību, viņa ļoti daudz man iemācīja un arī daudz stāstījusi par savu dzīvi. Anastasija Kirilova (es viņu visu dzīvi saucu par “babu Nadju”) dzimusi 1929. gada 3.janvārī. Savā ģimenē viņa bija vienīgais bērns, un bērnība tika aizvadīta ciematā Koškina.

Diezgan agri viņa zaudēja abus vecākus, kas tika izsūtīti uz Sibīriju. Pēc atgriešanās tēvs tika nošauts savas mājas pagalmā, bet pēc neilga laika nomira arī māte.

Savas skolas gaitas Anastasija sāka 1936.gadā. Bijusi čakla un strādīga meitene, jau no pašas bērnības viņa zināja, ka grib kļūt par skolotāju, tāpēc vienmēr tiecās pēc labām atzīmēm skolā. Diemžēl viņai nācās piedzīvot karu, un viņa ar māti pārcēlās dzīvot uz Vecokru, tāpēc arī nācās mainīt skolu.

Pēc skolas absolvēšanas aizbrauca studēt uz Rīgu, pedagogijas fakultātē, un 18 gadu vecumā viņa jau sāka strādāt Priēzmales vidusskolā par sākumskolas un krievu literatūras skolotāju.

19 gadu vecumā Anastasija apprecējās ar Ignatu Kubecki un 1949.gadā laida pasaulē savu pirmo dēlu Valēriju, pēc 3 gadiem

piedzima arī otrais dēls Oļegs. Laika gaitā viņas ģimene palika aizvien lielāka, dēli apprecējās un dāvāja viņai 5 mazbērnus. Anastasijai ļoti patika pavadīt ar viņiem visu savu brīvo laiku.

Tā kā vecvecmamma dzīvoja pie ezera, viņas mazbērni katru vasaru brauca pie viņas kā uz nometni. Sēņu un ogu lasīšana, peldēšanās ezerā, makšķerēšana, un daudz kas cits bija brīnišķīgs veids kā pavadīt vasaru.

Babas Nadjas vīrs nomira agrāk par viņu, tāpēc, nostrādājusi par skolotāju 46 gadus, viņa aizgāja pensijā. Vēlāk pārcēlās dzīvot uz Priēžmali pie sava jaunākā dēla un viņa sievas. Kļuvusi par pensionāri, labprāt nodarbojās ar rokdarbiem, īpaši ar adīšanu - radiem vilnas zeķu un cimdu netrūka.

Tāpat ļoti labi prata uzklausīt un dot pareizu padomu. Viņas nelielajā istabiņā es pavadīju visu savu bērnību, klausoties aizraujošus un dažreiz skumjus stāstus, mācoties lasīt, rakstīt, dziedāt, dejot, darot visu, kas bērnam var ienākt prātā. Viņa vienmēr atbalstīja abus savus bērnus, visus piecus mazbērnus un desmit mazmazbērnus - ģimene bija viņas lepnums.

Vecvecmamma vienmēr teikusi, ka ir visbagātākais cilvēks uz šīs pasaules, jo viņai bijām mēs. Viņa nomira 85 gadu vecumā un tika apglabāta Vecokras kapos.

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece

Sarmīte Špele

Marija Ļeonoviča

1926.gada 10. oktobrī Kazimirovas ciematā, vienkāršā zemnieku ģimenē, piedzima meitene Marija Ļeonoviča. Meitene auga, katru vasaru strādāja, tādā veidā nopelnot naudiņu.

Kad viņai bija 21 gads, vecāki atrada meitenei vīru, kurš bija bagāts, bet vecāks par 18 gadiem. Ģimenē 1948. gadā piedzima dēls, taču jau 1949. gadā 25. martā visi tika izsūtīti uz Sibīriju, kur strādāja kolhozā un, nopelnījuši naudiņu, uzcēla māju. Drīzumā piedzima meita, taču tad ģimenē notika bēda - 1952. gadā vēža dēļ nomira vīrs.

1957.gadā Marijas ģimeni rehabilitēja, un viņi atgriezās dzimtajā Latvijā, kur par kompensācijas nauda nopirka māju Krāslavā pie Daugavas, kurā Marija dzīvo vēl līdz šim laikam.

1974. gadā Marija apprecējās otrreiz, līdz pensijas vecumam strādāja kinoteātrī. Šobrīd ir izaudzinājusi divus mazbērnus un audzina jau trešo mazmazbērnu.

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece
Samanta Puncule

Janīna Zaķe

Janīna Zaķe dzimusi 1951. gadā 2. augustā – jaunības uzvārds Nežberte. Bērniību līdz skolai pavadīja pie vecmammās Naudišu sādžā. Sādža atradās pie Daugavas 5 km attālumā no Krāslavas.

Daugavā makšķerēja zivis, mežā lasīja sēnes, ganīja govīs, pieskatīja vistas. Lielajos svētkos bija bagāti klāti galdi. Brīvajā laikā spēlējās ar sādžas bērniem. Sādžai rīkoja koncertus un rādīja lugas.

1958. gadā ar ģimeni pārcēlās uz Krāslavu un iesāka skolas gaitas Krāslavas 1. vidusskolā, kas atradās grāfa Plātera pilī. Pavasaru dzīvoja pie vecmammās laukos. Skolas gadi pagāja, piedaloties korī, deju kolektīvā, sporta vingrošanā, vieglatlētikā.

1. klasē uzsāka oktobrēnos. 10 gados pieņēma pionieros. Vāca metāllūžņus, makulatūru, rīkoja talkas, palīdzēja vientuļiem un veciem cilvēkiem. Skolā mācījās 9 gadus. 1968. gadā aizbrauca mācīties uz Rīgas 2. medicīnas skolu par feldšeri – laboranti. Arī medicīnas skolā piedalījās deju kolektīvā, sporta sacensībās. Skolu beidza 1970. gadā. Pēc mācību iestādes beigšanas saņēma norīkojumu uz Dagdas slimnīcu.

Arī Dagdā turpināja deju kolektīvā, kuram 1987. gadā tika piešķirts Tautas deju ansambļa *Dagda* nosaukums. Dziedāja vokālajā ansambli, vēlāk dziedāja tautas nama korī. No darba

vietas braucauz orientēšanās sacensībām, piedalījās šaušanas sacensībās.

Latvijas atmodas laikā bija tautas frontes biedre. Izplatīja avīzi "Atmoda". Deviņdesmitajos gados ar Dagdas tautas frontes dalībniekiem brauca uz Rīgu, kur piedalījās Vislatvijas manifestācijā krastmalā. Dagdas slimnīcas laboratorijā turpināja strādāt līdz 2015. gadam.

Tagad ir pensionāre, bet cenšas būt aktīva, kopjot sakņu dārzu, piedaloties pensionāru ansamblī. Lepojas ar savām puķu dobēm. Vecmammai ir viena meita, četri mazbērni un viena mazmazmeita.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolnieks

Rihards Pokulis

Janīna Grabovska

Janīna Grabovska dzimusi 1945.gadā 6.jūnijā, mācījās Andrupenes astoņgadīgajā skolā, vēlāk turpināja mācības Lūznavas tehnikumā, ieguva zootehniķa profesiju. Pēc tehnikuma beigšanas vecmamma visu dzīvi nostrādāja kolhozā “Brīvība”.

Vecmamma ir dzimusi kuplā astoņu bērnu ģimenē. Tā kā viņa un jaunākā māsa Guna bija vienas no pēdējām atvasēm, abas bija ļoti draudzīgas un visus nedarbus darīja arī kopā.

Kādu reizi viņu mamma, mana vecvecmāmiņa, nopirka vīram, manam vecvectēvam, siltas bikses, ko pēckara gados bija ļoti grūti dabūt, abas māsas nolēma, ka no biksēm sanāks lieliskas apkaklītes kleitām. Jaunie apģērbu dizaineri ķērās pie darba. Tā kā tēvs bija stingrs un taisnīgs, par tādām izdarībām māsas no tēva saņēma bērza putriņu.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolnieks

Raivis Grabovskis

Ludmila Smoļaninova

Manu vecmammu sauc Ludmila. Viņas dzimtene ir Krievija, Krasnodara, kur pavadīta bērnība un skolas gadi. Beigusi skolu, meitene iestājās universitātē, bioloģijas un ķīmijas fakultātē, mācījās par dabaszinātņu skolotāju.

Vecmamma stāsta, ka viņiem bijusi ļoti interesanta prakse botānikā - augu sistemātika un bezmugurkaulnieku zooloģija. Tas notika vasarā pēc pirmā kursa. Prakses laikā viņi dzīvoja nelielā lauku skolā, un pēc brokastīm viņi grupās devās pārgājienos, katrai grupai bija sava tēma. Vajadzēja pētīt putnus, ķert kukaiņus, peles, vārdes un veidot kolekcijas.

Šī prakse notika netālu no Adleras Melnās jūras piekrastē. Studenti brauca ekskursijās pa pilsētām, kāpa kalnos, apmeklēja visus dabas parkus, kuri atrodas Melnās jūras piekrastē, un veidoja herbārijus.

Vasarā pēc otrā kursa, bija prakse augu sistemātikā Kaukāza valsts rezervātā. Praktikanti dzīvoja teltīs. Dienas bija siltas, bet naktī bija auksti, tāpēc katru nakti viņi iekūra ugunsgruru un vēroja zvaigžņotās debesis.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolniece

Polina Smoļaninova

Vecmamma

Pēc manas vecmamma stāstiem, pēckara dzīve bija ļoti smaga.

Mani vecvecāki piedzima un dzīvoja ciematā Bronki, un kara laikā tur apmetās vācieši, savāca visus vīriešus un lika strādāt. Sievietes un bērnus neaiztika.

Kad sākās cīņas, gimenēm atļāva aizbraukt tālāk no turienes, lai pasargātu sevi un bērnus. Vecvecāki, salasījuši mantas, devās ceļā tālāk no mājām. Tajos laikos Bronkos dzīvoja 56 saimnieki, un visi, kas vien paspēja, bēga prom. Mājas tika nodedzinātas, tāpēc nebija kur atgriezties. Viņi visi apmetās lielajā siena šķūnī, kur nodzīvoja gandrīz divus gadus.

Palēnām vīrieši sāka būvēt mājas, un dzīve iegriezās mierīgās sliedēs. Izdzīvot tajos laikos bija ļoti grūti, jo nebija naudas, nebija ko ēst un ģērbt. Vecmammai sāpīgi to atcerēties, jo tajos laikos gāja bojā daudz tuvu cilvēku.

Mana vecvecmamma strādāja fermā, bet vecvectēvs bija gājis bojā karā.

Neskatoties uz dzīves grūtībām, vecmamma ir laimīga, jo viņai ir viss, kas vajadzīgs cilvēkam. Un vecmamma saka, ka grūtības padarot cilvēku stiprāku.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolniece

Aleksandra Morozova

Marta Bobule-Ostrovskā

Marta piedzima 1926. gada 3.februārī Ilūkstes apriņķa Bebreņu pagasta Cielavās.

Vecākus sauca Ludviga un Jānis. Marta bija trešais bērns, četrus bērnu ģimenē. Brāļi bija Jānis un Juris, bet māsa - Antonija.

Tēvam piederēja saimniecība, kurā bija 6 govys, 2 zirgi, daudz cūku, aitu un vistu, tas bija galvenais ģimenes iztikas avots. Ģimene audzēja arī kviešus, miežus un rudzus, lai būtu maize.

Ģimene pirka tikai sāli un petroleju, bet, lai to nopirktu, bija jāpārdod sviests. Māte pati auda gan linu, gan vilnas audumus. No vilnas auduma šuva mēteļus.

Martas ģimenei nozīmīgi svētki bija Latvijas Republikas Proklamēšanas diena, kad tēvs pacēla mastā Latvijas karogu.

Marta no astoņu gadu vecuma mācījās Kaldabruņas pamatskolā sešus gadus, vidusskolas tolaik tur nebija. Uz skolu gāja kājām 5 kilometrus. Skolā nēsāja skolas formu – melna kleita, melns, spīdīgs priekšauts.

Jau no mazotnes Marta ar jaunāko brāli gāja ganos. Saimniecībā vajadzēja strādāt gan skolas laikā, gan brīvlaikā.

1944. gadā viņa apprecējās ar mežsargu Staņislavu Bobuli. Uzsākot kopdzīvi, dzīvoja Dvietē ,”Griezēs”.

1945. gada septembrī piedzima meita Dzintra, un 1950.gada jūnijā - dēls Laimonis.

Sava mūža gājumā bieži pārcēlās, un, dzīvojot Eglainē, desmit gadus strādāja veikalā.

1980.gada oktobrī atbrauca dzīvot uz Krāslavas rajonu, Dagdas pagastu, Vecdomi, kur dzīvo līdz šim.

Vienu gadu strādāja kolhozā “Brīvība” teļu fermā, kur uzraudzīja teļus.

Martas aizraušanās ir grāmatu lasīšana, bērnībā viņa bieži gāja pie kaimiņa, kuram bija daudz grāmatu, un tās lasīja.

Tagad Martai ir 92 gadi, un viņa dzīvo mazbērna Aigara ģimenē, rūpējas par mazmazbērniem.

Dagdas vidusskolas 10.a klases skolniece

Marija Orole

Marija Vasilevska (Buročenoka) laiku lokos

Vislielākais dārgums ir atvēlētais laiks mīlēt, priecāties, protams, dažreiz skumt un raizēties. Mēs spēsim iedomāties un atsaukt atmiņā visus iespējamus dzīves brīžus, jo laiks ir dzīve.

Arī manai vecmammai Marijai patīk pakavēties atmiņās. Viņa ļoti atbalsta cilvēkus, kuri neaizmirst sava dzīves laika notikumus, tradīcijas, tāpēc vienmēr palīdz interesentiem. Kā pati atzīmē, par savu dzīvi viņai nācies stāstīt vairākkārt, kā vienkāršiem līdzcilvēkiem, tā arī daudziem ekspedīciju dalībniekiem un vēstures pētniekiem.

Arī ar mani, savu mazmeitiņu, vecmamma labprāt pakavējās atmiņās par to interesanto, brīžiem sūro, bet, viennozīmīgi, vērtīgo laiku...

“Es, Marija Vasilevska, dzimu 1938. gada 7. novembrī Daugavpils apriņķa, Šķaunes pagasta, Zabiņāku sādžā, Adeles un Dominika Buročenoku ģimenē kā otrais bērns. Bijām un esam četri bērni: trīs māsas un brālis.

Tā kā biju vecākā māsa, atceros sevi auklējam jaunākās māsiņas, nēsāju kukuragā. Vecāki nodarbojās ar zemkopību, sēja labību, audzēja kartupeļus, dārzeņus un linus. Arī es iemācījos plūkt linus, tas vēlāk man noderēja kolhoza darbos. Vecāki mani vienmēr ņēma uz riju, kur kaltēja linu stiebrus un tad mācīja kā atdalīt spaļus, mans darbs bija dzīt zirgu pa apli (šis vārdu

savienojums, droši vien daudziem jaunajiem nebūs saprotams). Braucu arī līdz uz linsēklu eļļas spiešanu.

1946. gadā aizgāju brālim līdz uz skolu - Rubuļu četrgadīgajā sākumskolā. Vēl tagad atceros, kā sarunājām ar vecmammu – ka laikā, kamēr es būšu skolā, viņa paganīs lopus, savukārt, atnākusi no skolas, pie darba ķersos es.

Tie bija diezgan grūti laiki, jo man pat nebija kurpju. Pateicos savam kaimiņam, kurš man uztaisīja koka tupeles, ar kurām staigāju līdz pat pirmajam sniegam. Vēlāk tētis no plāniem striķīšiem sapina man vīzītes, kurās kādu laiku staigāju uz skolu.

Pēc kāda laika aiznesām kaimiņam vilnu, un viņš visiem ģimenes locekļiem uztaisīja vaļenkus, ar tiem staigājām visu ziemu un pat pavasari, jo tētis uzšuva vaļenkiem galošas.

1949. gadā mani vecāki iestājās kolhozā, tad no mums tika atņemta telīte un zirgs Ziļuks. Es pati bieži gāju ganīt kolhoza lopus.

1950. gada rudenī iestājos Kairišu septiņgadīgās skolas 5. klasē, bet 6., 7. un 8. klasi mācījos Tīmaņu septiņgadīgajā skolā.

Jau 1954. gadā iestājos Ludzas lauksaimniecības tehnikumā, kuru pabeidzu 1958. gadā un ieguvu grāmatveža specialitāti. Darba gaitas sāku Krāslavas rajona Joniņu ciema padomes kolhozā “Iskra” (1958-1960). Pēc tam strādāju Dagdas vidusskolā par grāmatvedi (1961-1963), vēlāk – pie Krāslavas rajona lauksaimniecības inspekcijas kā revidente.

1964. gada augustā nosvinējām kāzas ar Jāni Vasīļevski un rudenī sāku strādāt Aulejas pagasta kolhozā “Gaisma” par galveno grāmatvedi. 1970. gadā noorganizēja sovhozu “Sivers” un sāku strādāt par galvenā grāmatveža vietnieku.

1983. gadā mani uzaicināja dziedāt ansamblī Aulejas sievas G. Konošonokas vadībā. Šis ansamblis ir vecākais etnogrāfiskais ansamblis Latgalē un viens no visvecākajiem visā Latvijā.

Ar “Aulejas sievām” braucām uz Maskavu, dziedājām koncertā kopā ar Upītes ansambli un skandiniekiem no Rīgas. Dažas dziesmas ierakstīja ierakstu studijās. Ar etnogrāfisko ansambli “Aulejas sievas” izbraukātas visas “Balticas” sākot ar 1991. gadu, daudzkārt dziedāts Brīvdabas muzejā, Jāņu sētā, Dekoratīvi lietišķās mākslas muzejā, Krāslavā, Daugavpilī un kaimiņu pagastos. Nu jau etnogrāfiskajā ansamblī “Aulejas sievas” nodziedāti 34 gadi. Pašlaik esmu vecākā ansambļa dziedātāja.

2007. gada rudenī pārcēlāmies uz Dagdu, kur no 2008. gada dziedāju arī Dagdā, ansamblī “Sendienas”. Izbraukāti Preiļi, Ludza, Balvi, Rēzekne, Daugavpils u.c.

Tagad pārsvarā dziedu tikai baznīcā, dažreiz apciemoju arī savas Aulejas dziedātājas.

Atļaušos teikt, ka mana dzīve ir ļoti krāsaina, piedzīvojumiem un mīlestības pilna. Mīlestībā izaudzinātas divas meitiņas – Velta un Ināra, mazbērni – Juris, Santa un Sintija, kuru paaudzinu vēl tagad un ir arī mazmazmeitiņa Enija.

Uzskatu, ka svarīgākais dzīvē ir griba darboties, strādāt, jābūt kādam darbiņam vai vaļaspriekam, kurš sagādā prieku dvēselei, man tā bija dziesma. Un, protams, ģimene un līdzcilvēki, kuri atbalsta un kurus varu atbalstīt es.”

Arī es, Sintija, dzīvojot kopā ar saviem vecvecākiem, esmu ļoti pateicīga par manī ieaudzināto ticību Dievam, gribu darboties, kā arī mīlestību pret mūziku un latgaliešu valodu. Tā ir brīnumjauka sajūta dzīvot visiem kopā saticībā, laimē un mīlestībā, kad jebkurā brīdī varu paļauties uz savu mīlo atbalstu, palīdzīgu roku un uzmundrinājumu.

Dagdas vidusskolas 11. a klases skolniece

Sintija Sadovska

Ēriks Lavrinovičs

Ēriks Lavrinovičs ir dzimis 1932. gadā Daugavpilī, dzīvoja robežsargu postenī, mācījās pirmsskolā.

Kad 1940.gadā atnāca lielā padomju valsts, tēvu aizveda uz Sibīriju, Ēriks dzīvoja pie tēva māsas vecākiem līdz kara sākumam. Vēlāk apmetās Poļeščinā, puikas kāvās savā starpā pēc stundām, kara laikā meklēja patronas, granātas, mēģināja zagt no vāciešiem. Piecos gados jau mācēja šaut.

Ēriks pabeidza septiņas klases, jau 14 gados sāka strādāt kolhozā, kur padomju vara visus sadzina. Kolhozā viņu ievēlēja par brigadieru.

Divdesmit gados paņēma armijā, kur dienēja četrus gadus. Viņam piešķīra seržanta pakāpi, kļuva par vada komandiera palīgu.

Mamma tolaik strādāja veikalā. Ēriks iestājās skolā par galdnieku, pēc tam darbs celtniecības trestā, kur nostrādāja 13 gadus. Algas visur bija ļoti mazas.

Vēlāk skolā pasniedza mehanizāciju un rokdarbus, Ezerniekos pats saviem spēkiem uzcēla māju.

Sāpīgi pārdzīvojis tuvinieku slimības un aiziešanu viņsaulē.

Dagdas vidusskolas 10. a klases skolēni

Mana vecmāmiņa Jevgenija.

Es gribu pastāstīt par savas vecmāmiņas dzīvi. Mana vecmāmiņa Jevgenija piedzima 1948.gadā Andrupenes pagastā.

Kad viņai bija septiņi gadi, uzsāka mācības pirmajā izglītības iestādē Dzintaru pamatskolā. 1959.gadā meitene iestājas Dagdas vidusskolā un pabeidza skolu 1966.gadā. Tolaik vidusskola Dagdā bija tur, kur tagad atrodas bērnudārzs "Saulīte".

Manai vecmammai patika medicīna, tāpēc nokārtoja iestājek sāmenus Daugavpils medicīnas tehnikumā, lai kļūtu par medmāsu, bet neturpināja mācības. Viņa nespēja skatīties uz asinīm un cilvēku ciešanām nelaimes gadījumos, avārijā vai kādā ugunsgrēkā.

Vēlāk viņa strādāja dažādās darba vietās. 1967.gadā - par auklīti bērnudārzā, no 1975.gada - Dagdas ciemata padomē par sekretāri, no 1991.gada - par ugunsdzēsēju inspektori Krāslavā. Pēdējie darba gadi Dagdas slimnīcā par medmāsu saimnieci. Kopš 2010. gada ir pelnītā atpūtā.

Mana vecmamma apprecējās, kad viņai bija 19 gadi. Viņas vīrs Vladislavs Murāns strādāja par autobusa šoferi. 1969.gadā viņiem piedzima dēls, kuru nosauca par Pjotru. Tas ir mans tēvs.

2017.gadā vecmamma Jevgenija un vectēvs Vladislavs nosvinēja zelta kāzas, bet 2018.gadā manai vecmammai nosvinējām skaistu 70 gadu jubileju.

Mana vecmamma ir strādīga un izpalīdzīga, šobrīd dzīvo gan Dagdā, gan laukos. Laukos ir dārzs, kur audzē dārzeņus, tur ir govs, suns un divi kaķi, jo ļoti patīk mājdzīvnieki. Pēc viņas domām, tie var veiksmīgi uzlabot skumīgu garastāvokli. Varētu teikt, ka vecmāmiņa ir laba saimniece, jo ir ļoti laba pieredze lauksaimniecībā.

Es vēlos pastāstīt tieši par savu vecmāmiņu Jevgeniju, jo ļoti labi pazīstu jau no pašas bērnības. Man patīk ar viņu parunāties par dažādām interesantām tēmām.

Kad man ir brīvs laiks, es eju labprāt viņai palīdzēt dažādos darbos. Varu teikt, ka mana vecmamma ir labsirdīga un izpalīdzīga, jo, kad vajadzīga palīdzība, viņa vienmēr gatava palīdzēt un atbalstīt.

Dagdas vidusskolas 10. b klases skolnieks

Vadims Murāns

Viktorijas Kaskevičas atmiņas par sūro kara laiku.

Viktorija Kaskeviča (Streika) dzimusi 1931. gada 8. martā, Asūnes pagasta ciemā Tilešova, turīgā Latgales zemnieku ģimenē.

Viņas bērnība tika pavadīta Otrā pasaules kara laikā, tāpēc atmiņā saglabājušies kā jauki un interesanti brīži, tā arī skumjas un nepatīkamas atmiņas. Viktorija atceras arī par savām grūtībām skolas gados, kad bija grūti turpināt mācības skolā, jo pārvietošanās lielos attālumos bija diezgan nedroša, kā arī atrašanās ielās un ēkās varēja apdraudēt dzīvību.

Viktorija kara laikā kopā ar saviem vecākiem turpināja dzīvot Tilešovā, dažreiz bija spiesta slēpties mežā, bet uz mājām nāca apdarīt saimniecības darbus. Dzīvojot dziļi mežā, kur viņas ģimene izveidoja pagrabu, nevar teikt, ka pieejamā pārtika bija nabadzīga. Ģimene varēja mieloties ar pašu cepto maizi, pašu izaudzētiem dārzeņi, kūpinātu gaļu un pienu.

Viktorijas jaunība pagāja Tilešovā, kur dzīvoja arī viņas draudzenes Valentīna Eisaka un Lidijs Streika. 22 gadu vecumā vecmamma apprecējās ar Nikolaju Kaskeviču un pārcēlās uz dzīvi Fermas ciematā.

Tie bija pēckara gadi, kad sāka veidoties kolhozi, komunistiskā partija. Viktorija strādāja kolhozā un pelnīju papildus līdzekļus ar savu mīļāko nodarbošanos – kleitu šūšanu.

Vecmammai ir trīs bērni, meitas - Elvīra un Nadežda un dēls Aivars (mans tētis). Elvīra savas mācību gaitas uzsāka Fermas ciemata skolā, kur mācījās līdz piektajai klasei. Vēlāk viņa

turpināja mācības Asūnē un aizbrauca studēt uz Lielvārdi. Savukārt, Nadežda mācījās Asūnē un aizbrauca studēt uz Rīgu. Jaunākais dēls Aivars, tāpat kā vecākās māsas, mācījās Asūnē, bet vēlāk aizbrauca studēt uz Rēzekni.

Viktorijas dzīve bija ļoti daudzveidīga un piesātināta ar dažādiem notikumiem - viņa ir pārdzīvojusi karu, PSRS laikus un Latvijas neatkarības atjaunošanu. Vecmamma uzskata, ka nav svarīgi, kādā valstī tu dzīvo, kam pieder vara, daudz nozīmīgāk ir darīt labus darbus, uzstādīt dzīves mērķus un sasniegt tos neatkarīgi no dzīves grūtībām.

Šobrīd Viktorija dzīvo pie savas meitas Elvīras, bet vasaras brīvdienas pavada savā dzimtajā pusē, kur pagājuši viņas jaunības un bērnības gadi, kur satiekas pagātne ar tagadni.

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece
Marija Kaskeviča

Antoņina Valtere

Mana vecmamma Ņina piedzima 1941.gadā Tilžas pagastā. Viņai bija divi brāļi un māsa. Kad viņa paaugās, mācījās Tilžas pamatskolā un, pabeigusi to ar labām sekmēm, devās mācīties uz Malnavas tehnikumu par zootehniķi.

Pēc norīkojuma 1967.gadā viņai nācās doties strādāt uz kolhozu „Brīvība”. Te viņa satika manu vectēvu Jāzepu. Pēc neilga laika 1970. gada 10. janvārī viņi apprecējās. 1970.gada 11.jūlijā piedzima mana mamma Gunta un tad 1973.gada 18. februārī arī mans onkulis Jāzeps.

Onkulis bija ļoti slimīgs bērns. Vecmammai pat nācās mainīt darbavietu, un 1975.gadā viņa aizgāja strādāt uz pastu, kur nostrādāja līdz pat pensijai. Pastnieces uzdevums bija izvadāt pensijas, avīzes, žurnālus un vēstules. Tā kā viņai bija iedota liela teritorija, viņai pat piešķīra zirgu. Darbs vecmammai sākās 10 :00, no rīta viņa paspēja sagatavot siltas brokastis un pavadīt bērnus uz skolu.

Vecmamma bija ļoti labsirdīgs un saprotošs cilvēks. Manai mācai Laurai ļoti patika pavadīt ar viņu laiku, kā arī vecmāmiņa palīdzēja viņai spert pirmos soļos un iemācīties lasīt.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolnieks

Linards Pauliņš

Ģertrūde Celmiņa

Ģertrūde Celmiņa, dzimusi 1935.gada 24.jūnijā Dagdas novadā, Ezernieku pagastā.

Ģertrūde stāsta: “Ģimenē bija tēvs Antons, māte Tekla, māsa Antoņina, brālis Vladimirs un es. Ģimene nebija bagāta, bet izdzīvot varēja. Mūsu ģimenē vienmēr valdīja miers, draudzība, izpalīdzība un labsirdība.

No 3 līdz 6 gadiem mācījos bērnudārzā, bet vēlāk sāku skolas gaitas. Uz skolu vajadzēja iet kājām 7 kilometrus, un neviens mūs neveda. Ar mācībām gāja grūti, bet tomēr vajadzēja mācīties. Vislabāk man padevās latviešu valoda un literatūra, kā arī patika tādi dzejnieki un autori kā A. Upītis, V. Lācis, A. Pumpurs, Rainis u.c. Visgrūtāk bija apgūt matemātiku, jo man to bija grūti saprast, tāpēc arī matemātika man nepatika.

Pēc vidusskolas beigšanas, aizbraucu mācīties uz Daugavpils Universitāti, kur vēlējos izmācīties par latviešu valodas un literatūras skolotāju, un tas man tomēr izdevās. Pēc universitātes beigšanas devos uz dzimto novadu, lai atrastu sev darbu skolā. Tas man izdevās, jo kļuvi par latviešu valodas un literatūras skolotāju Ezernieku vidusskolā.

Kad sāku strādāt, pēc neilga laika uzzināju, ka manu tēvu nošāva Krievijā, bet māte tika izsūtīta uz Vāciju, kur arī pēc neilga

laika nomira. Mana māsa Antoņina bija aizbraukusi uz Lietuvu, lai varētu izdzīvot un tur palika dzīvot uz visu mūžu. Brālis bija aizsūtīts dienēt armijā uz Ļeņingradu, bet pēc dienēšanas devās uz Maskavu. Pēc pāris gadiem viņš nolēma pārcelties uz Minsku, kur arī palika dzīvot visu savu dzīvi. To uzzinot, es biju apbēdināta, jo mana ģimene izklīda pa pasauli, un mēs bijām tālu viens no otra.

Papildus darbam skolā vajadzēja strādāt kolhozā, kur nebija tik viegli, jo vajadzēja slaukt un kopt govis, kopt un rūpēties arī par citiem mājlopiem, kā arī ravēt un audzēt dārzeņus un augļus dārzos. Ar algu man nebija problēmu, jo man pietiekami maksāja, un ar to es biju apmierināta.

Skolā man arī bija savas audzināmās klases, kuras es ļoti mīlēju un žēloju, jo es uzskatu, ka dzīvē ir galvenais mīlestība. Tā skolā es nostrādāju visus 50 gadus ar mīlestību pret skolniekiem un pārējiem pedagogiem.”

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolnieks

Lauris Vandīšs

Anna Bogdāne

Katram no mums dzīve ir cilvēks, kas var stāstīt mums to, ko neviens cits nevar. Šis cilvēks stāsta senos, bet tomēr interesantos, jautros un reizēm skumjos stāstus. Tie ir mūsu vecvecāki.

Es vēlos nedaudz iepazīstināt ar savas vecmāmiņas stāstiem. Ieejot ciemos pie vecmammās mājā, vienmēr valda prieks un pozitīvs noskaņojums. Manu vecmāmiņu sauc Anna, viņa dzimusi 1939. gadā, tie nu gan bija grūti laiki! Klausoties stāstus par bērnību un par Otro pasaules karu, viņas acīs var saskatīt sāpes par piedzīvoto.

Viens tāds stāsts ir par vācieti, kas kara laikā viņu sabāra. Kara līnija gāja tieši gar vecmāmiņas māju, tāpēc visa ģimene devās uz citu vietu netālu no mājām. Blakus viņu mājai vācieši raka tranšejas. Vecmāmiņa tad bija vēl maza, tādēļ nesaprata, kas īsti notiek. Viņa zem kleitiņas paslēpa maizīti, piegāja pie tranšejas un sāka mest maizi lejā tiem, kas raka tranšejas. To pamanījis, komandieris saķēra bērnu, viņu sabāris, nopēris un piedraudējis, ka apšaus visu ģimeni, ja vēlreiz kaut kas tāds atkārtosies. Vecmāmiņai šis gadījums palicis atmiņā vēl līdz šim brīdim.

Vecmamma saka, ka tie bija vissmagākie dzīves gadi, tajā laikā gāja bojā ļoti daudz cilvēku. Kad no kara atgriezās dzīvi palikušie cilvēki, viņi bija pateicīgi, ka kara šausmas ir beigušās,

un viņi ir izdzīvojuši. Visu atjaunot, protams, nebija viegli, bet kopā to izdarīja.

Tad sākās kolhoza laiki. Vecmamma, protams, strādāja no sākuma kā visi citi, taču izcēlās ar labi padarītiem darbiem, par ko saņēma apbalvojumus, godalgas un medaļas. Beigās viņa strādāja labā amatā, protams, to sasniegt nebija viegli, jo bija vajadzīgs laiks un lielas pūles. Pateicoties kolhozam, vecmāmiņa apceļoja dažādas valstis un pilsētas. Vecmamma saka, ka to visu sasniedza tikai ar tuvinieku atbalstu.

Es lepojos ar savu vecmāmiņu, jo citas tādas nav. Vienmēr tik pozitīvas, smaidošas. Es lepojos ar iespēju klausīties šos interesantos stāstus. Varbūt tādu cilvēku ir daudz, kas var dalīties ar senajiem stāstiem. Tādi cilvēki ir jāciena!

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolniece

Lāsma Vasīļevska

Valentīna Romanovska

Mana vecmāmiņa Valentīna Romanovska ir dzimusi 1939. gadā Baltkrievijā. Kad vecmāmiņai bija divi gadi, sākās Otrais pasaules karš, viņas māti nogalināja, brāli paņēma vācieši.

Valentīna sēdēja ar savu vecmāmiņu mežos vienu gadu. Sarkanā armija bēglus aizveda uz Latviju, Vecokras skolā, kur bērniem meklēja jaunas ģimenes. Mazo Valentīnu paņēma Romanovsku ģimene, viņiem jau bija bērni. Viņi pret bērnu izturējās labi.

Septiņos gados meitene uzsāka mācības septiņgadīgajā skolā. To pabeigusi, tālāk Valentīna nekur nemācījās, bet uzreiz aizgāja strādāt kolhozā. Līdz 22 gadiem dzīvoja ar Romanovskiem, tad apprecējās.

Ar savu vīru Valentīna dzīvoja Stankevičos. Ģimenē piedzima pieci bērni, visi dzīvo un strādā Latvijā. Pašlaik vecmāmiņai ir desmit mazbērni un divi mazmazbērni. Kopā ar vīru nodzīvoti 47 gadi. Šobrīd vecmāmiņai ir 79 gadi.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolnieks

Jevgenijs Locs

Jadviga Livča – omīte no Kaplavas

Jadviga stāsta: “Bērnībā es vairāk dzīvoju pie vecmammās, jo mani vecāki vienmēr strādāja līdz vēlai naktij kolhozā. Mana visa bērnība tika pavadīta ārā.

Man bija viena koka lelle, ar kuru varēja rotaļāties ar visām pagalma meitenēm. Tā kā mums nebija rotaļlietu, varu teikt, ka es izaugu ārā. Es ar savu labāko draugu, kaimiņu Fredu, vienmēr spēlējām zirdziņu. Zirdziņš - tas ir, kad aiz cilvēka, kas skrien, aizķer virvi, pats turies pie virves. Tā bija mana mīļākā spēle.

Atceros, kā pagalmā spēlējām paslēpes un slēpāmies aiz kailiem kokiem. Toreiz laukos nebija bērnu dārza, mēs izaugām paši. Laukos bija viens veikals, kurā vienu reizi nedēļā veda ar zirgu maizīti. Es vienmēr gaidīju savu māmiņu, pārnākot mājās ar svaigu maizīti.

Nekad neaizmirsīšu šos laikus, neteikšu, ka tie bija grūti laiki man, tie bija grūti laiki mūsu vecākiem, kas darīja visu mūsu labā.”

Dagdas vidusskolas 10. a klases skolniece

Caur dzīves ērkšķiem un skaistajiem mirkļiem

Man rados ir brīnišķīgs cilvēks, kurš dzīvē ir daudz ko piedzīvojis: gan laba, gan dzīvi postoša, tomēr joprojām nav zaudējis dzīvesprieku un labestību. Šis cilvēks ir manas vecmāmiņas māsīca. Katru reizi, aizbraucot pie viņas ciemos, mēs tiekam silti un mīļi sagaidīti. Vienā no tikšanās reizēm viņa mums pastāstīja savu dzīves stāstu:

“Es esmu dzimusi 1939. gadā 19. martā Daugavpilī, tāpat kā mans vecākais brālis Arnolds, kurš dzimis 1934. gadā. Kopā ar vecākiem dzīvojām Daugavpils cietoksnī, jo mans tēvs, Ādolfs Kalpišs, bija Latvijas armijas virsnieks un dienēja Daugavpilī, mamma Helēna Kalpiša (dzim. Leitāne) bija lieliska šuvēja, bet abu manu vecāku dzimtā puse ir Andrupenes apkaime, kur viņi jaunībā, kaimiņos dzīvodami, iepazinās. Kara gados mūsu ģimene nopirka māju laukos, ciematā Janovci, tur mēs dzīvojām neilgu laiku, jo nācās doties bēgļu gaitās. Mamma ar mums, diviem maziem bērniem, nolēma sekot savam vīram, kuram kopā ar

karaspēku bija jāatkāpjas.

Ļoti spilgti manā atmiņā saglabājās mūsu ceļš uz Liepāju, kur mums bija jātiek uz

kuģi. Mums piederēja zirgs, kuru tētis iemainīja pret vecāku un mierīgāku zirdziņu - Baltīti, lai būtu drošāka brauksana. Līdz Liepājai braucām zirga ratos: es, brālis un mamma; tētis atkāpās ar savu kara daļu. Bija skaists rudens, atceros labības status laukos. Nakšņojām turpat zirga pajūgā.

Mūsu zirdziņš bija ļoti mierīgs un stāvēja kā iemiets arī tad, kad sākās krievu lidmašīnu uzlidojums. Ar šausmām atceros, kā naktī no gaisa pēkšņi parādījās spēcīgas starmešu gaismas no lidmašīnām, mūs sāka bombardēt, visi zirgi no bailēm skrēja prom, tikai mūsu Baltītis nekustēja ne no vietas. Mamma piespieda mani pie krūtīm, teikdama, ka būsīm kopā, lai kāds būtu iznākums, bet brālim, kurš bija lielāks, teica, lai mūk uz krūmiem, varbūt izdzīvos. Mēs ar mammu slēpāmies zem ratiem, Baltītis nekustējās ne no vietas. Mums paveicās – izdzīvojām. Kopš tiem laikiem man nepatīk salūta ugunošana un zalves.

Liepājā nācās Baltīti atdot svešiem cilvēkiem. Es ļoti pārdzīvoju, nebiju pierunājama no viņa atvadīties. Vēl tagad atmiņā zirdziņa dābolaini samtainā spalva un skumjās acis. Tādas ir manas, piecgadīgas meitenes, atmiņas par manu uzticīgo draugu Baltīti.

Liepājā satikāmies ar tēti, mūsu ceļš veda ar kuģi uz Vāciju. Es, mamma un brālis tikām uzņemti laipnā vācu ģimenē. Ar tēti diemžēl nācās šķirties, viņu es satiku tikai pēc 50 gadiem. Vācu ģimenei bija neliela saimniecība, mamma palīdzēja slaukt govīs, pa to laiku mēs ar brāli staigājām pa gruvešiem, meklējot kādas

interesantas mantiņas. Tā gadījās, ka kāds vācu bērns man iemeta ar smago dzelzs ķiveri pa galvu, guvu ļoti nopietnu traumu, tika bojāta dzirde. Man atkal paveicās – es izdzīvoju.

Vācu ģimene mūs laipni aicināja palikt uz visiem laikiem, solījās brāli pat izskolot, taču pēc krievu ienākšanas saimniecība tika izdemolēta, ciematiņa visas mājas bija nopostītas līdz gruvešiem. Mēs palikām krievu ietekmes zonā un ar tēti nevarējām satikties. Mums atļāva lopu vagonos atgriezties Latvijā.

Atgriezušies Latvijā, devāmies uz Astašovu pie mammas radiem, kur es mācījos Dzeguzes septiņgadīgajā skolā, tad iestājos un pabeidzu Andrupenes astoņgadīgo skolu. Klasē bija vairāk kā 20 skolēnu, mūsu klases audzinātājs bija Anatolijs Rečs, mācīja krievu valodu.

Vidējo izglītību ieguvu Dagdas vidusskolā, mācījos 3 gadus, klasē arī bija daudz skolēnu. Mūsu klases audzinātāja bija Regīna Velika (vēlāk Nazarova). Skolas dzīve bija tikpat jautra kā tagad, darījām daudz blēņu, bez atļaujas gājām peldēties uz Dagdas ezeru. Atceros, ka literatūras skolotāja Sprukte mūs bāra par to, ka starpbrīžos runājām latgaliski.

Mācību laikā dzīvoju īrētā dzīvoklī Dagdā, bieži staigāju ar kājām no Andrupenes uz Dagdu, satiksme bija pavisam neliela. Ja brauca kāda kravas mašīna, tad noteikti aizveda. Vidusskolas gados dziedājām, dancojām, spēlējām teātri, darījām to ar lielu prieku. Devāmies izbraukuma koncertos uz Asūni, Andrupeni. Tā varējām nopelnīt nedaudz naudas, par to pēc tam, vasarā, ar klasi braucām ekskursijās uz Siguldu, uz Rundāli.

Pēc vidusskolas beigšanas iestājos Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā Rīgā, Ausekļa ielā, lai kļūtu par pārtikas tehnologu, Rīga mācījos neilgi, jo mūs pārcēla mācīties uz Jelgavu, kura tajā laikā bija ļoti kara nopostīta. Kopmītnēs dzīvojām divpadsmit cilvēki vienā istabā, bet studiju gadi pagāja jautri. Studēju 5 gadus, mūs sūtīja praksē uz kaimiņu republikām: strādājām Krasnodarā, Maskavā, Arhangeļskā.

Pēc studijām sāku strādāt Jēkabpilī, uz kurieni aizbraucu brāļa dēļ, kurš strādāja par skolotāju, tad pārcēlās prom, bet es paliku. Nostrādāju Jēkabpils konservu rūpnīcā 30 gadus, 55 gados (1994.gadā) devos pensijā. Jēkabpilī dzīvoju vēl joprojām.

80. gadu beigās ar brāli saņēmām uzaicinājumu doties ciemos pie tēta uz Angliju, naudas nebija daudz, tāpēc brālis atteicās braukt. Tētis jau bija vecs un nespēcīgs, bet man ļoti gribējās vēl satikt tēti. Tajā laikā bija ļoti grūti dabūt vīzas, lai izbrauktu no PSRS teritorijas, vajadzēja gaidīt ļoti garās rindās, tomēr es to izdarīju.

Ar vilcienu aizbraucu līdz Ļeņingradai, no kurienes aizlidoju uz Londonu. Angļu valodu es nemācēju, biju līdzī paņēmusi vārdnīcas, lai vismaz nedaudz saprastu, ko darīt un kur iet. Londonā mani sagaidīja tēta draugi, kuri mani arī izmitināja savās mājās, pilsētiņā Korbijā. Mans tēvs dzīvoja skaistā veco ļaužu namā, kas izskatījās kā neliela, grezna pils. Mūsu tikšanās, bet jo sevišķi šķiršanās, bija ļoti emocionāla, jo sapratām, ka

vairāk nesatiksīties. Nedaudz padzīvojusi Anglijā, es atgriezos mājās. Pēc neilga laika, apmēram pēc pusgada, saņēmu ziņu, ka tētis ir miris.

Vēlreiz man liktenis uzdāvināja iespēju aizbraukt uz Angliju uz bērēm un aizvest uz tēta kapiņu sauju dzimtenes smilšu. Šajos abos braucienos mani uzņēma tēta draugi, brīnišķīgi cilvēki, kuri arī bija latvieši, mani pie sevis izmitināja Mārtiņa Rītiņa mamma. Pabiju arī Straumēnos. Atgriežoties Latvijā, atvedu sveicienus un nelielus sūtījumus šo cilvēku radiem Latvijā. Vēlāk, kad pārvietošanās starp valstīm kļuva vieglāka, cilvēki, kuri mani uzņēma Anglijā, ieradās arī Latvijā un ciemojās Jēkabpilī. Kopš visiem šiem notikumiem pagājis jau ilgs laiks, es dzīvoju dzīvoklī Jēkabpilī, kur vienmēr mīļi sagaidu savus radus. ”

Annu Kalpišu es varētu saukt par vecmāmiņu, bet mēs viņu saucam par tanti Annu, jo, ņemot vērā viņas cienājamo vecumu, viņa ir ļoti jautrs, dzīvesgudrs un lielisks cilvēks, pie kura man un māsa vienmēr gribas aizbraukt, parunāt un pasmierties. Mēs priecājamies, ka mūsu dzīvē ir tāds cilvēks.

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece

Ilze Reča

Mana vecvectēva stāsts

Gandrīz katram no mums ir vecāki, vecvecāki, vecvecvecāki ar bagātu dzīves pieredzi. Es gribu pastāstīt par savu vecvectēvu un viņa dzīvi.

Manu vecvectēvu sauc Ivans. Viņš ir piedzimis Baltkrievijā, 1935.gada 5.novembrī. Viņam bija četri brāļi un divas māsas. Vecvectēva divi vecākie brāļi karoja Otrajā pasaules karā.

Baltkrievijā gestapovieši nežēlīgi izrēķinājās ar partizānu atbalstītājiem, ieslēdza cilvēkus šķūņos un dedzināja tos. Kara laikā viņi slēpās mežā, lai izdzīvotu. Ivana ģimene kara laikā izbrauca no Baltkrievijas uz Latviju. Vecākie brāļi kopā ar tēvu gāja bojā karā.

Pēc kara mamma stipri saslima ar neizārstējamu slimību un nomira. Tie bērni, kuri izdzīvoja, kopā ar manu vecvectēvu nokļuva bērnu namā. Vēlāk vecvectēvs strādāja kolhozā, apprecējās un viņiem piedzima mana vecmamma un viņas māsa Ņina. Ivana sieva nomira, jo arī bija saslimusi ar neizārstējamu slimību. Vecvectēvs vairāk neapprecējās un pašlaik dzīvo viens.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolniece

Lidija Geka

Fjodors Jemeljanovs

Mans vectēvs, Fjodors Jemeljanovs, dzimis 1942. gada 17. novembrī. Pēc tautības – krievs, pēc ticības – vecticībnieks. Ģimenē bija tēvs, māte un deviņi bērni. Visus brāļu un māsas viņš neatceras, jo nebija vecākais. Trešajā dienā pēc dzimšanas viņu kristīja ezerā, bija auksta, barga ziema.

Visgrūtākie bija pēckara gadi, it īpaši 1947. gads, kad bija bads. Vectēvs atceras, ka viņa māte stāvēja ar viņu un mazo brāli, un garām gāja kāds vācietis, kareivis un nolauza maizes gabalu un iedeva to mātei, parādīdams ar pirkstiem uz bērniem un sevi, vectēva māte saprata, vācietim arī ir bērni, un viņš saprot šos grūtos laikus.

1949. gadā Fjodors aizgāja mācīties uz Kazimirovas skolu, tur mācījās četrus gadus, mācības turpināja Andrupenes pamatskolā un 16 gados (1958.g.) pabeidz skolu. Vectēvs atceras Andrupenes pamatskolas direktoru Jevgēniju Stoļerovu, ka stundas notika 45 minūtes, obligātās valodas, kuras vajadzēja apgūt – latviešu, krievu un vācu. Jaunībā viņam nepatika apmeklēt dejas un mācīties. Taču vislabāk viņam patika lasīt grāmatas par vēsturi un karu. Līdz pat šai dienai viņš atceras vairākus dzejoļus no galvas un daudz lasa.

Pēc skolas beigšanas viņš ganīja govīs, strādāja kolhozā. Tā kā māte ar tēvu strādāja kolhozā, arī bērnam tas bija jādara, taču viņš to negribēja, tāpēc gāja strādāt par palīgstrādnieku – rakt

tranšejas, celt mājas un veikt citus darbus. Un pasē ierakstīja, ka viņš esot strādnieks. Tad viņš mācījās par šoferi, 1963. gadā viņu pieņēma armijā. Vectēvs dienēja Ukrainā Radio bataljonā 3 gadus.

Atnācis no armijas 1965. gadā, strādāja par šoferi. Autobuss braukāja pa Dagdas rajonu (agrāk tā saucamo), bija arī tālāki braucieni uz Rēzekni, Maskavu un citur.

1971. gadā nomira vectēva tēvs, tāpēc vectēvs atgriezās mājas darbos, lai palīdzētu mātei un brāļiem, māsām. Tad viņš atkal strādāja kolhozā.

1973. gadā notika laulības ar manu vecmammu Lidiju Jemeljanovu (Sadovsku). Tajā pašā gadā viņiem piedzima dēls un meita, savukārt 1981. gadā piedzima mana mamma. Līdz tam ģimene dzīvoja pie Oloveca ezera, netālu no Kazimirovas, bet apmēram 1982. gadā pārcēlās dzīvot uz Mariampoli.

Liela laime un gods bija, kad nopirka jaunu mašīnu “Zaporožec”, kas maksāja 4000 rubļus, tajos laikos tas bija diezgan dārgi, pēc tās brauca uz Rīgu.

Labi atceras, kā Ziemassvētkos un Lieldienās lūdzās dievu no desmitiem vakara līdz pat pieciem no rīta Sotņikavas lūgšanu namā.

Tagad vectēvs dzīvo Mariampolē kopā ar savu sievu, viņiem ir astoņi mazbērni. Mēs bieži pavadām svētkus kopā. Esam liela, draudzīga ģimene!

Dagdas vidusskolas 10. a klases skolniece
Alīna Zvidriņa

Eduards Piragovs

Mans vecvectētiņš Eduards Piragovs ir dzimis 1935. gadā Baltkrievijā. Kara laikā, kad nomira māte, viņš ar četriem brāļiem devās uz vecmammās dzimteni Latgali.

Kā jebkuru ģimeni tajā laikā viņus skāra bads, bet tas netraucēja izglītoties. 1943. gadā viņš sāka mācīties Sčedratu skolā. No bērnības vecvectētiņš centās palīdzēt savai ģimenei, no 10 gadu vecuma viņš devās pie turīgākiem cilvēkiem, palīdzēja lauku darbos, par to saņēma miltus vai graudus.

Pēc skolas beigšanas viņu nosūtīja uz Urālu dienēt armijā četrus gadus, bet 1957. gadā atgriezās Latgalē. Ap 1960. gadu

Eduards iepazinās ar manu vecvecmāmiņu Kilikiju. Turpmākos 40 gadus veltīja darbam uz traktora. Eduards strādāja gan MTS kolhozā, gan sovhozā.

1995. gadā viņš devās tik ļoti pelnītajā pensijā, un darbs turpinājās vienīgi savā saimniecībā. Viņš nav vairījies neviena darba, vienmēr centies sasniegt mērķus.

Vecvectētiņam ir pilns albums ar pateicībām par darba teicamu veikšanu. Es lepojos, jo viņš visu dzīvi apzinīgi strādājis.

Dagdas vidusskolas 9. a klases skolniece

Elīna Staģe

Brigita Eisaka

Viņa piedzima pēc Otrā Pasaules kara, 1946. gada 30. novembrī Olainē, netālu no Rīgas. Viņas vārds bija Brigita, bet uzvārds Sergo.

Ģimenē bija astoņi bērni. Savā starpā visi ļoti draudzīgi un palīdzēja viens otram. Tā kā pēc kara visur bija nabadzība, Brigita jau no bērnības strādāja fermās, kur pelnīja naudu ģimenei, tādējādi meitene palīdzēja saviem vecākiem.

Septiņu gadu vecumā Brigita devusies mācīties skolā. Uz bērnudārzu vecmamma negāja, jo tādu bija maz, un finanses neļāva turp doties. Meitene sekmīgi beidza skolu un turpināja mācības tehnikumā, jo augstskolu daudz nebija, tajās bija grūti tikt.

23 gadu vecumā mana vecmamma iepazinās ar vectēvu Pāvelu Eisaku, un pēc gada viņi apprecējās. Daudzus gadus vecmamma strādāja Rīgā par šuvēju, un tad ģimene pārcēlās dzīvot uz Jelgavu. Eisaku ģimenē izauguši pieci bērni..

Kopš 1982.gada savas dzīves gaitas viņa turpināja Dagdā. Mana vecmamma strādāja slimnīcā par medmāsas palīgu līdz pat pensijai 2000. gadā.

Līdz mūža beigām viņa nodarbojās ar lielu saimniecību un saviem bērniem palīdzēja audzināt mazdēlus un mazmeitas. Viņa devās viņsaulē 2016. gada 6. janvārī.

Dagdas vidusskolas 8.a klases skolnieks

Raimonds Eisaks

Veronika Lukaševiča (Bebriša)

Mana vecmāmiņa Veronika Lukaševiča mani ir audzinājusi un mācījusi mīlēt darbu, cienīt ģimenes saites, lepoties ar dzimto vietu.

Vecmamma ir dzimusi 1931. gada 26.aprīlī Martas un Jāzepa Bebrišu ģimenē Rakutu sādžā. Veronika bija otrais bērns ģimenē, vēl bija vecākais brālis Jānis, jaunākie – Eduards, Broņislavs un māsa Anna.

Mācības skolā nācās savienot ar mājas darbiem, reti gadījās brīvāks laiciņš sev. Vecmamma vienmēr piemin gadījumu, kad viņa, agri no rīta cēlusies, iejūdza zirgu un devās ecēt tīrumu, kamēr viņas klasesbiedrenes glītās kleitās, ievēdotiem matiem gāja uz skolu, bet viņa ar uzticamo kumeļu aukstajai zemei deva otru dzīvību, jaunus spēkus.

Vecmāmiņa pabeidza astoņas klases, bet mācības turpināt nevarēja, jo visi ģimenē sūri strādāja, lai izglītots tiktu vecākais dēls. Reizēm nācās mērot garo ceļu uz Aglonu, lai aizvestu brālim produktus un vilnas zeķes, ko pati bija adījusi tumšajās naktīs.

Vēlāk nācās strādāt arī kolhozā. Sākumā gāja ar sirpjiem pļaut rudzus, tad kļuva par lopkopības brigādes vadītāju, strādāja par slaucēju, brīvajā laikā šuva. 70 km apkārtnē viņa bija iecienīta saimniece svinībās - bērēs, dzimšanas dienās.

Vairāk nekā pirms 60 gadiem vecmamma apprecējās ar Antonu Lukaševiču. Pēc gada piedzima meita Marija, pēc 5 gadiem – dēls Jānis un pēc 18 gadiem - jaunākā meita Anna.

Visus šo laiku vecmamma smagi strādāja, un šī darba sekas ir manāmas tikai sirmā vecumā. Smagie spaiņi, lielie siena grozi tagad liek par sevi just – sāpošās kājas, mugura un rokas. Negulētās nakts šujot, tālie pārbraucieni no vienas viesību gatavošanas, galdu klāšanas vietas uz otru – augstais asinsspiediens un sūrstošā sirds.

Tomēr vecmamma vienmēr ar smaidu atceras jaunības gadus, lai arī cik smagi tie bijuši. Dzīves mērķis ir sasniegts – bērni izskoloti, mazbērni svin kāzas, un mazmazbērni atceras mīlo vecvecmāmiņu.

Viņas dzīves nopelns ir trīs bērni, astoņi mazbērni un desmit mazmazbērni, viens mazmazdēls. Pēc vecmāmiņas domām, sievietes alga ir stipras dzimtas ģimenes, kas turpina viņas tradīcijas, stiprina Latvijas vārdu un lepojas ar savu dzimto vietu.

Dagdas vidusskolas 11.a skolnieks

Ernests Krilovs

Broņislava Gekiša

Broņislava Gekiša (dzim. Latkovska) ir dzimusi 1931.gadā Rimšānos, 8 km no Dagdas. Izauga daudz bērnu ģimenē kopā ar diviem brāļiem un māsu. Ģimene dzīvoja saticīgi un draudzīgi. Diemžēl jau 6 gadu vecumā Broņislava zaudēja savu māmiņu.

Broņislava ir kara laika bērns, viņai nācās ne tikai iepazīt, līdz šim nepiedzīvotu cilvēku naidu, badu, postu, bet arī pārdzīvot un tikt galā ar smagām kara sekām.

No padomju un nacistu terora cieta mierīgie iedzīvotāji, starp tiem bija arī Latkovku ģimene. Broņislava stāsta: “Kādu dienu strādājām lauku darbus, es biju kopā ar savu brāli un pēkšņi sāka šaut. Mēs stipri nobijāmies, jo nezinājām, kas tas ir. Atskatoties uz pakalna ieraudzījām lielu tanku šaujām pāri mūsu mājai. Vēlāk redzējām krievu karavīrus uz zirgiem. Sapratām, ka ir sācies karš.”

Šis laiks ir ļoti smags visiem pasaules iedzīvotājiem, mēs joprojām jūtam tā nežēlīgo atbalsi. Kad Latviju okupēja vācieši, tie dedzināja visas glītas un sakārtotas sētas. “Visa Daugavpils pamale bija sarkana,” atceras Broņislava. Drīz vien no vairākām vecajām saimniecībām, sētām pāri nebija palikusi vairs neviena vesela ēka.

Tad atkal bija pārmaiņu laiks, kas līdzās nesa vēl smagāku dzīvi, jo nāca krievi. Krievi vēlējās padzīt vāciešus un atkal atjaunot padomju varu. Cilvēki, šiem notikumiem risinoties, cieta vislielākus zaudējumus. Latkovsku ģimene kopā ar lopiņiem bija

spiesta slēpties mežā. Lauki, kas tika uzskatīti par galveno iztikas avotu, bija sabojāti, jo pa tiem nepārtraukti pārvietojās tanki. Turklāt karotāji bija nodedzinājuši Latkovsku māju, tāpēc ģimene bija palikusi bez pajumtes.

Saka, ka darbs mīlestību nemazinot un manta laimi neatnesot. Broņislavas ģimene to pierādīja. Ar sūru, grūtu darbu un lielu mīlestību, cieņu citam pret citu, viņi spēja pārvarēt visas kara radītās grūtības. Jā, ģimene sāka dzīvot mazliet trūcīgāk, brīžiem nebija ko ēst, arī raža nebija tāda, kādu to vēlētos. Taču vienmēr zeme ir tikai devēja. Bieži vien tā savu kopēju pārbauda karstākās ugunīs. Vispirms tai jāatdod sava jaunība, sava degošā sirds, un tikai tad, mūža otrajā pusē, pūles sāk pamazām atsvērt likteņa svaros dažus smagus un vērtīgus graudus.

Paaugusies meitene sāka strādāt kolhozā. Broņislavas mammas draudzene bija godu saimniece, un viņa meitenei neliedza savas gudrības un pieredzi. Broņislava atceras, ka viņai bijuši 14 gadi, kad sākusi iet palīgā klāt galdus.

Paralēli meitene teicami mācījās skolā, par mīlāku skolotāju uzskatīja savu krievu valodas skolotāju. Broņislava atceras, kā kopā ar citiem saviem klasesbiedriem, stāvot ezera krastā, raudāja, jo skolotāja brauca prom. Tas bija skumjš šķiršanas skaistums. Arī skaistums, kā izrādās, spēj sāpēt. Taču dzejoli, kuru skolotāja bija iemācījusi bērniem, joprojām Broņislava māk nolasīt no galvas.

Istam zemes cilvēkam zeme nekad par nastu nav bijusi. Vienmēr par svētību. Tāpēc Broņislava devās uz Koknesi, kur Vecbebru tehnikumā kļuva par apzaļumošanas speciālistu. Viņai vienmēr patika puķes, patik audzēt un rūpēties par tām. Tāpēc

izvēlētā profesija kļuva gan par hobiju, gan par dzīves prieku, gan par gandarījumu.

Arī tehnikumā jaunieta bija ļoti aktīva: spēlēja teātri, dziedāja. Draudzīga, jo ar visiem saticīgi dzīvoja, atceras, ka viena meitene pat sāka raudāt, jo Bronislava viņai mazāk pievērsa uzmanību. Tāpat kā skolā jauna sieviete teicami mācījās. Tur satika savu labāko draudzeni Viju, tāpēc arī savu meitu nosauca viņas vārdā.

Studiju gados bieži braukt uz mājām jaunietei neizdevās, bet viņa ļoti ilgojās pēc dzimtās puses. Tāpēc pēc tehnikuma absolvēšanas atgriezās dzimtajā pilsētā Dagdā. Šeit Bronislava 26 gadus strādāja par apzaļumošanas speciālisti.

Bronislavai ir meita Vija, kas ir viņas dzīves svarīgākā vērtība. Darba gaitu sākumā Vija strādāja skaistajā pilsētā Kandavā, tomēr atgriezās Dagdā. Visu savu dzīvi viņa ir veltījusi savai meitiņai. Kopā ir ceļojušas pa Karēliju, bijušas Murmanskā, Poļarnajā, Sankt – Pēterburgā, kur baudīja pilsētas skaistumu un slavenās baltās naktis. **Viņa ļoti mīl Viju!**

Bronislava stāsta: „Es izaugu ticīgā ģimenē, vecmāmiņa bija ļoti ticīga. Tajos laikos nedrīkstēja staigāt uz baznīcu, mani vienu reizi pieķēra, izsauca pie sekretāra. Tad viņš teica, ka es, tā turpinot, nevarēšu strādāt ar cilvēkiem. Man ļoti patika mani kolēģi - daudz jauniešu, visi bijām kā viena ģimene.”

Bronislavai vienmēr bija svarīgi dzīvot mierā un saticībā ar citiem cilvēkiem. Atceras, cik ļoti interesanti svinēja Jāņus, pinot vainagus, kurinot ugunskurus, dejojot un dziedājot, kopā ar saviem kaimiņiem un viņu bērniem.

Vēlāk Bronislava iepazinās ar dekānu Stepīnu, tad vairākus gadus viņa palīdzēja pušķot baznīcas: Dagdas, Aglonas un citas. Vairākas reizes brauca uz Šilovas baznīcas svētkiem, kas atrodas Lietuvā. Bronislava ir bijusi ļoti daudzās Latvijas baznīcās. Par vienu no skaistākajām baznīcām, kas palikusi atmiņā, viņa uzskata Kārsavas baznīcu.

Interesantas atmiņas Bronislavai ne tikai par studiju gadiem, Līgo svētkiem vai par galdu klāšanu kāzās un bērēs, bet arī par galdu, ko palūdza saklāt bīskapiem, kas braukuši uz Dagdu un Aglonu. Daudzas nakts negulēja, domāja, kā labāk to izdarīt: „No uztraukuma ļoti stipri trīcēja rokas, taču pēc mielasta sirsnīgi pateicās gan Stepīnš, gan Buļs. Biju ļoti gandarīta par savu darbu. Emocijas, kuras pārdzīvoju tajā brīdī, paliks atmiņā uz visu mūžu. ”

Mūsaprāt, mums jāmacās no šīs sievietes. Viņa mācēja pārvarēt un veiksmīgi tika galā ar visām dzīves grūtībām. Bronislavai ir maiga, silta sirds. Šo siltumu viņa dāvā ne tikai savai meitai, bet arī visiem apkārtējiem cilvēkiem un savai valstij. Bronislava ir savas zemes patriote, jo nekad nav pametusi savu valsti, dzīvoja un cīnījās par kopīgiem ideāliem.

Bronislavas dzīves gājumā Latvija gan zaudēja savu neatkarību, gan gluži kā fēnikss atdzima par brīvu un neatkarīgu valsti. Viņa aicina visus jauniešus palikt savā tēvzemē. Mums pieder zilākie ezeri, košākais rudens, melnākais maizes klaips. Mums pieder vissvētākais Debesu jumts, jo Dievs mums ir atstājis savu mīlāko zemes gabalu.

Bronislava atceras arī asaras, kuras ritēja pār viņas vaigiem, pirmo reizi klausoties mūsu valsts himnas “Dievs, svēti

Latviju”atskaņojumu radio. Tāpēc savai valstij novēl Dieva svētību un mieru. Daba ir laipni apveltījusi mūs ar daudzām krietnām īpašībām, kas tikai jāizkopj. Lai Latvijā ir daudz tādu cilvēku, kas attīstīs mūsu dzimteni!

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece

Daniela Čapkeviča

Valentīna Vjaterē

Mana vecmamma Valentīna ir dzimusi 1947. gadā. Mazulītei deva šo vārdu vecvecvecmammai par godu.

Tas bija grūtais pēckara laiks. Viņa auga kopā ar divām māsām un diviem brāļiem kā visjaunākais bērns ģimenē.

Vecmāmiņai ļoti patika zirgi, tēvs bija zirgkopis, tāpēc ar tiem Valentīna tikās ik dienas. Kad viņa mācījās Dagdas skolā, katru dienu mēroja lielu attālumu līdz skolai. Ziemā meitene gāja uz skolu pāri ezeram pa ledu.

Pabeigusi skolu, Valentīna apprecējās ar Vladislavu Vjateru. 1969. gadā piedzima mans tētis Gunārs Vjaters un vēl pēc 10 gadiem piedzima mana tante Ineta Vjaterē.

Vecmamma strādāja mizes ceptuvē 15 gadus. Mana vecmāmiņa ir vislabākā un visčaklākā. Mūsu ģimene apciemo viņu katru nedēļu.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolniece

Dagnija Vjaterē

Vecmamma Marija Čerņavska

Es gribu pastāstīt par cilvēku, ar kuru es lepojos, tā ir mana vecmāmiņa Marija Čerņavska. Viņas dzīves gaitas sākās ļoti grūtā laikā. Tas bija laiks pēc otrā pasaules kara, kad bija bads, izpostītas mājas, cilvēkiem vajadzēja no jauna veidot savu dzīvi, domāt par iztiku. Ģimenes tajā laikā bija ļoti lielas, Marija izauga piecu bērnu ģimenē.

Neskatoties uz visām grūtībām, vecmāmiņa ieguva pienācīgu izglītību, kas ļāva viņai nodrošināt iztiku savai topošai ģimenei, kā arī palīdzēt saviem vecākiem, brāļiem un māsai.

Meitenes ceļš uz izglītības iegūšanu sākās 1962.gadā. Piedzīvojusi pēckara grūtības, viņa zināja, ka jāiegūst laba izglītība. Droši vien tas bija iemesls, kas motivēja viņu pabeigt skolu ar zelta medaļu.

Pēc skolas absolvēšanas Marija iestājās Polockas tehnikumā un ieguva grāmatvedes izglītību. No Baltkrievijas 1972. gadā viņa ar ģimeni pārcēlās uz dzīvi Latvijā, Dagdā.

Pirmā darbavieta Latvijā, kurai vecmamma veltīja 18 savas dzīves gadus, bija Ezernieku tūristu bāze, kas bija viens no lielākajiem tūrisma objektiem PSRS teritorijā, kur viņai bija iespēja ne tikai strādāt par galveno grāmatvedi, bet arī iepazīt cittautu kultūru un tradīcijas, kas, pēc viņas vārdiem, bija ļoti interesantas.

Pēc PSRS sabrukšanas, tūristu pieplūdums bāzē nebija liels, tāpēc tūristu bāze tika slēgta. Taču vecmamma nenolaida

rokas, un, pateicoties iegūtajai pieredzei, viņa tika aicināta strādāt Dagdas domē par grāmatvedi.

Tā kā Dagda nav liela pilsēta, tad drīz vien par viņas panākumiem darbā kļuva zināms arī Dagdas slimnīcā, kas kļuva par pamatu tam, ka viņa tika aicināta strādāt tur galvenās grāmatvedes amatā. Dagdas slimnīca bija tā darba vieta, kurā viņa nostrādāja līdz pat pensijai 18 gadus. Čakli strādājot, viņa vienmēr varēja atrast laiku, ko veltīt savai ģimenei.

Marijai ir liela un draudzīga ģimene: trīs bērni, četri mazbērni un nu jau trīs mazmazbērni. Viņa vienmēr par visiem uztraucas, rūpējas, pārdzīvo par neveiksmēm un priecājas par panākumiem.

Darba gaitās viņa ieguvusi daudz draugu un paziņu, kuri viņu neaizmirst. Neskatoties uz to, ka viņa ir devusies pelnītā atpūtā, paziņas un draugi viņu vienmēr sveic dzimšanas dienā, vārda dienā un citos svētkos.

Vecmāmiņai patīk klāt bagātus galdus un pulcēt pie tā savu ģimeni, kas ir lielākā vērtība viņas dzīvē. Mēs visi cenšamies saudzēt vecmāmiņas veselību, palīdzot viņai dažādos mājas darbos, jo mēs viņu ļoti mīlam un vēlamies, lai vecmāmuļa ar mums būtu pēc iespējas ilgāk.

Es un mūsu lielā ģimene ļoti lepojamies ar viņu!

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolniece

Diāna Čerņavska

Ganna Plakosh

Mana vecvecmāmiņa Ganna Plakosh dzimusi 1947. gada 3.aprīlī Ukrainā Aizkarpatu novadā. Ģimenē viņa bija piektais bērns.

Vecvecmāmiņa mācījās Aizkarpatu novadā *Turia Bystraya* vidusskolā, kur pabeidza 11 klases.

Ukrainā vecvecmāmiņa kopā ar vecvectēvu izveidoja ģimeni, kurā radās trīs jaunas dzīvības.

Kad vecvecmāmiņai bija 35 gadi, viņa kopā ar ģimeni pārcēlās dzīvot uz Latviju. Te, Asūnē, viņi sāka dzīvi no baltas lapas. Nopirka māju, izveidoja savu mazu saimniecību, iekārtoja bērnus skolā.

Asūnē vecvecmāmiņa sāka meklēt darbu. Viņa strādāja bērnudārzā par pavāri un nostrādāja tur gandrīz līdz pensijai.

Tagad viņa joprojām dzīvo Asūnē un priecājas par to, ka kādreiz atbrauca dzīvot uz Latviju, ka viņai ir liela ģimene!

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolniece

Baiba Kalniņa

Antons Strods

Gribam pastāstīt par cilvēku, kurš ne tikai mūsos, bet arī daudzos izraisa cieņu un sajūsmu.

Antons Strods dzimis 1933. gadā 19. februārī Slobodas sādžā, Dagdas pagasta zemnieku ģimenē. Vecākiem piederēja 14 ha zemes. Ģimenē bija pieci bērni – divi dēli un trīs meitas. Laiki nebija viegli, tāpēc darba gaitas Antons uzsāka 12 gadu vecumā, apvienojot tās ar mācībām.

Savas skolas gaitas Antons uzsāka pēc kara Dagdas pamatskolā, kur viņu uzņēma uzreiz 2. klasē. Pēc pamatskolas sāka mācīties jaunajā Dagdas vidusskolā. Mācības padevās ļoti labi, īpaši patika ķīmija, dabas zinātnes un vācu valoda. Ar pateicību atceras vācu valodas skolotāju Parfenoviču, kurš mācēja interesanti vadīt mācību stundu un iemācīt jauniešiem daudz dzīves gudrību. Būdams teicamnieks, Antons bija labs sportists. Smaidot Antons atceras, kā sajūsmināja visus 60 metru granātas mešana, ko veica ar kreiso roku.

1953. gadā, beidzis vidusskolu, tika iesaukts armijā. Dienēja Antons Gruzijā. Jauniešus no Baltijas valstīm, kuri bija beiguši vidusskolu, aizsūtīja uz Gudautas pilsētu divu gadu mācībām kara skolā. Pēc kara skolas beigšanas Antonam piešķīra jaunākā

leitnanta pakāpi un aizsūtīja praksē uz Kazbeģiem, kalnu pakājē būt par vada komandieri. Tā aizritēja trīs gadi, pēc kuriem Antons varēja turpināt militāro karjeru vai demobilizēties. Tā kā Antonu armijas dzīve nesaistīja, viņš atgriezās mājās 1956. gadā.

Tajā laikā viņa māsa Bronislava strādāja Dzeguzes pamatskolā par pionieru vadītāju un aicināja brāli arī pievienoties pedagogu saimei. Pēc skolas direktora lūguma, Antons sāk strādāt skolā un mācīt 1.- 3. klases. Antons nostrādāja Dzeguzes pamatskolā līdz 1959. gadam. Šajā pašā gadā Antons apprecējās ar Irēnu(dzimušu Kolovza), kura strādāja par direktori Kalēju 7-gadīgajā skolā. Pēc pirmā dēla piedzimšanas, Antons no 1960. gada sāk strādāt par skolas direktoru.

Paralēli darbam no 1956. gada Antons Strods studēja Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā, Dabaszinātņu fakultātē, kuru pabeidza 1961. gadā kā dabas zinību un ķīmijas skolotājs. Direktora amatā Kalēju 7-gadīgajā skolā nostrādāja līdz 1962. gadam. Tad viņš tika pārcelts pildīt direktora pienākumus uz Kairišu 8-gadīgo skolu, kur nostrādāja līdz 1964. gadam.

No 1964. gada Antons Strods tika pārcelts direktora amatu pildīt uz Andrupenes 8-gadīgajo skolu, kur pasniedza arī ķīmiju. Tajā laikā Andrupenes pamatskolā strādāja 25 skolotāji un mācījās 300 skolēni. Tā kā skolēnu bija daudz, mācības notika trijās ēkās. Tāda atbildīga direktora vadībā skolotāju kolektīvs bija ļoti draudzīgs un izpalīdzīgs.

Jaunas skolas celtniecība bija nepieciešama un acīmredzama, bet to paveikt tajos gados nebija vienkārši. Lai to panāktu, bieži vajadzēja braukt uz Rīgu uz Izglītības ministriju,

kur ministru padomē šis lūgums tika apstiprināts, un skolas celtniecība tika uzsākta.

Andrupenes skolas celtniecība tika pasludināta par trieciencelni un tika uzcelta viena gada laikā, tas ir, no 1968. līdz 1969. gadam. Skolotāji un bērni bija ļoti apmierināti ar jauno, plašo un gaišo skolu. Līdz ar to arī darbs veicās raitāk, skolotāji strādāja ar patiku un atbildību. Skolā darbojās deju, sporta pulciņš un koris.

Par panākumiem katru gadu skola izvirzījās pirmrindniekos un saņēma ceļojošo karogu. Audzēkņi arī ķīmijas olimpiādēs guva pirmās vietas, ar ko Antons ļoti lepojas. Sieva Irēna Andrupenē pasniedza latviešu valodu un literatūru, kā arī zīmēšanu, bija ļoti laba un prasmīga skolotāja, par ko viņas bijušie audzēkņi arī tagad ir pateicīgi.

Arī dēli ieguva labu izglītību. Vecākais Arnis pabeidza Rīgas Tehnisko universitāti, Autotransporta fakultāti, jaunākais dēls Gunārs- Lauksaimniecības universitātes Veterināro fakultāti.

1993. gadā Antons Strods aizgāja pensijā, kopumā nostrādājis 40 gadus.

Pats brīnišķīgākais šajā cilvēkā - viņa neizsīkstoša enerģija, dzīvesprieks un fenomenāla atmiņa. Būdams arī pensijā, viņš labprāt sportoja, norūdījās, veica visus smagos mājas darbus. Savos 85 gados viņš joprojām nesēž uz vietas, viņām allaž ir kādas darīšanas. Daudz lasa un seko līdzi visam, kas notiek Latvijā un pasaulē.

Dagdas vidusskolas 12. b klases skolēni

Antonīna Dubra (Vērdiņa)

Antonīna Dubra (Vērdiņa) ir bijusī skolotāja. Dzimusi 1929. gadā. Viņas garajā dzīvē bijis daudz notikumu. Antonīna bijusi latviešu valodas un literatūras skolotāja un klases audzinātāja. Skolā nostrādāti 50 gadi.

Viņasprāt, pret cilvēkiem ir jāizturas labi. Ja tā izturēsies pret citiem, tad arī pret tevi tā izturēsies. Tāpat Antonīna izturējās pret saviem skolēniem. Pa tiem gadiem, kurus viņa strādāja, skolā bija dažādi skolēni. Antonīna stāsta ka bija tādi bērni, kuri neklausīja, runāja pretī, toties viņa vienmēr atrada kompromisus.

Antonīna saprata, ka grib būt par skolotāju, kad mācījās jau vidusskolā. Kad viņa pabeidza skolu, tad devās uz Latvijas Universitāti. Antonīna saka, ka mācīties tur bija grūti, toties viņai patika tur mācīties.

Bērnība Antonīnai nebija no vieglākajām. Kad meitene bija maziņa, viņas tētis saslima un nomira. Viņa palika ar mammu. Kā arī Antonīna redzēja karu. Viņa nevarēja saprast, kāpēc tā notika, ka viņas onkuli nosita karavīri. Antonīna arī redzēja karavīru savā mājā, kurš meklēja mājā kaut ko.

Skolotājai patika lasīt daudz grāmatu. Viņai ir bijušas grāmatas, kuras viņa gribēja izlasīt vēl vienu reizi, tomēr uzskata, ka jāvelta laiks arī citām grāmatām, jo katra grāmata ir interesanta.

Antonīnas priecīgākie momenti dzīvē ir tie 50 gadi, strādājot skolā. Viņa apgalvo, ka tie bija paši labākie gadi, kad mācīja skolēnus. Antonīnai bija daudz audzināmo klašu. Viņa saka, ka katra klase bija laba, ka no katras klases bija grūti atvadīties. Toties nekad skolēni ar skolotāju nezaudēja kontaktu pēc tam, kad pabeidza skolu.

Dagdas vidusskolas 10.a

Janīna Viļume

Janīna Viļume ir dzimusi 1928.gadā, Dagdas novada Andzeļu pagastā. Ģimenē bija septiņi bērni - sešas meitenes un viens puika. Bērnībā Janīna bija čakla un paklausīga, palīdzēja lielajai ģimenei ikdienas darbos. Viņa nebija palaidnīga, bet bērnības gados arī viņai gadījās kopā ar saviem klasesbiedriem pakircināt skolotājus.

Janīna, absolvējusi pedagogisko skolu, 1948.gadā iesāka darbu Niperu pamatskolā, kurā nostrādāti 12 gadi. Janīna bija lieliska skolotāja un labi sapratās ar skolēniem.

Nāca arī mīlestības pilnais laiks, kad viņa apprecējās ar Antonu Viļumu, un 1955.gadā viņiem piedzima meitiņa Elvīra.

Pēc diviem gadiem, 1957.gadā, skolotāja nolēma strādāt Aulejas skolā. Vēlāk, pēc četriem gadiem, visa Viļumu ģimene pārcēlās uz Dagdu. Šeit pašu spēkiem uzcēla māju, kurā dzīvo joprojām.

1961. gadā Janīna gribēja strādāt tepat, Dagdā, bet tajā laikā Dagdas vidusskolā nebija brīvo darbavietu, tāpēc darbu viņa atrada Astašovā, Dzeguzes skolā. Šajā skolā viņa nostrādāja trīs gadus, neskatoties uz to, ka katru rītu bija agri jāceļas, lai mērotu ceļu uz blakus ciematu.

Savas darba gaitas Dagdas vidusskolā Janīna uzsāka, kad te atbrīvojās skolotājas vieta pagarinātajā grupā. Vēlāk bija sākumskolas skolotāja, un kopā ar skolotāju Leikuču viņi bija arī kultorgi. Dagdas vidusskolā Janīna Viļume pavadīja 18 gadus.

Janīnai bija ļoti skaista balss, ar savu balsi viņa prata nomierināt bērnus. Viņa dziedāja skolas korī un piedalījās Dziesmu svētkos. Arī Elvīra, Janīnas meita, nolēma sekot mātes pēdās un arī kļuva par skolotāju.

Kopumā skolotāja Janīna nostrādāja 39 gadus, tad devās pelnītā atpūtā. Tagad viņa nodarbojas ar rokdarbiem, un brīvo laiku pavada, rušinoties dārzā. Janīna šobrīd dzīvo viena, bet vienmēr ar lielāko prieku gaida savu meitu ciemos.

Viņa tiešām ir stipra un mērķtiecīga, savā dzīvē piedzīvojusi visdažādākos prieka un raižu brīžus, tomēr nekad nav zaudējusi ticību labajam.

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolnieces
Airita Olehnoviča, Kristīne Vinokurova

Olga Krilova (Grišāne)

Katrs cilvēks savā dzīvē ir padarījis daudz darba, piedzīvojis daudz jauku un ne visai jauku mirkļu, strādājis grūtus darbus un cerējis būt laimīgs.

Es gribu pastāstīt par savu vecmammu Olgu, kura ļoti daudz strādājusi jaunībā un izaudzīnājusi trīs bērnus. No mazām dienām mana vecmamma palīdzēja saviem vecākiem.

Viņai tāpat kā citiem bērniem bija savs pienākums – ganīt lopus. Vecmamma stāsta, ka viena pati, esot pļavā vai mežmalā, neskuma, atrada sev nodarbi: dziedāja, pina, adīja vai lasīja ogas, bet gadījās, ka vajadzēja pārvarēt bailes un būt drosmīgai. Kad spēra zibens kokā, kad vilks uzbruka aitām, kad bija jāglābjas no čūskām.

Bet visvairāk baiļu un ciešanu mana vecmamma izjuta kara laikā. Otrā pasaules kara laikā manas vecmammās ģimene ar citām ģimenēm slēpās un dzīvoja zemnīcās.

Man liekas, ka tie apstākļi, kādi bija kara laikā, bija ļoti bargi. Es nevienam nevēlu to izjust un vēlos, lai pasaulē būtu miers un satiecība.

Pēckara gados arī nebija viegla dzīve. Manas vecmammās ģimenē auga pieci bērni, kas bija jāpabaro un jāizglīto. Vecmamma stāsta, ka uz skolu bija jāiet vairāki kilometri. Gan ziemā, gan rudenī, lietū vai salā bērni gāja mācīties.

Arī jaunībā vecmamma smagi strādāja, bet to visu cenšas atcerēties ar prieku. Viņa stāsta daudz smieklīgus atgadījumus un jokus.

Mani pārsteidz vecmamma dzīvesprieks, jo viņa nesūdzas par sāpēm, ko izjūt, un cenšas būt gandarīta. Man vecmamma iemācīja daudz labu lietu, piemēram, adīt, tamborēt, pabeigt darbu līdz galam, mīlēt Dievu. Es gribētu vēl iemācīties daudz labu lietu, ko ir iemācījusies mana mīļā vecmamma Olga. Mana vecmamma ir dievbijīga, pazemīga, paļāvīga visos dzīves brīžos uz Dievu, spēj piedot un pieņemt cilvēku tādu, kāds ir. Visas šīs īpašības ir vajadzīgas katram, lai būtu laimīgs.

Es lepojos ar savu vecmammu un novēlu katram bērnam, lai viņš spētu novērtēt savu vecvecāku darbu, saprastu, ka viņa senči ir iesākums viņam pašam. Katram jāzina savu senču dzīves likteņi, veikumi un zaudējumi, tad varēs veidot savu dzīvi labu, veiksmīgu, līdzsvarotu.

Dagdas vidusskolas 9.a klases skolniece

Agate Krilova

100 izcilas personas Dagdas novadā.

Katrā Latvijas pilsētā un novadā ir kaut kas īpašs, ar ko var lepoties. Arī Dagdas novadā mēs lepojamies ar daudzveidīgo un neskarto dabu, ar īpatnējo latgaļu dialektu, ar savdabīgo, tikai mūsu novadam raksturīgo folkloru, tomēr visvairāk mēs lepojamies ar cilvēkiem un viņu sasniegumiem dzimtā novada labad.

Mēs esam dagdānieši un lepojamies ar savu novadnieku – Aivaru Arnicānu. Viņš strādā Latvenergo, bet ir arī aizrautīgs sava novada vēstures pētnieks. Aivars ir izveidojis vērienīgu Dagdas novada vēstures muzeju. Tikai pateicoties Dagdas novadpētniecības biedrības „Patria” un tās vadītāja Aivara Arnicāna pūlēm, tika izveidota tik bagātīga novada vēstures liecību kolekcija.

Tas ir pirmais muzejs Dagdā, un to apmeklē visi pilsētas viesi. Vēsture ir Aivara sirdslieta, tāpēc viņš centīgi meklē pagātnes liecības it visur. Uz jautājumu : „Vai jūs vēlētos pilnveidot Dagdas muzeju ar jauniem eksponātiem? ”, Aivars Arnicāns atbild apstiprinoši: „Protams, mūsu muzejs kļūst aizvien interesantāks, ja mēs sameklējam kādas senlietas. ” Aivars neatlaidīgi meklē cilvēkus, kuri var sniegt kādas vērtīgas ziņas par mūsu novadu. Rūpīgi krāj materiālus, lai papildinātu muzeja eksponātu klāstu.

Viņš cenšas, lai mēs, jaunā paaudze, vairāk cienītu un turētu godā mūsu sentēvu tradīcijas, jo tās attīsta cilvēka darba tikumu, dzimtās zemes mīlestību un cieņu pret līdzcilvēkiem. Lai uzzinātu, kā dzīvoja, strādāja un atpūtās mūsu tēvutēvi.

Tikai nedaudzi zina, ka brīvajā laikā Aivars apmeklē volejbola pulciņu, mācās spēlēt ģitāru, dejo Rēzeknes deju studijā sarīkojumu dejas – viņa intereses ir daudzveidīgas.

Pirms dažiem gadiem Dagdas iedzīvotāji izvirzīja Arnicāna kungu balotēties Saeimas vēlēšanās. Tas liecina, ka viņu Dagdā zina, ciena, viņam uzticas. Aivars Arnicāns ir godīgs, ja viņš apsola kaut ko izdarīt, noteikti to paveiks. Viņš ir arī drošsirdīgs, jo jaunībā ir veicis karavīra pienākumus Afganistānā. Mēs uzskatām, ka Aivars Arnicāns ir Dagdas novada lepnums.

Dagdas vidusskolas 12.b skolēni

Sintija Jermolajeva un Raivis Olehnovičs

Staņislavs Stepinš

Māte stāstīja man par sava tēva, mana vectēva dzīvi. Klausoties, kā māmuļa apraksta tēvu, ir redzams, cik ļoti viņa ar to lepojas. Ir redzams, ka tēvs viņas dzīvē bija varonis un piemērs, kam viņa tik tiešām sekoja.

Jo vairāk viņa man stāstīja par vectēvu, jo interesantāk bija uzzināt par viņu aizvien vairāk. Šī cilvēka dzīve bija neparasta, grūta, un ir vērts šādu dzīvi aprakstīt, lai jebkurš saprastu, kādas vērtības vienmēr ir jāaizsargā.

1926. gada oktobrī Aulejas ciematā pasaulē nāca zēns, kuru gaidīja gara un piedzīvojumiem pilna dzīve. Staņislavs nebija vienīgais bērns ģimenē, viņš auga kopā ar vēl diviem brāļiem un trim māsām kā vecākais bērns ģimenē. Tā bija liela atbildība rūpēties un aizsargāt savus jaunākos brāļus un māsas. Tolaik bija grūti ar iztiku, un abi vecāki bieži bija spiesti strādāt līdz vēlam vakaram.

Kad zēns paaugās, viņš devās uz Aulejas pamatskolu, kur bija draudzīgs un atjautīgs skolnieks. Kaut arī ne vienmēr patika mācīties, tomēr viņš pabeidza skolu ar diezgan labām atzīmēm. Staņislavs pēc skolas beigšanas vēlējas palīdzēt saviem vecākiem un aizgāja strādāt un pelnīt iztiku.

1944. gadā Staņislavam palika 18 gadi, un viņš tika iesaukts Padomju Savienības armijā. Bija karš, un Staņislavs pats vēlējās aizsargāt Dzimteni, savas dzimtās mājas.

Vectēvs, atceroties tos laikus, vienmēr teica: „Pats grūtākais jebkurā kaujā un uzbrukumā – izlīst no ierakumiem! Kad tu nokļūsti uz kaujas lauka, tad viss jau ir atkarīgs no Dieva. Jā, ir grūti redzēt, ka netālu no tevis tiek nogalināti tavi biedri, ar kuriem tu vēl no rīta sarunājies un gatavojies kaujai, bet tagad viņi pamet šo pasauli.”

Staņislavs drosmīgi cīnījās par Dzimtenes brīvību, līdz 1945. gada sākumā viņš guva ievainojumu krūtīs. Viņš spēja izdzīvot, atgriezties no frontes pēc Padomju armijas uzvaras mājās. Viņš pavadīja armijas hospitālī vairāk nekā divus mēnešus, ievainojums nebija tik nopietns, tomēr ar tā laika medicīnas kvalitātes līmeni bija nepieciešams laiks, lai nostātos uz kājām.

Ārstējoties hospitālī, viņš domāja, ka atkal dosies karā, bet vienā dienā ieradās laimīgi kareivji un kļiedza: „Uzvara! Esam uzvarējuši!” Vectēvs, protams, bija laimīgs, to dzirdot, jo viņš saprata, ka karš beidzies.

Staņislavs atgriezās no frontes un nolēma uzsākt patstāvīgu dzīvi. Viņš sāka strādāt par zvejnieku – ķēra zivis, pārdeva tās tirgū, piegādāja cilvēkiem uz mājām par maksu. Vēlāk viņam piedāvāja strādāt PMK (Pārvietojamā mehanizētā kolonna). Staņislavs nodarbojās ar meliorācijas sistēmu labierīkošanu, darbs bija grūts, tomēr tā bija vienīgā iespēja, ko viņš spēja atrast tajos laikos.

Vēlāk satika Emīliju, kas strādāja lauksaimniecības brigādē par palīdzi. Viņi apprecējās, piedzima divi bērni – Aina un Andrejs. Vecāki audzināja tos un centās dot visu labāko. Ar laiku ģimenei radās nepieciešamība pēc labāka un stabilāka ienākumu avota,

tāpēc Staņislavs ar sievu sāka meklēt citu darbu. Pateicoties viņu darba pieredzei, piedāvāja strādāt saimniecībā „Sīvers”, par lopkopjiem, darbs nebija pārāk smags, un bija daudz ieguvumu. Tā viņi arī turpināja strādāt tur līdz pensijai, izaudzina savus bērnus, sagaidīja viņu kāzas, kā arī sagaidīja mazbērnus.

Staņislavs uzskatīja, ka dzīve nav nodzīvota velti. Viņš teica, ka līdz vecumdienām sasniedza savā dzīvē gluži visu – mīlestību, laimi, bērnus... Tieši šīs vērtības viņam šķita vissvarīgākās dzīvē.

Šis dzīvespriecīgais cilvēks nekad nepadevās, satika savu mūža mīlestību, vienmēr centās viņu darīt laimīgu, izaudzina bērnus.

1990. gada 11. martā Staņislavs pameta šo pasauli, bet vienmēr palicis mūsu sirdīs un atmiņās. Es lepojos ar savu vectēvu, viņš vienmēr būs piemērs.

Dagdas vidusskolas 11.b klases skolnieks

Armands Zeiza

Vincentijs Samsonovičs

Vecvecāku dzīves stāsti ir lieliska pieredze, kā mācīties savas zemes vēsturi un cienīt savu dzimteni. Tie vienmēr ir interesanti un pamācoši.

Mans vectēvs Vincentijs, mātes tēvs, ir dzimis 1929.gada 8. septembrī zemnieku ģimenē Baltkrievijā. Tolaik daļa Baltkrievija piederēja Polijai. Viņš uzauga jaukā ģimenē kopā ar trim māsām un trim brāļiem.

Visu savu bērnību Vincentijs pavadīja Baltkrievijas ciematīnā- Dzedzino. Diemžēl vectēvam bija grūta bērnība, jo pat bērniem bija jāstrādā smags darbs no agra rīta līdz vēlam vakaram un jāpelna nauda iztikai.

Mans vectēvs jau no bērnības bija atbildīgs un rūpīgs, viņam uzticēja pieskatīt mazākos un palīdzēt vecākiem. Vincentijs skolā mācījās cītīgi, tāpēc vecāki ar viņu ļoti lepojās.

Sasniedzis 18 gadus, vectēvs devās armijā. Spēcīgs, jauns un enerģijas pilns vīrs devās aizstāvēt savu dzimteni. Kad vectēvs atgriezās mājās, viss ciems viņu sagaidīja, visi gaviļēja un priecājās.

Tieši tajā laikā mans vectētiņš satika savu mīlestību no pirmā acu skatiena. Viņa mīlotā bija mana vecmāmiņa Leonarda, ar kuru viņš nodzīvoja laulībā 66 gadus. Vincentijs un Leonarda

izaudzināja četras jaukas un skaistas meitenes- Antoņinu, Regīnu, Irīnu un Marīnu.

1957. gadā mani vecvecāki pārcēlās dzīvot uz Latviju. Pirmā dzīvesvieta Latvijā bija mājīgā ciematiņā- Piedrujā, kur 1975. gadā piedzima un izauga mana māmiņa Marina. Mammas vecākās māsas devās mācīties uz Rīgu.

Vectēvs visu savu uzmanību veltīja savai ģimenei un darbam, jo vēlējās, lai sieva un meitas būtu laimīgas, lai viņām nekā netrūktu. Latvijā vectēvs strādāja kolhozā par kalēju, vēlāk par lokmetinātāju.

Brīvajā laikā viņš nodarbojās ar zvejošanu. Tā bija vectēva mīļākā nodarbe. Ezers, kurā viņš zvejoja, atradās pie mājas. Katru vakaru vectētiņš devās uz ezeru, lai paliktu vienatnē ar savām domām, lai atcerētos kā bērnībā viņš tirgojās ar zivīm. Gan vasarā, gan ziemā Vincentiju varēja satikt pie ezera, ķerot zivis.

Katru reizi, šķirstot bilžu albumus un vērojot mūsu kopbildes, man atnāst atmiņā viņa jaukais smaids un stiprās rokas, ar kurām viņš varēja paveikt jebkuru darbu ar ideālu rezultātu.

Mana vectēva stipro roku pieskāriens ir jūtams mājās, kur es izaugu, kur joprojām dzīvoju. Viņš bija īsts vīrs ar zelta rokām.

Vincentijs prata ne tikai cītīgi strādāt, bet arī kārtīgi un jautri atpūsties, spēlējot akordeonu. Šis mūzikas instruments viņam ļoti daudz nozīmēja, jo bez mūzikas nevarēja iztikt neviens ģimenes vakars. Manā sirdī vienmēr paliks atmiņas par to, kā vectēvs ar lielu azartu spēlēja akordeonu un tā pavadījumā visa ģimene jautri dziedāja, smējās un dejoja.

Vincentija dzīve aprāvās 85 gadu vecumā, 2014.gada 21.decembrī.

Ir jāciena katrs nodzīvotais brīdis kopā ar saviem vecvecākiem, jo viņi ir pelnījuši tikai to labāko. Mūsu vecvecāki ir mūsu lepnums, ar kuriem mēs nepārstāsim lepoties nekad. Viņi ir cīnījušies par dzimteni, tās brīvību un neatkarību.

Manuprāt, padomju laiku cilvēki, mūsu vecvecāki, iedvesmo mūs, bērnus un mazbērnus, būt stipriem un spēt aizstāvēt savu dzimteni tā, kā to darīja viņi. Jo spēcīgāka ir mūsu saikne ar saviem vecvecākiem, jo spēcīgāki būsim mēs.

Dagdas vidusskolas 11.b kl. skolniece

Santa Danileviča

Irēna Oļehnoviča

Vecvecāku stāsti ļauj uzzināt, kā cilvēki dzīvoja agrāk. Šos stāstus ir viegli un interesanti klausīties, un tie noderēs mūsu turpmākajā dzīvē.

Mana vecmamma Irēna, tēva māte, ir dzimusi 1961. gadā 15.maijā zemnieku ģimenē Latvijā. Viņa izauga ģimenē, kurā bija četri bērni - viena māsa un divi brāļi. Visa vecmamma bērība pagāja Priežmalē, tolaik Zabłudovkā.

Irēnas bērība nebija no bagātākajām, katru vasaru viņa strādāja no agra rīta līdz vēlam vakaram, lai nopelnītu līdzekļus izdzīvošanai. Mana vecmamma bija ļoti aktīva un radoša. Viņa gan teicami mācījās skolā, gan veica dažādus darbus mājās, palīdzēja vecākiem un pieskatīja savu jaunākos brāļus un māsu.

18 gados Irēna satika Jevgēniju, ar kuru apprecējās un nodzīvoja 39 gadus kopā. Dzīves gaitā viņai piedzima trīs bērni, divi stipri puisi un viena skaista meitene

19 gados Irēna sāka mācīties par pedagogu Rīgā, tajā pašā laikā viņa strādāja bērnudārzā savā dzimtajā ciemā. Pabeigusi universitāti, vecmamma sāka strādāt par bibliotekāri un šajā profesijā nostrādāja 23 gadus.

Esmu ļoti priecīgs, ka mani vecvecāki ir dzīvi, un es varu ar viņiem parunāt. Ir jāciens tas mirklis, kad vecvecāki ir blakus un var palīdzēt ar savu gudru padomu. Kad viņu nebūs, būs jau par vēlu prasīt padomu. Mīliet savus vecvecākus! Viņi to ir pelnījuši!

Dagdas vidusskolas 11.b klases skolnieks

Dmitrijs Artjomovs

Leonora Zariņa

Katra cilvēka dzīve ir kā grāmata, ielūkojoties tajā, mēs varam tuvāk iepazīt vēsturi. Mūsu vecvecāku stāsti ir īpaši interesanti, jo viņi ir izdzīvojuši Latvijas valsts vēsturei svarīgus etapus.

Mana vecmamma Leonora ir dzimusi 1930. gadā, brīvās Latvijas laikā, kristīgā, turīgu zemnieku ģimenē. Kopā ar viņu auga trīs māsas un brālis. Vecmamma auga un dzīvoja Dagdas pagastā, Slobodas sādžā.

Jau no mazām dienām vecmamma centās pelnīt naudu pati, lasot ogas un pārdodot ebrejiem. Sešu gadu vecumā viņa sāka skolas gaitas. Līdz 9. klasei mācījās Dagdas vidusskolā, tad turpināja mācīties lauksaimniecības tehnikumā Konstantinovā. Beigusi tehnikumu, devās uz Daugavpils pedagogisko skolu. Tā kā meitene bija beigusi lauksaimniecības tehnikumu, viņa mācības sāka no otrā kursa. Tur viņa mācījās trīs gadus un ieguva diplomu.

Pēc pedagogiskās skolas beigšanas 18 gadu vecumā Leonoru nosūtīja strādāt uz Ilzes skolu par 8. klases audzinātāju. Pēc vecmammās stāstītā, pirmo gadu strādāt bija ļoti grūti, jo skolā

bija visjaunākā skolotāja. Tāpēc viņa ļoti daudz mācījās no pieredzējušākiem skolotājiem.

Strādāt viņai ļoti patika, bet skolā viņa nostrādāja tikai trīs gadus, jo atbrīvoja no darba par to, ka 15.augustā bija Aglonā, padomju laikā reliģija ļoti stingri tika noliegta.

Ilgi negaidot, vecmamma atrada jaunu darbu Jaunjelgavā par krājkases vadītāja vietnieci. Tad vecmammu gribēja norīkot uz Jēkabpili, bet vecmamma atteicās un palūdza, lai viņu norīko uz Dagdu. Visi bija ļoti izbrīnīti, ka viņa vēlas atgriezties Latgalē. Vecmamma atgriezās Dagdā, jo te dzīvoja viņas sirds cilvēks, mans vectēvs. Ieradusies Dagdā, viņa drīzumā apprecējās ar manu vectēvu un viņiem piedzima divas meitas.

Vecmamma saka, ka viņas dzīve ir ļoti interesanta un viņa pat nevar iedomāties dzīvi citā valstī. Kaut arī Latvijā bija nemiera gadi, viņa nenožēlo, ka nepameta to. Latvija viņai ir kā mātes apskāviens, silta zāļu tēja, svaigi cepta maize.

Vecmammās dzīve ir bijuši arī grūti brīži, bet par tiem viņa domāt negrib, tagad viņai ir astoņi jauki mazbērni, par pagātnes bēdām domāt nav laika.

Dagdas vidusskola, 11.klases skolniece

Elizabeta Zariņa

Alīna Podoba

Vecvecāki- tāds īss vārds, bet nozīme bezgalīgi liela.

Es vēlos pastāstīt par cilvēku, kuram apkārt it kā vienmēr deg spoža gaismiņa, tā ir Alīna Podoba (Sokoviča), mana vecmamma.

Viņa ir dzimusi 1945. gadā zemnieku ģimenē Baltkrievijā, Akolicā, kā vecākais bērns.

Alisei bija divi jaunākie brāļi. Mani ļoti interesē, kādas attiecības bērnībā bija vecākajai mātai ar jaunākajiem brāļiem. Vecmāmiņa teica: "Bērnībā jādzīvo no visas sirds, līdz ar to bija gan joki, gan strīdi, bet kopumā attiecības bija labsirdīgas savā starpā." Kopā ar saviem brāļiem pirmās zināšanas vecmāmiņa apguva sākumskolā Zalesjē. Kad tēvs atgriezās no frontes, ģimene pārcēlās dzīvot uz Jodi, tur vidusskolā Alīna pabeidza 8 klases.

Pienāca tas brīdis, kad tēvs smagi saslima, jaunajai meitenei tajā brīdī visa pasaule sabruka. Viņa nolēma pārtraukt mācības un palīdzēt mammai saimniecības darbos. Atceroties tēvu, viņai līdz šim brīdim grūti valdīt emocijas, jo viņš bija cilvēks, kurš vienmēr atbalstīja un mīlēja savus bērnus.

Sasniegusi 22 gadu vecumu, Alīna satika to vienīgo cilvēku, manu vectēvu, ar kuru nodzīvoja gandrīz visu mūžu.

Pēc neilga laika šajā ģimenē radās četri jauki bērni. Baltkrievijā vecmamma nostrādāja kolhozā 21 gadu, tad pārcēlās uz dzīvi Latvijā.

Latvija ir maza, mierīga valsts, kuru iemīlēja mana vecmāmiņa, kopš 1985. gada ģimene mīt pašu celtajā mājā.

Arī šeit, Latvijā, Alīna strādāja kolhozā. Katru dienu vajadzēja izslaukt ne mazāk kā 22 govīs dienā trīs reizes. Darbs bija grūts, tomēr tas bija vajadzīgs, lai nopelnītu iztikas līdzekļus, un vecmāmiņas galvenais uzdevums bija apmierināt savu bērnu vajadzības.

Dzīves laikā viņai nebija tādu šķēršļu, kurus nevarētu pārvarēt. Protams, visa darba grūtums atspoguļojās veselībā. Šobrīd vecaimātei ir 72 gadi, caur visām sāpēm viņa smaida, jo vienīgās zāles ir mazbērni, kuri vienmēr ir blakus.

Vecvecākiem ir liela loma mūsu audzināšanā. Patiesībā svarīgākās vērtības ir ieaudzinājuši tieši mūsu vecvecāki. Mēs varam lepoties, ka esam mantojuši šīs gudrības.

Dagdas vidusskolas 11.b klases skolniece

Sintija Skreba

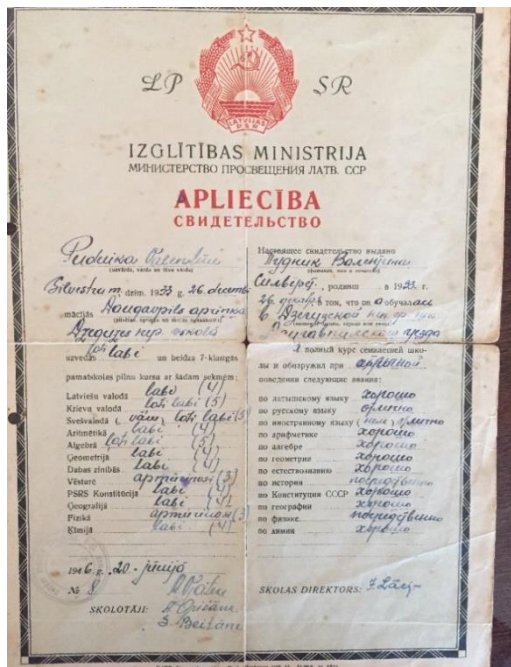
Valentīnas Stepīnas dzīves stāsts

Dzimšanas gads: 1933.

Šobrīd 84 gadi

Valentīnas vecāki bija lauksaimnieki, nodarbojās ar lopkopību. Visu, ko paši audzēja, pārdeva tirgū. Dagdā tirgu rīkoja katru piektdienu. Savu bērnību un jaunību meitene pavadīja Astašovā. Pabeidza 1949. gadā skolu, 7.klases. Tika rīkoti svētki- izlaidums. Pasākumā skolēniem izdeva apliecības, notika koncerts, vēlāk klāja galdus, vakarā - balle.

Skolas gados dziedāja korī, piedalījās dažādās sporta sacensībās. Ārpus skolas kopā ar draugiem bieži spēlēja

volejbolu, futbolu. Toreiz bērni bija atsaucīgi, draudzīgi, atbildīgi, saprotoši.

Pēc izlaiduma devās tālāk mācīties Aglonas ģimnāzijā, bet to nepabeidza, jo ģimnāzija atradās diezgan tālu no mājām. No 1949. gada līdz 1952. gadam strādāja kolhozā, vēlāk 3 gadus strādāja pasta nodaļa Rimšānos, tad saņēma piedāvājumu strādāt Dagdas pastā, kur arī viņa nostrādāja 4 gadus.

1959. gadā apprecējās, tad piedzima bērni, ģimene pārcēlās dzīvot Dagdā. Kad bērni paaugās, sāka strādāt Dagdas universālveikalā, 1988.gadā aizgāja pensijā.

Atceras Darba svētkus 1.maijā. Šajā dienā pilsētu iedzīvotājus sagaidīja tādi pasākumi kā parāde, koncerts, apbalvošana, vadītāja svinīgā uzruna, vakarā balle. Populāri noformējuma elementi bija patriotiski saukļi.

Arī Valentīna saņēma prēmijas, atzinības par ieguldīto darbu. Šajos svētkos katram iedzīvotājam bija jāierodas obligāti.

Dagdas vidusskolas 11.klases skolniece
Jana Sipoviča

Vassa Loče

Mana vecmāmiņa ir dzimusi 1936.gadā, Rēzeknes apriņķī, Bukmuižas pagasta Midzušos. Tur pavadīta bērnība un skolas gadi.

Ģimenē bija seši bērni: trīs brāļi un trīs māsas (Pāvels, Mihails, Pjotrs, Natalja, Uljana). Pāvels bija visvecākais bērns ģimenē, bet vecmamma visjaunākā. Līdz šim brīdim dzīva tikai Uljana, kam tagad ir 90 gadu, un mana vecmamma.

Vassa ir pārdzīvojusi Otro pasaules karu, kura laikā kopā ar ģimeni slēpās mežos. 1944. gada augustā vecmāmiņas dzīves vietā bija frontes līnija, tāpēc atmiņā palika kara darbība.

Septembrī astoņgadīgā Vassa aizgāja mācīties Bojāru skolā, kur viņu mācīja skolotāja Lūcija Pavloviča. Šajā skolā vecmāmiņa mācījās 5 gadus, bet pēc tam to pārcēla uz Jaundomi, kur viņa skolojās vēl 2 gadus. Vecmāmiņas skolotāji bija Marija Ribočkina, Valentīns Čapkevičs, Zoja Čapkeviča un Lūcija Pavloviča, direktors- Josifs Valuhs.

1949. gadā 13 gadu vecumā iestājās kolhozā. Pirmais kolhozs bija Midzušu laukos, kura priekšsēdētājs bija mans vecvectēvs Viktors Ločs. Vecmamma aizgāja mācīties 8. un 9. klasi uz Dagdu. Vasaras brīv laikā kopā ar tēti viņa ganīja zirgus,

kopa sienu. Pēc brīvlaika Vassa atteicās mācīties desmitajā klasē, jo cerēja mācīties Rīgā, tomēr tur netika un devās uz kolhozu par laukvadītāju. Darbu vecmāmiņai piedāvāja kolhoza priekšsēdētājs Andrejs Solims.

Kolhozā strādāt bija ļoti grūti, jo viss darbs bija jāveic ar rokām, tomēr, neskatoties uz tādu smagu darbu, vecmamma strādāja jaukā kompānijā, kura vienmēr atbalstīja. Mana vecmāmiņa atbildīgi veica savu darbu un strādāja no visas sirds.

Savu vīru, Jāni Loču, kurš bija jaunāks par četriem gadiem, viņa satika kolhozā vēl bērnības gados. Viņi kopā strādāja un bija kaimiņi. Vecmāmiņa ar vectēvu izaudzināja trīs jaukas meitas: Valentīnu, Olitu un Viju. Laulībā mani vecvecāki nodzīvoja 26 gadus, bet 1992. gadā Jānis devās mūžībā.

Vecmāmiņa vienmēr ir pozitīva, mīloša, strādīga un ļoti mērķtiecīga. Es lepojos ar savu vecmammu Vassu.

Dagdas vidusskolas 11. b klases skolniece

Dēlija Stauro

Vecmāmiņa Anna Dūna

Manu vecmāmiņu sauca Anna Dūna, viņa nodzīvoja 71 gadu. Man bija trīs gadi, kad viņa aizgāja mūžībā.

Lielāko dzīves daļu vecmāmiņa strādāja Bebrene tehnikumā par pavāri, kur arī dzīvoja. Lai gan man bija tikai trīs gadi, es diezgan daudz atceros par viņu. Anna bija rokdarbniece. Adīja cimdus, zeķes, es tos atceros, un, protams, viņa ļoti

garšīgi gatavoja, it īpaši pankūkas. Savā ciematā, Bebrene, viņa bija vienīgā, kas cepa lieliskas tortes dažādiem svētkiem un pasākumiem. Gatavoja kāzās un bērēs kā saimniece. Kulinārijas mīlestību un prasmi ir iemācījusies un pārņēmusi mana mamma.

Pastaigās mēs lasījām zāļu tējas, bet man tad likās, ka tās ir tikai puķes, ka viņa vienkārši tās ļoti mīl. Man patika, ka vecmamma mani šūpoja uz šūpolēm un vizināja ar ragavām. Pie mūsu mājām ir neliela bērzu birztala, kur lasījām sēnes.

Viņa bija ļoti, ļoti mīla, laba un smaidīga. Man ļoti patīk gatavot un esmu pārliecināts, ka tas ir viņas nopelns. Bieži vien vecmamma man dāvināja jaukas dāvanas. Lai arī kādus tik nedarbus es biju sastrādājis, viņa mani vienmēr „piesedza”.

Laimīgi ir tie, kuri ilgus gadus var smelties vecmāmiņas gudrību un mīlestību, un visām vecmāmiņām novēlu stipru veselību, brīnišķīgus mazbērnus, bet aizgājušajām mūžīgu Dieva valstību.

Dagdas vidusskolas 11.b kl. skolnieks

Alvis Beinarovičs

Annas Vjateres dzīvesstāsts

Mana vecmamma ir dzimusi Latvijā, strādājusi daudzos uzņēmumos, visdažādākajos amatos. Viņa ir piedzīvojusi laikus, kad Latvija cīnījās par brīvību, piedalījās akcijā “Baltijas ceļš.” Vecmamma ļoti mīl dzimteni, tāpēc šē ģimene laida stipras saknes.

Savu dzīvi saistīja ar lauksaimniecības un dārzkopības sfēru, kur darbojas arī līdz šim. Šobrīd viņai ir 79 gadi, ikdienu viņa pavada, strādājot savā saimniecībā, auklējot mazmazbērnus. Vecmammai ļoti patīk aktīvi pavadīt laiku, tāpēc viņu bieži var satikt dažādos Dagdas novada rīkotos pasākumos.

Anna Vjateris ir dzimusi 1939.gadā Ludzas rajonā, Vecumnieku sādžā. Ģimenē ir jaunākā no trim māsām, kuras savā starpā ir ļoti līdzīgas gan pēc izskata, gan pēc rakstura. No 1947.gada līdz 1958.gadam mācījās Rundēnu vidusskolā, kur pabeidza 11 klases. Tobrīd bija aktuāls darbs lauksaimniecībā, tāpēc vecmamma izvēlējās mācīties ar to saistītā iestādē. 1961.gadā pabeidza Višķu lauksaimniecības tehnikumu un dārzkopības nodaļā bija apguvusi profesiju dārzkopis -augļkopis.

Pēc tehnikuma absolvēšanas strādāja Ludzas rajonā, dārzkopības sfērā, darbs bija saistīts ar ābeļu dārza kopšanu, ražas novākšanu. 1962.gadā devās strādāt uz Tukuma rajonu,

kur strādāja kā mācekļis, kopa augļu dārzu. 1972.gadā apprecējās ar manu vectēvu Jāni Vjateru, pārvācās dzīvot uz Dagdas pagastu, kur veidoja savu saimniecību, kas pastāv arī šobrīd.

Sāka strādāt Latgales kolhozā, kur darbojās dažādās nozarēs, uzņēmās grāmatvedes, ekonomistes darbu, kā arī turpināja strādāt dārzkopības sfērā. Lielāko dzīves daļu nostrādāja Latgales kolhozā. 1994.gadā vecmamma devās pensijā, bet joprojām aktīvi darbojas dārzkopības un augļkopības sfērā.

Mana vecmamma ir izaudzīnājusi divus bērnus, piecus mazbērnus, un palīdz audzināt divus mazmazbērnus. Vecmamma dzīvo laukos, kur kopj nelielu saimniecību un ābeļu dārzu. Mēs visi ļoti mīlam vecmammu, vienmēr, kad parādās brīvs laiks, braucam ciemos pie viņas. Arī skolas brīvlaikā dodamies turp, lai atpūstos pirtiņā pie dīķa.

Dagdas vidusskolas 11.b klases skolniece
Agnese Vjaterē

Nadežda Timofejeva

Katram cilvēkam ir dažādas atmiņas, gan priecīgas, gan bēdīgas. Ir atmiņas, kas paliek ar cilvēku visas dzīves garumā. Arī manai vecmammai ir atmiņas, kuras viņa man pastāstīja.

Manu vecmammu sauc Nadežda Timofejeva. Viņa ir dzimusi 1949.gada 4. janvārī Baltkrievijā. Tur pavadīta bērnība un skolas gadi. Mācījusies skolā, vēlāk tehnikumā. Kādu laiku strādājusi par pastnieci.

Taču ģimenes apstākļu dēļ pārcēlas uz Latviju. Ieradusies Latvijā, strādāja Latvijas dzelzceļā, tad šūšanas rūpnīcā „Rīgas apģērbs”. Šī rūpnīca 20. gadsimta 70.-80. gados bija viena no vadošajām rūpnīcām, kuru pazina arī ārpus Latvijas. Šajā darbā mana vecmamma nostrādāja vairāk nekā 20 gadus.

Klausoties vecmammu, es sapratu, ka darbs bija grūts, taču interesants. Savu pārcelšanos no dzimtenes uz tolaik nezināmo Latviju, viņa atceras, ka vienu no smagākajiem lēmumiem dzīvē, bet nenožēlo. Šobrīd nevar iedomāties, kāda viņas dzīve būtu, ja viņa nepārceltos uz Latviju. Viņa stāsta, ka „tikko atbraukusi uz šejieni, sajuta, ka atrodas it kā mājās.

Tagad pajautāju vecmammai, vai viņa vēlas atgriezties savā dzimtenē, viņa atbild, ka nē, jo Latvija kļuvusi par dzimteni.

Uzskata, ka viņai ir divas dzimtenes. Viena, kurā piedzima un augs, bet otra, kurā strādāja un izveidoja ģimeni, dzemdēja bērnu. Par sevi varu teikt, ka uzskatu vecmammu par mērķtiecīgāko cilvēku, kuru pazīstu. Es ļoti lepojos ar savu vecmammu.

Pabeigusi sarunu ar vecmammu, es sapratu, ka tieši Latvijā viņa atrada savu īsto laimi. Tas ir piemērs, ka nav jābaidās kaut ko mainīt savā dzīvē un ir jāriskē, ja ir iespēja iegūt savu vietu dzīvē un laimi. Es sapratu, ka katram jākrāj atmiņas pat par ikdienišķiem notikumiem. Saglabājot atmiņas, mēs veidojam savas valsts vēsturi.

Dagdas vidusskolas 11.b kl. skolniece

Jelena Morozova

Valentīna Kaša

Mana vecmāmiņa Valentīna Kaša (Stepiņa) ir dzimusi 1952 gada 18. aprīlī Mīžākos (Andzeļu pagasts). Viņai bija viena māsa un divi brāļi. Jau no agras bērnības palīdzēja vecākiem lauku darbos. Septiņos gados vecmāmiņa devās uz skolu. Piecus gadus viņa mācījās Ežezera 8-gadīgajā skolā, bet vēlāk trīs gadus - Andrupenes 8-gadīgajā skolā. Vecmāmiņa zināja, ka strādās padomju saimniecībā (sovhozā), tāpēc grūtību profesijas izvēlē nebija.

Pēc skolas beigšanas viņa devās mācīties vienu gadu uz Stāmerieni par govju mākslīgas apsēklošana tehniķi. Atgriezusies mājās, 18 gados vecmāmiņa apprecējās ar puisi, kuru pazina trīs gadus, aizgāja dzīvot pie viņa uz Mamonovu, kur dzīvo arī pašlaik. Šobrīd viņai ir četras meitas, četri mazdēli, piecas mazmeitas un viens mazmazdēls.

Tagad vecmāmiņai patīk adīt, gatavot ēdienus, iepazīt jaunākās tehnoloģijas, uzturēties svaigā gaisā, kā arī interesēties par politiku.

Dagdas vidusskolas 11.b klases skolnieks

Raimonds Kašs

Mana vecmāmiņa Konstance Stankeviča

Konstance Stankeviča ir dzimusi 1941.gadā Magnusovas ciemā (tagad Konstantinovas pagasts). Vecmāmiņa man bieži stāsta, ka bērnībā bija jāpalīdz vecākiem, bērni nezināja tādas vārdus: "Es negribu."

Mana vecmamma mācījās Vecozolu septiņgadīgajā skolā no 1948. gada. Pabeigusi šo skolu, Konstance kolektīvajā saimniecībā "Narcise" strādāja par slaucēju. Daudzi iestājās kolektīvajā saimniecībā, bet savā saimniecībā turēja govi, cūkas, mājlopi bija arī manas vecmāmiņas saimniecībā. Pēckara gados bija grūti strādāt kolhozos, jo nebija lauksaimniecības tehnikas. Izkaltēt graudus vajadzēja mājās, samalt tos vajadzēja ar rokas dzirnavu palīdzību, maizi cepa katrā mājā maizes krāsnī.

1949. gadā cilvēkus ar vilcieniem izveda uz Sibīriju. Galvenokārt izveda turīgus cilvēkus, kaut arī viņi savu turību bija panākuši ar grūtu darbu. Daudz cilvēku nespēja aizbraukt līdz Sibīrijai, jo viņi mira ceļā pārtikas trūkuma dēļ, vilcieni gāja lēni. Mūsdienās vilcieni ir daudz ātrāki nekā agrāk.

Vecmamma stāsta, ka viņai paveicās, jo vienmēr bija, ko paēst. Padomju laikos visiem pietika darba, varēja iestāties gandrīz jebkurā darbā, daudziem nauda bija, bet preču bija maz. Ja veikalos ieveda kaut ko labāku, tad bija lielas rindas, dažreiz preču visiem nepietika, kaut arī cilvēks bija izstāvējis garu, garu rindu.

Mūsdienās daudzi cilvēki brauc uz ārzemēm, lai atrastu sev darbu. Tie, kas strādā Latvijā, neskatās uz to, vai patīk viņiem kāda profesija vai nē, svarīgi, ka ir darbs.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolnieks

Maksims Koriņevs

Mans vectēvs – Stanislavs Rudka

Mans vectēvs Stanislavs Rudka ir dzimis 1950. gadā Bērziņu pagasta Budkovas muižā. Bērnībā vectēvs esot bijis draiskulīgs, īpaši patika spēlēties ārā. Vectēvs ir mācījies Tīmaņu pamatskolā. Pēc skolas beigšanas apguva šofera specialitāti, par kuru sapņoja no bērnības. Kad sasniedza atbilstošu vecumu, tika iesaukts padomju armijā. Viņš dienēja no 1969.gada līdz 1971. gadam tankistu kara daļā.

Mans vectēvs ir strādīgs un izpalīdzīgs, viņam ļoti patīk sēnot, ogot, kā arī makšķerēt. Manam vectēvam bija pieci bērni, diemžēl tagad dzīvi ir tikai trīs. Mana vectēva sieva pēc ilgas slimības nomira ļoti jauna, vectēvs viens pats audzināja bērnus.

Protams, bija grūti, bet vectēvam tas izdevās. Tobrīd vectēvs ar bērniem dzīvoja Rēzeknē un strādāja putnu fabrikā, pēc tam viņš atgriezās vecāku mājās un dzīvo tur līdz šim laikam. Vectēvs ir pensijā, strādā mājās, brauc pie mums ciemos, kad sanāk, arī mēs viņu apciemojam. Es pajautāju vectēvam: “Kāda ir tava vēlēšanās šobrīd?” Viņš man atbildēja, ka vēlētos neslimot, jo veselība tagad ir pats svarīgākais.

Es lepojos ar savu vectēvu, jo viņš atrada savu vietu dzīvē, svarīgi, lai katram cilvēkam tas izdodas.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolniece Sanita Kekere

Mana vecmāmiņa Marija Kubecka

Vecvecāki ir tie cilvēki, kas dažreiz aizvieto vecākus – palīdzot, pieskatot. Vecvecākiem jābūt labsirdīgiem un saprotošiem, jāpalīdz gan saviem bērniem, gan mazbērniem. Vecvecākus var uzskatīt par otriem vecākiem. Ne velti saka, ka, atbraucis pie vecmammās, tievs neatgriezīsies.

Mana vecmāmiņa Marija Kubecka jebkurā situācijā mums palīdz. Mana vecmāmiņa ir dzimusi 1948. gada 8. jūnijā Skaistā. Dzīvoja kopā ar vecākiem un četriem brāļiem. Pabeidza Skaistas skolu un Malnavas sovhoztehnikumu, ieguva grāmatveža profesiju. Nostrādāja sešus gadus Skaistā, bet pēc tam pārcēlās dzīvot uz Svariņiem. Vecmāmiņa par grāmatvedi – ekonomisti nostrādāja 26 gadus.

Atbraucot pie vecmammās, es uzzinu no viņas stāstījumiem daudz jauna par viņas bērnību, skolu, darba gaitām. Vecmāmiņa stāstīja, ka viņas skolas laikā viss mācību process bija daudz vieglāks, kā arī nebija tādu priekšmetu kā informātika un veselības mācība. Vecmāmiņa stāstīja, ka bērnībā palīdzēja vecākiem un daudz strādāja. Brīvajā laikā kopā ar brāļiem un draugiem spēlēja spēles, dažas no tām arī mūsdienās spēlē, piemēram, paslēpes, ziemā arī slēpoja, bet slēpes tolaik bija tikai vienas uz visiem, jo nebija iespējas iegādāties dārgas mantas.

Vecmāmiņa atceras, ka tolaik nevienam nebija mobilo telefonu, visi brīvi sazinājās bez to palīdzības. Pirmo telefonu vecmāmiņai uzdāvināja piecdesmit gadus. No vecmāmiņas

stāstiem es sapratu, ka mūsdienās ir pavisam citādāk nekā viņas jaunībā, jo tagad ir jaunas tehnoloģijas un jaunas metodes.

Tagad vecmāmiņa atpūšas, stāda skaistas, košas puķes, audzē garšīgas un sulīgas ogas. Pie vecvecākiem vienmēr labi pavadīt laiku.

Mums ar ģimeni ir daudzas svētku tradīcijas, piemēram, Līgo svētkos pie vecvecākiem sabrauc visi radinieki, un mēs lasām krāšņas lauku puķes un zaļas ozollapas, pinam vainadziņus un ģimeniski pavadām laiku.

Manuprāt, kamēr ir iespēja, jāpavada vairāk laika kopā ar vecvecākiem, biežāk jāapciemo, jo tieši šie cilvēki savulaik palīdzēja mūsu vecākiem, pašreizlīdzīgi mīlēja viņus un vienmēr mīlēs. Arī mums jāmīl savi vecāki un vecvecāki, jo viņi ir paši labākie un mīļākie mūsu cilvēki.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolniece

Milāna Gorbunova

Mana vecmāmiņa Rimma Zariņa

Mana vecmamma irdzimusī 1965. gadā Dagdā un līdz septiņu gadu vecumam dzīvoja netālu no Dagdas, Vecdomē. Viņa mācījās Dagdas vidusskolā, vēlāk turpināja mācības Rīgā. Pēc tam vecmāmiņa strādāja Dagdas maizes ceptuvē. Tolaik Dagdā maizi cepa trijās maiņās. Cepa gan rupjmaizi, gan dažādu veidu baltmaizi. Svaigi izcepto maizi pārdeva gan Dagdā, gan veda uz lauku veikaliem.

Kad vecmammai piedzima bērni - mana mamma Vita un viņas brālis Aigars, vecmamma mainīja darba vietu un strādāja netālu no mājām - vistu fermā, kas atradās kolhozā "Brīvība". Vajadzēja kopt vistas un salasīt olas. Kad putnu fermu likvidēja, kādu laiku vecmamma algotu darbu nestrādāja.

Drīz pēc tam Dagdā tika atvērta konfekšu fabrika "Narūta", vecmamma tur strādāja 2 - 3 mēnešus par konfekšu "Gotiņa" masas griezēju. Konfektes pārdeva Latvijā un veda arī uz Krieviju. Tad arī šo fabriku likvidēja. Pēc tam vecmamma strādāja mājās, viņai bija sava saimniecība un bērni, kurus vajadzēja pieskatīt.

Tagad vecmamma turpina savas darba gaitas Dagdas vidusskolas ēdnīcā.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolniece Karīna Zariņa

Mana vecmāmiņa Jeļena Rakicka

Katram cilvēkam ir atšķirīgs dzīves stāsts. Vienam cilvēkam dzīve var būt vienkāršaina un bezrūpīga, bet citam dzīve ir ļoti raiba un spilgtiem brīžiem bagāta. Manas vecmamma dzīves stāsts ir ļoti raibs.

Mana vecmamma Jeļena Rakicka piedzima Baltkrievijas ciematā Gavrāni 1949. gadā. Viņa auga ģimenē, kurā bija četri bērni: divas meitenes un divi zēni.

Septiņu gadu vecumā vecmamma Jeļena devās uz pirmo klasi Stavareļas astoņgadīgajā skolā, kas atradās netālu no viņas mājām. Skolas gados vecmammai patika lasīt grāmatas un mācīties dažādus dzejoļus no galvas, viņa lasīja krievu, baltkrievu un poļu valodā, tagad viņa lasa grāmatas arī latviešu valodā. Daudzus skolas gados iemācītos dzejoļus vecmamma atceras pat līdz šim laikam. Pēc skolas beigšanas vecmamma sāka strādāt par govju slaucēju kolhozā, viņas grupā bija 18 govis, un tās bija jāslauc ar rokām.

1968. gada sākumā vecmamma apprecējās ar manu vectēvu, bet 1969. gadā viņi atbrauca dzīvot uz Latviju, jaunā ģimene dzīvoja Jēkabpils rajonā. Jēkabpilī piedzima mana mamma, vēlāk mana tante un onkulis. Arī Jēkabpilī vecmamma turpināja strādāt par slaucēju, bet viņas grupa palielinājās - tajā bija 25 govis, kuras viņa slauc jau ar slaukšanas aparātu.

1978. gadā Rakicku ģimene pārcēlās uz dzīvi Daugavpils rajonā, kur turpināja savas darba gaitas Mičurina vārdā

nosauktajā kolhozā, vecmamma slauca jau 52 govīs. 1986. gadā vectēvs ar vecmāmiņu ar ģimeni pārcēlās dzīvot uz Asūni, šeit vecmamma turpināja strādāt kolhozā “Putj Leņina”.

Kad tika reorganizēti kolhozi, un Latvijas valsts atguva savu neatkarību, vecmamma sāka strādāt par sargu dispečerpunktā. 2006. gadā nomira vectēvs, un vecmamma kādu laiku dzīvoja viena, bet, kad viņa salauza kāju, mēs paņēmām viņu dzīvot pie mums. Šobrīd vecmamma jau septiņus gadus ir pensijā, viņa lasa grāmatas, ada zeķes un cimdus un palīdz mums mājas darbos.

Manuprāt, manai vecmammai ir interesants dzīves ceļš, jo viņa man stāsta daudz notikumu no savas dzīves. Tie man šķiet tik aizraujoši, ka gribētos pagriezt laiku atpakaļ un paskatīties, kā tas toreiz notika. Es domāju, ka ne katram cilvēkam būtu spēkam dzīvot tādu dzīvi, kādu nodzīvoja mana vecmamma, jo viņas un vectēva dzīves ceļā bija daudz grūtību, bet kopā viņi tās pārvarēja.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolniece

Viktorija Vojevodska

Mana vecmāmiņa Lilija Stepīņa

Lilija Stepīņa dzimusi 1950. gada 14. jūnijā, augusi Asūnes pagasta Kozlovas sādžā. Mana vecmāmiņa ģimenē bija vienīgais bērns, tētis bija brigadieris kolhozā, bet mamma nodarbojās ar laukkopību un lopkopību, strādājot kolhoza fermā, slauca 13 govīs.

Skola atradās piecu kilometru attālumā no dzīvesvietas, un uz turieni brauca ar zirgu vai gāja kājām.

Pēc skolas beigšanas vecmāmiņa iestājās Malnavas tehnikumā un mācījās par zootehniķi, pabeidza to 1970. gadā. Vēlāk braukāja praksē pa kolhoziem un sāka strādāt sovhozā “Sīvers”, kur nostrādāja trīs gadus. Tur arī iepazinās un apprecējās ar savu vīru – manu vectēvu.

Kad ģimenē piedzima pirmais bērns (mans tēvocis), mani vecvecāki pārbrauca dzīvot uz Asūni, šeit piedzima mans tētis. Vecmāmiņa strādāja kolhozā “Putj Ļeņina” par zootehniķi. Tagad vecmāmiņa Lilija ir pensionāre, viņa darbojas savā saimniecībā un auklē mazbērnus.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolnieks

Elvis Stepīņš

Manas vecmāmiņas Ritas Pisarenokas atmiņas

1938. gadā Kurzemē, Aizupes novadā, nelielā ciematā piedzima mana vecmāmiņa Rita Pisarenoka. No agras bērnības viņu audzināja vecmamma, jo vecākus Otrā pasaules kara laikā nošāva fašisti.

Mans vecvecvectēvs bija strēlnieks, kurš krita Ziemassvētku kaujās cīņā pret vāciešiem. Manas vecvecvecmāmiņas ģimenē bija pieci bērni: četri brāļi un viena māsa. Kādā klusā vakarā mājās iebruka vācieši un gribēja visus nošaut, bet vecvecvecmāmiņa lūdza neaiztikt bērnus un apsolīja doties līdz vāciešiem uz Berlīni. Vācieši neaiztika bērnus un aizveda vecvecvecmammu uz Berlīni, kur viņa strādāja par apkopēju. Kādu dienu vācieši nolēma pārbaudīt vecvecvecmammu un atstāja naudu uz galda, lai uzzinātu, vai viņa ir godīga vai ne. Kad vecvecvecmamma kopa istabu, viņa redzēja naudu, bet nepaņēma, par to vācieši viņai iedeva drusciņ naudas un atlaida dzīvot brīvi. Vecvecvecmamma palika dzīvot Berlīnē un bieži sūtīja dāvanas savai mazmeitai Ritai – manai vecmāmiņai.

Vecmāmiņa Rita mācījās Kurzemē, pēc kara viņa atbrauca strādāt uz Latgali, Dagdu. Pēc kāda laika vecmāmiņa satika manu vectēvu Jāni un apprecējās. Visu mūžu viņa nostrādāja kolhozā “Brīvība”. Tagad vecmāmiņa ir palikusi vienīgā no visiem pieciem bērniem un laimīgi dzīvo kopā ar savu ģimeni.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolniece

Loreta Pisarenoka

Mana vecmāmiņa - Faina Vasiljeva

Mana vecmāmiņa Faina Vasiljeva Vitālija meita dzimusi 1940. gada 1.decembrī Baltkrievijā Jadvigas un Vitālija piecu bērnu ģimenē. Vecāki nodarbojās ar lauksaimniecību. Manas vecmāmiņas vecmamma bija latviete.

Vecmāmiņas Fainas mamma kopa cūkas un audzēja linus, tēvs bija apsargs un strādāja arī mežā. Faina pabeidza septiņas klases Baltkrievijas pamatskolā. Ciematā bija tikai desmit mājas, tāpēc to uzskatīja par mazu.

Pēckara gados no visām ciemata pusēm dažāda vecuma skolēni gāja uz skolu, kura bija tikko atvērta. Lai nokļūtu skolā, katru dienu bija jāiet caur mežu 8 km. Katru rītu sapulcējās ap 13 skolēniem, lai kopā ietu uz skolu. Lai bērni nebaidītos no vilkiem, deva linu kušķus, kurus viņi dedzināja un tādā veidā apgaismoja ceļu. Bērni gāja garā ķēdē, priekšā un beigās gāja zēni, turot aizdedzinātos kušķus. No mājām Faina izgāja ap pulksten 4.00, lai 9.00 būtu skolā. Vecmāmiņa atceras: “Ceļi bija aizputināti, tos nekad netīrīja. Skolas ēka bija liela, un tajā vienmēr bija auksti. Kad mēs atnācām uz skolu, nenogērbām virsdrēbes, bet vingrojām, lai nenosaltu. Literatūru mācīja Vera Mihailovna, ģeogrāfiju un vēsturi - direktors Murašķins, matemātiku mācīja skolotāja ar iesauku Buļbjaša.” Vecmāmiņas

bērnības atmiņas ir spilgtas un nedaudz skumjas, jo tas nebija viegls laiks.

1956. gadā vecmāmiņa pārbrauca dzīvot uz Latviju – savas vecmāmiņas dzimteni. Kopš šī gada viņa dzīvo Dagdā. Šai pašā gadā Faina iestājās Dagdas lauksaimniecības tehnikumā. 1960. gadā pabeidza to, iegūstot agronoma specialitāti. Tehnikumā viņa mācījās botāniku (augu audzēšana utt.), zinātņi par dzīvniekiem, augu aizsardzību, zinātņi par mežiem u.c. Šai laikā Latvijā bija apmēram 42 meteoroloģiskās stacijas, un Dagdā bija viena no tām.

Laikā, kad vecmāmiņa beidza mācības tehnikumā, Dagdas meteostacijā notika pārmaiņas, tāpēc tajā bija nepieciešami jauni darbinieki ar agronoma specialitāti. Vecmāmiņa nolēma iegūt šo darbu. Meteo stacijas direktore gaidīja, kamēr Faina nokārtos valsts eksāmenus un iestāsies darbā. Darbā papildus apmācīja visas lauksaimniecības kultūru stādīšanas fāzes, zemes apstrādāšanas laikus, augu latīniskos nosaukumus, graudaugu audzēšanas zinības, prasmi noteikt koku pumpuru plaukšanas laiku u.c.

Meteostacijas darbinieki veica visu augu, kuri auga tuvākajā apkārtnē, novērošanu. Katram bija iedots lauks un pāru skaitļa datumos bijā jāiet apskatīt iesētos augus un bija jāieraksta dati, neskatoties uz laikapstākļiem, kā arī uz to, vai tā ir darba vai svētku diena. Vecmāmiņa noteica kaitēkļu daudzumu un augu slimības, kuras ierakstīja dokumentos un vēlāk sūtīja uz Rīgu.

Katras 3 stundas vajadzēja mērīt gaisa temperatūru. 9.00 un 21.00 bija jāmēra nokrišņu daudzums. Vēl mērīja vēja ātrumu un

gaisa spiedienu, noteica miglu un apledojumu, lietus stiprumu, noteica arī, cik tālu ir negaiss. Bija speciālas ierīces, ar kurām veica mērījumus. Noteica mākoņu formas un to attālumu no zemes.

Meteo stacijā vecmāmiņa nostrādāja 35 gadus. Vecmāmiņa atceras, ka tad, kad Latviju pasludināja par neatkarīgu valsti, Dagdā, blakus veikalam „Kornerstone”, skvērā uzstādīja Latvijas karogu. Tas stāvēja visu laiku, un to apgaismoja 2 prožektori.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolniece

Vineta Bitte

Mana vecmāmiņa Anna Bogdāne

Es lūdzu vecmāmiņu pastāstīt par senajiem laikiem, viņa to labprāt arī izdarīja.

“Mani sauc Anna Bogdāne. Es piedzimu 1940. gadā. Kad es biju vēl pavisam maziņa, izcietu karu. Atceros, kā ap mūsu māju raka dziļas tranšejas un neļāva iet no mājas laukā.

Mācījos netālu no mājām Bronku skolā.

Man pirmos zābakus atdeva tajos laikos bagāts cilvēks, pirms tam es staigāju vecmammašas lupatās. Kādu reizi dabūju pierienu no vāciešiem par to, ka baroju ar maizi tranšeju racējus.

Tie bija smagi laiki, bija ļoti bargas ziemas. Uz ballēm gājām tupelēs, bet, lai neapsaldētos, sējām zēnu šalles ap kājām.

Es visu dzīvi biju strādīgs cilvēks: strādāju kolhoza fermās. Materiālā bāze kolhozos bija slikta, nabadzīgie ganīja govīs. Daudz smagu atmiņu par to laiku.”

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolnieks

Ervīns Žavoronkovs

Mana vecmāmiņa Aija Plotka

Mana vecmamma Aija ir dzimusi 1942. gada 16. aprīlī Jelgavas apriņķī otrā pasaules kara laikā, pēc kāda laika piedzima vecmammās jaunākais brālis. Šajā laikā viņas tēvs tika iesaukts krievu armijā. Vecmamma atceras, ka kara beigās viņas mamma esot saņēmusi pavēsti ar ziņu, ka tēvs karā ir gājis bojā.

Lielo pārdzīvojumu dēļ abi bērni zaudēja mammu un nonāca katrs savā bērnu namā. Brālis un māsa satikās pēc daudziem gadiem, abi būdami jau pieauguši cilvēki. Bērnu namu laiku vecmamma atceras ar mīlestību, par to viņai ir siltas atmiņas.

Pabeigusi pamatskolu, vecmamma Rīgā sāka apgūt šuvējas profesiju. Pēc skolas kā jaunais speciālists šuvējas arodā tika nosūtīta uz Latgali - uz Dagdu. Kā vecmamma joko, Dagdā ieradās ar vienu čemodānu un sāka strādāt šūšanas cehā. Sākumā dzīvoja īrētās istabiņās pie saimniekiem, pēc kāda laika vecmāmiņai piešķīra vienistabas dzīvoklīti, kuru viņa pamazām iekārtoja.

1973. gadā vecmamma iepazinās ar vectēvu, pēc gada tika nosvinētas kāzas, laulībā piedzima trīs bērni, tai skaitā mana māmiņa.

Jau daudzus gadus vecmamma ar vectēvu dzīvo savā mājā Asūnē. Tagad vecmamma ir cienījamā vecumā, viņai ir 76 gadi,

un viņa bauda pelnīto atpūtu, būdama pensijā. Joprojām ir optimisma un enerģijas pilna.

Dagdas vidusskolas 8.b klases skolnieks

Ralfs Daniels Rakickis

Pēteris Tukišs

Dzimis 1952.gada 12.janvārī. Savulaik divus gadus dienējis padomju armijā.

Mūža lielāko daļu veltījis darbam mežā.

Laikā no 1973. līdz 2011.gadam strādājis mežniecībā dažādos amatos. No 1973. līdz 1978.gadam Rušonas mežniecībā un Dagdas mežniecībā no 1978.-1992.gadam kā maiņas tehniķis, meistars, mežziņa vietnieks, tehniskais vadītājs, mežsargs. No 1992.gada līdz 2011.gadam Dagdas mežniecības mežzinis).

2011.-2014. - Dagdas novada pašvaldības vides inženieris.

2014. – šobrīd - pensionārs.

Valasprieki

Sēņošana, zveja. Labprāt darbojas bišu dravā.

Patīk dziedāt – šogad pievienojās Dagdas senioru vokālajam ansamblim “Sendienas”, kādu brīdi arī dejoja Dagdas senioru deju kolektīvā “Ezeriņi”, tad veselības problēmu dēļ diemžēl nācās kolektīvu pamest. Piedalās dažādos pilsētas un novada pasākumos, jūlijā arī Latgales senioru dziesmu un deju festivālā Līvānos.

Rūpējas par savu stādīto mežu, apskata katru iestādīto eglīti, īpaši, ja bijusi vētra. “Kociņam taču grūti, jāpalīdz, jānovāc uzkritušie zari, jāapmīda zemīte...”

Liela nozīme P.Tukiša dzīvē ir ticībai un kalpošanai Dievam. Ilgus gadus Dagdas baznīcai veda egles Ziemassvētkiem, bērzus Vasarsvētkiem, palīdzēja rīkot talkas baznīcas apkārtnes sakopšanā, malkas gādāšanā, svētceļnieku izmitināšanai laukos.

Ģimenes cilvēks, labs tēvs, brīnišķīgs vectēvs četriem mazbērniem.

Ļoti atbildīgs, strādīgs, neatlaidīgs, izpalīdzīgs, humora pilns.

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolnieks

Edgars Cvetkovs

Jūlija Poļaka

Jūlija Poļaka ir piemērs tam, kā cilvēks spēj pārvarēt grūtības un saglabāt dzīvesprieku. Viņai ir 94 gadi, un viņas dzīves pieredze ir ļoti bagāta un noderīga visiem.

Ir ļoti interesanti klausīties Jūlijas stāstus: kā viņa dzīvoja, strādāja, kā audzināja bērnus, mazbērnus un mazmazbērnus. Vecvecmāmiņa stāstīja, kā pārdzīvoja otro pasaules karu. Viņa ir kā vēstures grāmata visiem ģimenes locekļiem. No viņas vienmēr var uzzināt daudz jauna un interesanta. Viņa rosina vienmēr apgūt daudz jauna. Mazmazbērniem Jūlija atraisīja vēlmi dziedāt un dejot, kā arī iemācīja runāt latviski.

Jūlija Poļaka piedzima 1923.gadā 27.septembrī Lielajā Žogotovā. Savu bērnību viņa pavadīja Vidzuškā. Ar vīru un bērniem aizbrauca dzīvot uz Purpliem, tur viņa dzīvo jau 39 gadus. Tātad visu savu mūžu viņa dzīvoja un strādāja Dagdas novadā, nemeklēja vieglāku dzīvi citā Latvijas malā. Jūlija strādāja sovhozā Ezernieku pagastā. Viņa baroja lopus. Darbs bija ļoti grūts, bet laukos jau visi darbi nebija viegli padarāmi. To labi zina visi šīs paaudzes cilvēki.

Kad Jūlija precējās, viņa jau gaidīja bērniņu. Diemžēl viņš nomira, tas jaunajai sievietei bija pirmais sāpīgais notikums. Apmēram 29 gados piedzima otrs bērns, bet pēc pusgada arī viņš nomira. Tas bija otrs lielais trieciens. Un tad prieki- piedzima trešais bērns, to nosauca par Vilhelmu. Pēc dažiem gadiem

piedzima Jānis. Tā arī saticīgi dzīvoja divi brāļi. Dažreiz viņi saplūcās, bet viņu mamma uzreiz visu nokārtoja, nomierināja zēnus.

Kad zēni izauga, Jānis apprecējās ar Ninu un pēc dažiem gadiem Jūlija kļuva par vecmāmiņu. Diemžēl vecumdienās sieviete piedzīvoja nelaimi. Abi saticīgie brāļi ir aizgājuši mūžībā, bet viņu māte turpina dzīvot savu ilgo mūžu.

Tagad Jūlija Poļaka ir mamma, divreiz vecmamma un vecvecmāmiņa četriem mazmazbērniem. Mazbērnus un mazmazbērnus Jūlija arī tagad audzina ar padomiem un interesantajiem pagātnes stāstiem, audzina par krietniem cilvēkiem.

Jūlija ir visu mūžu godīgi strādājusi, izaudzinajusi labus dēlus, nav daudz žēlojusies par grūto likteni. Arī tagad viņa ir vēl izturīga un cīnās par savu veselību. Kad jautājam, kā viņa dzīvoja, viņa atbild, ka dzīvoja godīgi, strādāja un no sirds mīlēja savus bērnus. Viņa ir ļoti labsirdīga un mīl tos, kuri ir viņai blakus. Tāds arī ir Jūlijas Poļakas dzīves stāsts.

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolniece

Jana Poļaka

Antoņina Meikšāne

Mūsu vecmāmiņa ir 68 gadus veka. Viņa ir dzimusi Latvijā, Ludzas novadā un dzīvo tur vēl līdz šodienai.

Viņa pabeidza 8 klases, tāpēc ka tolaik bija jāmācās vai nu 8, vai nu 11 gadi. Viņas skola izskatījās kā parastās mājas. Pēc viņas stāstītā, skolā vajadzēja kopt dārzus ar kartupeļiem, burkāniem, bietēm un citiem dārzeņiem.

Pēc skolas beigšanas Antoņina strādāja kolhozā, slaucot govīs un kopjot dzīvniekus. Tad strādāja maiznīcā, kur vajadzēja cept kūkas, maizi, bulciņas un citus mīklas izstrādājumus. Bet pārsvarā viņa bija mājsaimniece, strādāja mājā un dārzā. Tagad viņa jau saņem pensiju.

Agrāk nebija telefonu un datoru, tāpēc sazināties ar draugiem vai ar radiem tolaik gandrīz vai nebija iespējams. Naudas vienība bija rublis, par vienu rubli varēja daudz ko iegādāties. Bet nevarēja tā parasti atnākt uz veikalu un nopirkt to, ko tu gribi, vajadzēja gaidīt garās pircēju rindās. Apģērbus vajadzēja šūt sev pašiem, jo tie bija dārgi un grūti atrodami laukos. Senāk viņai vajadzēja pļaut un grābt sienu ar zirgu. Tas bija grūti.

Bet vecmāmiņa vienmēr bija un ir dzīvespriecīga, viņas dārzā agrāk un arī tagad zied puķes. Ar neatlaidīgu darbu viņa ir kaldinājusi savas ģimenes labklājību.

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolnieces

Evita Eisaka un Tatjana Liscova

Anna Ruskule (Loče) (1932-1997)

Anna Loče dzimusi Rēzeknes apriņķī. 1937. gadā atbrauca dzīvot uz Rumpīšiem, Dagdas pagastā. Ģimene bija turīga. Nopirka zemi, lai attīstītu lauksaimniecību.

Kara laikā, kad vecmamma bija vēl maza un slimoja, vācu karavīri bija apstājušies uz nakšņošanu. Viņi uzzināja, ka meitene ir slima, un dāvināja šokolādes un cepumus. Vasarā Antoņina bieži palīdzēja vecākiem, piemēram, kaltēt sienu, kuru nēsāja šķūnī, ravēja dārzu, palīdzēja sakopt māju. Palīdzēja ar sirpi plaut labību, siet kūļos un novākt ražu. Zāģēja malku un meta kaudzēs.

Mācījās Niperu pamatskolā, tad Dagdas vidusskolā, kara laikā turpināja mācības.

Pēc vidusskolas pabeigšanas nosūtīja uz pedagoga kursiem Rīgā. Vēlāk pabeidza Rēzeknes pedagoģisko institūtu. Pēc institūta beigšanas strādāja Ežezera pamatskolā (Andzeļos), bija arī Vecokras pamatskolas 1.-4. klašu skolotāja.

Mīlēja staigāt uz ballītēm. No bērnības gatavo dažādus garšīgus ēdienus, skolas laikā apmeklēja adīšanas pulciņu.

No Rumpīšiem uz darbu un mācībām, pat uz Rēzekni staigāja kājām.

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolniece

Kamkina

Anna Kromāne

Mana vecmamma Anna piedzima kā trešā jaunākā meita 1942. gada 11. novembrī. Ģimenē jau auga 2 meitas, viena dzimusi 1939. gadā, otra 1940. gadā.

Viņa bija pavisam maziņa, kad saslima un nomira viņu tētis. Vecmamma mamma viena pati audzināja meitas, tāpēc dzīve bija grūta, jo bija daudz jāstrādā.

Tā kā vecvecmamma strādāja skolā, kurināja krāsnis un mazgāja grīdas, meitām bij jāiet viņai palīgā.

Kad Anna paaugās, tad strādāja fermā, slauca govīs.

Pirms 50 gadiem mana vecmamma apprecējās. Tad piedzima mana mamma, pēc pāris gadiem viņas brālis.

Vecmamma audzināja bērnus, mājās bija liela saimniecība, viņa strādāja par piena savācēju. Darbs bija grūts, bija ļoti agri jāceļas, jāsakopj savi lopi, tad jābrauc savākt pienu, jācilā smagas kannas, jāved uz Dagdas pienotavu, tad jābrauc uz mājām un jāmazgā kannas, jātaisa piena analīzes. Vēlāk viņa strādāja fermā, baroja govīs, tīrīja kūti. Tas arī nebija viegli, uz darbu gāja kājām. Mana mamma un brālis gāja palīdzēt vecmammai.

Manai vecmammai visu dzīvi patika puķes, pie viņas mājām, sākot no pavasara līdz rudenim zied dažādas puķes: tulpes,

narcises, peonijas, dālijas, cīnijas, kumelītes, kliņģerītes, samtenes un daudzas citas.

Vecmammai un vectēvam ir turpinājums, tie esam mēs - mazbērni. Es lepojos ar saviem vecvecākiem, viņi ir ieguldījuši daudz darba Latvijas labā!

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolniece

Kristīne Vasiļevska

Tamāra Vasilevska

Tamāra Vasilevska dzimusi 1942.g. 6. novembrī Krievijā, Krasnodaras apgabalā, Zataboļskas rajonā. Šobrīd viņai ir 76 gadi.

Tamāra dzimusi kara laikā, tad bija ļoti grūti laiki. Tamāras vecāki. Diemžēl viņas tēvs neatgriezās pēc kara, un 1948.gadā Tamāra ar māti aizbrauca uz ciematu Kantaurova, tur viņas māte strādāja militārā slimnīcā, 527. bataljonā, par medmāsu. Tamāra šajā slimnīcā uzstājās, un viņai par uzstāšanos deva cienastu, bet ļoti reti, jo bija briesmīgs bads. Šajā ciematā viņa mācījās līdz 7.klasei, bet 10.klasi Tamāra pabeidza citā ciematā.

Bērnībā Tamārai bija ļoti daudz jāstrādā, jau trīspadsmit gados viņa ar vectēvu zāgēja malku ar divroku zāģi mežā. 1957.g. Tamārai piedzima brālis Jurijs, kuru vajadzēja pieskatīt un auklēt, jo Tamāras mātei bija jāstrādā līdz vēlam vakaram.

Pēc 10.klases Tamāra viena pati aizbrauca uz citu pilsētu mācīties tehnikumā par šuvēju. Kad viņa to pabeidza, viņa ar māti atgriezās savās dzimtajās mājās. Viņa strādāja Adlerā siltumnīcās un tur viņa satika savu mīlestību, kuru sauca Jevgēnijs. Viņš bija atbraucis no Latvijas.

Viņi apprecējās 1964.gadā, kopā devās uz Latviju. 1966. gadā piedzima dēls. Tamāra Latvijā strādāja kolhozā, pēc tam no 1974.gada līdz 1995.gadam - Asūnes veikalā. No 1997.g. viņa ir pensijā un tagad dzīvo laimīgi un mierīgi ar savu ģimeni mūsu skaistajā valstī.

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolniece

Irina Trofimova

Ļubova Volkova

Ļubova Volkova dzimusi 1956. gada 9. maijā ciemā Vaulino, Saratovas pagastā, Krievijā, kur nodzīvojusi visu savu bērnību. Meitene nebija vienīgais bērns ģimenē, viņa augusi kopā ar savu mazāko brāli Aleksandru. Sasniegusi 10 gadu vecumu, kopā ar ģimeni pārcēlusies uz Barnaulu, kur viņas ģimenei tika iedots dzīvoklis, tāpēc ka Ļubovas māte bija kara laika bērns. Tēvs bijis kopā ar ģimeni, taču vēlāk dienēja pēc līguma.

Māte bijusi zemniece, bet tēvs dienēja, tāpēc bieži vien viņš nebija kopā ar ģimeni. Ģimene nebija no nabadzīgākajām, tomēr viņi nevarēja atļauties neko dārgu.

Kopš sešu gadu vecuma mācījusies Barnaulas skolā, kur ieguvusi vidējo izglītību, vēlāk sāka mācības pedagogiskajā universitātē. Pēc mācībām sāka darbu vienā no vietējiem bērnudārziem, kurā strādāja trīs gadu desmitus, saņēmusi balvu par 30 gadu veiksmīgo darbu. Bet viņas brālis Aleksandrs kļuva par aviatoru.

Ļubova, mācoties pedagogiskās universitātes pirmajā kursā, sastapusi savu nākamo vīru Vladimiru, kas mācījās turpat par fizikultūras skolotāju. Pēc diviem gadiem jaunie cilvēki apprecējās un drīz piedzima zēns Aleksandrs, nosaukts brāļa vārdā.

Pēc pieciem gadiem viņi izšķīrās. Pēc kāda laika apprecējusies otrreiz, tomēr arī šoreiz viņa izšķīrās ar vīru, nodzīvojusi ar viņu deviņus gadus.

Ѕubovas dēls, Aleksandrs dzimis 1978. gada 15. aprīlī Barnaulā, kur pavadījis visu dzīvi. 19 gadu vecumā viņš sastapa savu nākamo sievu Annu, kuru viņš bildināja tad, kad bija pazīstami tikai divas stundas. Pēc četriem mēnešiem viņi apprecējās, un 1999. gada 5. augustā piedzima viņu meita Anastasija. Pirms četrus gadiem ģimenē piedzima meita Lilija. Drīz pēc viņas piedzimšanas ģimene pārcēlusies uz Latviju.

Dagdas vidusskolas 9.b klases skolniece

Karīna Kuzmenko

Olga Mihejeva

Mūsu rūpīgo vecmāmiņu sauc Olga Mihejeva. Viņa dzimusi 1943. gadā Indrā. Meitene dzīvoja ļoti tālu no skolas. 1961. gadā absolvēja Indras vidusskolu.

Tālāk viņa nolēma mācīties Daugavpils Medicīnas skolā un iesniedza tur dokumentus. Pēc skolas absolvēšanas, atbrauca strādāt Dagdā, kur izveidoja ģimeni. Šeit viņa strādāja par dežūrmāsu terapijas nodaļā. Tajos laikos tas bija grūts darbs, jo nodaļā varēja būt vairāk par 60 cilvēkiem, bet slimnīcā kopumā ap 150 slimajiem un vairāk. Viņa ēdināja grūti slimos un veica injekcijas. 1969. gadā devās uz Rīgu, uz kursiem. Pēc to beigšanas atgriezās Dagdā un veica dažāda veida fizioterapijas procedūras.

Bija arī gadījumi, kad vajadzēja doties pie smagi slimajiem, procedūras nevarēja veikt viņas kabinetā, jo pacienti bija pārāk vārgi, lai paši dotos pie medmāsas. Fizioterapijas nodaļā viņa nostrādāja līdz 2001. gadam, tad devās pelnītā atpūtā, bet sekoja lūgums vēl nedaudz pastrādāt šajā jomā. Nostrādājusi vēl piecus gadus fizioterapijas kabinetā, beidzot aizgāja pensijā. Tajā laikā, kad viņa vēl strādāja, ome tika apbalvota ar medaļu “Darba veterāns”.

Viņa ļoti priecājas par to, ka palīdzējusi daudziem slimiem cilvēkiem. Vecmāmiņai tie bija labi laiki, kurus atceras ar siltumu. Strādājot daudzus gadus, Olga dzirdēja simtiem reižu

vārdus: "Paldies, medmāsiņ!" Bieži viņa satiek cilvēkus, kas tajos laikos bija bērni, tie sveicinās un vienmēr uzsmaida.

Vecmāmiņa domā, ka strādāt medicīnas jomā ir grūti, tāpēc ka ir vienmēr jābūt laipnai, jāuzklausā un jāpalīdz. Cilvēki baltajos halātos dod otro dzīvību daudziem. Mēs lepojamies ar savu vecmāmiņu

Dagdas vidusskolas 7.b klase skolnieces

Valērija Mihejeva, Jana Antonova

Anatolijs Kuzņecovs

Dzimis Krievijā, Beloreckā, 1945. gada 5.oktobrī. Pašlaik vectēvam ir 72 gadi. Vecāki: mamma Marija Kuzņecova Ivana meita, nomira, kad vectēvam bija pieci gadi, traģiskā avārijā. Tēvs Vladimirs Kuzņecovs Amosa dēls miris 1971. gadā. Pamātei Elizabetei Jegorovnai pašlaik 96 gadi. Dzīvo Krievijā, Beloreckā. Ģimene bija diezgan liela -trīs brāļi un divas māsas.

Mācījās Beloreckas 8.vidusskolā, beidzis 7 klases. Vēlāk devies strādāt uz metalurģijas rūpnīcu, tad nodarbojās ar lauksaimniecību. No 1964. gada līdz 1967. gadam dienēja armijā.

Atgriezies no armijas, pārcēlās dzīvot uz Latviju. 1969. gadā atbrauca uz Latviju, un tā paša gada 25.janvārī bija kāzas. Anatolijs Kuzņecovs un Regīna Kuzņecova, mani vecvecāki, dzīvo kopā jau 49 gadus.

Vectēvs uzskata, ka cilvēki agrāk bija atklāti un vēra durvis visiem kaimiņiem, lai padzertu tēju, parunātos vai pavadītu laiku. Bet tagad cilvēki noslēgušies sevī, pat nesveicinās uz ielas ar tuvu draugu.

Vectēvs nodarbojās ar futbolu, bet, salauzis kāju, pārstāja to spēlēt. No 1970. gada nodarbojās ar ledusskapju remontēšanu un bija viens no labākajiem elektriķiem Dagdas novadā.

Vectēvam nepatika ceļot, jo viņš to uzskatīja par garlaicīgu laika pavadīšanu. Braukāja tikai pie radiem uz Baltkrieviju.

Vislielākais prieks vectēva dzīvē ir bērnu piedzimšana. 1970. gadā piedzima Vladimirs Kuzņecovs (mans onkulis) un 1972. gadā piedzima Viktors Kuzņecovs (mans tētis).

Vectēvs novēl visiem jauniešiem labu dzīvi un veiksmi visos darbos!

Dagdas vidusskolas 7.b klase skolnieks

Raivis Kuzņecovs

Marija Murāne

Mana vecmāmiņa Marija, dzimusi 1948. gada 28. jūnijā

Asūnes pagastā Meņģos, zemnieku ģimenē.

Marijas vecāki bija Jānis un Bronislava Milevski. Manai omei ir divas māsas Antonija un Viktorija. Vecmammās vecāki bija ļoti strādīgi un atbildīgi, mājās turēja lopus un apstrādāja zemi. Vecmamma mācījās

Rāčevas pamatskolā, vēlāk iestājās Valteru astoņgadīgajā skolā (Asūnes pagastā). 1969. gadā pabeidza Daugavpils vidusskolu un vēlāk medicīnas skolu, ieguva feldšera specialitāti.

Savas pirmās darba gaitas uzsāka Joņinu feldšeru punktā. 1972. gadā apprecējās ar Franci Murānu, manu vectēvu. 1973. gada 14. decembrī piedzima meita Aina. 1974. gadā pārcēlās ar vīru dzīvot uz Skaistu. Pēc pārcelšanās uz Skaistu sāka strādāt bērnudārzā par medmāsu. 1977. gadā 14. oktobrī piedzima otra meita Rita. Bērnudārza likvidācijas dēļ turpināja strādāt Skaistas pamatskolā par virtuves darbinieci, līdz devās pelnītā atpūtā. 2007. gadā pārcēlās uz dzīvi Dagdā, kur audzina savus mazbērnus.

Brīvajā laikā vecmāmiņai patīk lasīt interesantas un aizraujošas grāmatas, skatīties seriālus un gatavot ēst. Nodarbojas ar vingrošanu un nūjošanu. Mazdārziņā audzē

dārzenus un puķes. Aizraujas ar adīšanu un rokdarbiem, labprāt apmeklē dažādus kultūras pasākumus, koncertus, teātra izrādes.

Ome ir ļoti aktīva un izpalīdzīga, prasīga pret sevi un citiem, vienmēr dod padomu. Savā dzīvē ir ļoti daudz pārdzīvojusi, taču vienmēr ir spējusi saglabāt možu garu un smaidu.

Dagdas vidusskolas 7.b klase skolnieks

Reinis Vigulis

Mana vecmāmiņa Irina Paškeviča.

Manu vecmāmiņu sauc Irina Paškeviča. Viņa dzimusi 1952.gadā 24.oktobrī Ludzas novadā. 1959.gadā mana vecmāmiņa sāka mācīties skolā. Tolaik skolēnim bija skolas forma, meitenēm bija tumši zili sarafāni un baltas blūzes, bet zēniem kostīmi. Mana vecmamma skolas gados gribēja kļūt par ekonomisti, tāpēc skolā mācījās labi. Viņa mācījās desmit gadus un pēc tam turpināja iegūt izglītību Malnavas lauksaimniecības tehnikumā. Tur viņa mācījās līdz 1971.gadam.

Šajā tehnikumā mācījās arī mans vectēvs, tur arī viņi iepazinās. Manu vectēvu sauc Ivans Paškevičs. Kad vecmāmiņa pabeidza tehnikumu, viņa apprecējās. Vectēvs strādāja par galveno inženieri Ludzā. 1972.gadā viņiem piedzima meita, mana mamma, kuru sauc Natālija.

Pēc tam vecmamma sāka strādāt par pārdevēju Ludzas veikalā. Strādājot veikalā, vectēvam un vecmammai bija sava saimniecība, govīs, cūkas un vistas, jo vecmammai patika dzīvnieki. Viņa dzīvoja tālu no veikala, tāpēc bija grūti nokļūt līdz darba vietai. Tomēr nostrādāja desmit gadus. Pēc tam viņu aicināja strādāt pilsētā par ekonomisti. Viņai šī profesija patika, tāpēc tur mana vecmamma strādāja 15 gadus.

Mūsu ģimene nopirka vecmammai dzīvokli Dagdā, kur tā līdz šim dzīvo. Pēc gada viņa sāka strādāt kioskā, nostrādāja piecus gadu, tad aizgāja pensijā un nopirka māju Dagdā, lai tajā atpūstos un dzīvotu vasarā. Pie mājas ir upe, kas vecmāmiņai ļoti

patīk. Katru gadu vasarā mēs ar vecmammu ejam barot gulbjus un pīles.

Viņai ļoti patika ceļot, tāpēc viņa ir bijusi gan Krievijas, gan Ukrainas un Latvijas pilsētās. Krievijā dzīvo arī vecmammās radinieki, pie kuriem brauc ciemoties.

Vecmammai jau kopš bērnības patika palīdzēt mammai gatavot visādus saldumus, un tagad mēs ar vecmammu brīvajā laikā cepam pīrāgus. Ienākot vecmāmiņas dzīvoklī, es vienmēr sajūtu šo pasakaino pīrāgu smaržu, kas mani vēl līdz šim iepriecina svētkos.

Es ļoti mīlu savu vecmāmiņu, vienmēr uzklausu viņas padomus un dzīves stāstus. Katru brīdi, pavadītu kopā ar vecmāmiņu, es atcerēšos līdz mūža beigām. Mīliet un cieniet savus vecvecākus!

Dagdas vidusskolas 7.b klase skolnieces

Amālija Grišāne, Ieva Murāne

Valentīna Vasiļjeva

Mana vecmamma Valentīna Vasiļjeva dzimusi 1949. gada 28. martā. Viņa dzīvoja Ezernieku pagastā, Šustos, daudzbērnu ģimenē, kurā bija astoņi bērni, sešas māsas un divi brāļi. Valentīna bija otrā jaunākā ģimenē.

Bērnība bija ļoti grūta, jo vajadzēja smagi strādāt, celties četros no rīta, ganīt un slaukt govis, barot cūkas, bet toties bija arī priecīgi brīži kopā ar māsām un brāļiem spēlējot dažādas spēles, piemēram, "Kluso telefonu" vai "Zelta dalīšanu". Rotlietu nebija, tāpēc māte taisīja lupatu lelles. Kaut arī ļoti aizņemta darbos, viņa mēģināja kaut kā iepriecināt bērnus. Pēckara laikā bija daudz tukšu ložmetēju lādiņu, tajos bērni vārīja putru no smiltīm, spēlēja pavārus.

Valentīna mācījās Ezernieku vidusskolā. Tie bija labākie 8 gadi viņas dzīvē, jo skolas laikā viņiem nelika strādāt gaužām dienām. Pabeigusi skolu, viņa aizbrauca uz Rīgu pieskatīt māsas dēlu, bet pēc gada sāka strādāt Rīgas fabrikā par audēju.

Vecmammās mīļākais gadalaiks ir rudens, tāpēc, dzīvodama Rīgā, viņa bieži pastaigājās gar Daugavu.

Viņa iemīlējās, apprecējās un aizbrauca uz Krieviju. Vecmammai piedzima meitiņa Tatjana, mana tante, bet drīzumā viņi izšķīrās, un viņa atgriezās Latvijā. Pēc desmit gadiem vecmamma satika savu otro vīru Nikolaju, manu vectēvu, manas mammas Irīnas tēti.

Dagdā viņa strādāja par lopkopi, par to viņai iedeva tagadējo dzīvokli. Līdz tam vecmammaš ģimene dzīvoja pie ūdenskrituma.

1992. gadā vecmammai piedzima pirmā mazmeita, bet 2004. gadā vēl divas, es un mana māsīca Elga.

Tagad manai vecmammai 69 gadi. Viņai nepatīk atcerēties savu bērnību, bet ir arī interesanti un aizraujoši notikumi un mīļas atmiņas par ģimeni.

Pašreizējā dzīve viņai patīk, jo ir mīloša ģimene. Manupāt, mana vecmamma ir vislabākā, jo vienmēr atdod visu, lai viņas tuvākie cilvēki būtu laimīgi. Es viņu mīlu!

Dagdas vidusskolas 7.b klase skolniece

Līga Beitāne

Antons Arnicāns

Antons Arnicāns stāsta: „Mani sauc Antons Arnicāns. Esmu dzimis 1937. gadā 16.decembrī, pēc zodiaka zīmes – Strēlnieks. Dzīvoju Dagdas novadā.

Līdz es esmu paņēmis svarbumbu, grāmatas un dažādas medaļas, kuru man ir pāri simtam. No 14 gadiem es sāku nodarboties ar sportu.

Manā ģimenē bija seši cilvēki. Strādāju kolhozā, ganīju zirgus. Tajos laikos nevarēja iegādāties labas drēbes kā tagad. Pēc tam es aizbraucu uz Rīgu. Arī tur dzīve bija grūta, un bija dažādi cilvēki.

Skolā bija volejbols, basketbols un bokss. Skolotājs mūs trenēja boksa sacensībām. Treneris mūs laida ringā visus kopā. Es ar draugu satikos ringā, un mēs sarunājām, ka nesitīsim viens otru. Mēs piedalījāmies dažādās spartakiādēs.

Tajos laikos jau bija modē futbols. Mums futbolā deva visu ekipējumu un mēs spēlējām.

Man patika arī volejbols, un es sāku spēlēt. Mani uzreiz ielika par kapteini. Tajos laikos es daudz kur piedalījos. Spartakiādē ieguvu 1. vietu augstlēcšanā.

Vēlāk es atbraucu uz Dagdu. Te bija labi attīstīts futbols un volejbols. Tad es kļuvu par elektriķi un liku stabus gan vasarā, gan ziemā.

Asūnē
es kļuva par
sporta
skolotāju, tur
bija labi
attīstīta
rokasbumba.
Šajā sporta
veidā Asūnes

komanda bija vislabākā un neuzvarama.

1991. gadā esmu piedalījies barikādēs, un man ir 1991. gada barikāžu dalībnieka nozīmīte un apliecība.

Nodarbībām ar dažādiem sporta veidiem esmu veltījis vairāk nekā 60 savas dzīves gadus, kopš 2002. gada pievērsos svaru bumbas cilāšanai. Es piedalījos veterānu sacensībās svaru bumbu celšanā un ieguvu 1. vietu. Man piedāvāja piedalīties pasaules čempionātā Baltkrievijā, tur es ieguvu 1. un 2. vietu. Pēc tam bija vairākas sacensības Lietuvā, Krievijā un citās valstīs.

2012. gadā Krievijā Arhangeļskā kopā ar vēl 299 atlētiem piedalījos pusstundu ilgās sinhronās svaru bumbas cilāšanas sacensībās "Spartan 300", tādējādi uzstādot jaunu Ginesa rekordu. 2013. gadā līdzīgās sacensībās Baltkrievijā es piedalījos jauna Ginesa rekorda uzstādīšanā, kura gaitā pusstundu ilgās sinhronās svaru bumbas cilāšanas sacensībās piedalījās jau vairāk nekā 300 atlētu.

Biedrības "Asmu latgalīts" rīkotajā "Latgales Gada balvā 2015" es kļuva par titula "Latgales Gada varonis" ieguvēju.

2016. gadā no 17.-19. jūnijam Vitebskā, Baltkrievijā norisinājās Starptautiskās veterānu sacensības svara bumbu celšanā. Man tie bija dubulti svētki. Sacensību laikā es ieguvu vairākas godalgas, taču vislielākais prieks bija par mana sapņa piepildījumu - Starptautiskas nozīmes godalgas -, „Varoņa zvaigzne”, titula iegūšanu.

Arī 2017. gadā esmu piedalījies Latvijas, Eiropas, Pasaules sacensībās svara bumbu celšanā veterāniem un vairākkārt ieguvu 1.-3.vietas.

Man ir daudz dažādu godalgu un apbalvojumu."

Dagdas vidusskolas 7.a,b klases skolēni

Genovefa Grišāne

Mana vecvecmamma Genovefa Grišāne ir dzimusi 1930. gada 16. septembrī Andrupenes pagasta Pušas ciemā. 1937. gadā sāka skolas gaitas Pušas pamatskolā.

Viņa stāsta: „Skolā mācījos labi, man bija iesauka „Piecinieks”. Ģimene bija liela, tāpēc ar iztiku bija grūti. Uz skolu līdzī nēmu rupjmaizes gabalu un piena pudelīti. Ziemā nēsāju tēva žaketi, kura bija sajosta ar virvīti. Grāmatas nēsāju koka kastītē. Tēvs brauca peļņā, un viņš atveda izstrādātas ādas gabalu, no kura man sašuva zābakus. Tie bija liela izmēra, lai varētu nēsāt vairākus gadus. Pavasaros, rudenos gāju basām kājām.”

Dagdas vidusskolas 7.b klases skolniece

Kristīne Mihailova

Vecmāmiņa Jeļena Grebneva

Mana vecmamma dzimusi 1942. gada 28.maijā Šķaunes pagasta Ceplīšos. Savu bērnību viņa pavadīja tur. Mācījās Upmaļu skolā no septiņiem gadiem.

Tad trīs gadus Dagdas vidusskolā. Katru dienu ziemā, pēc stundām, viņa ar saviem draugiem un draudzenēm kopā gāja pavizināties ar ragaviņām. Mācījās labi un teicami. Beigusi skolu, strādāja par autobusa konduktoru.

1970. gadā apprecējās ar manu vectēvu Feaktistu Grebņevu, un pēc gada piedzima meitene, kuru nosauca par Svetlanu. 1976. gadā piedzima dēls Aleksandrs.

Brīvajā laikā vinmēr bija ar bērniem. Viņi spēlēja daudz spēļu, zīmēja un labi pavadīja laiku.

Viņas vīrs strādāja konfekšu fabrikā. Gandrīz katru dienu viņš nesa konfektes uz mājām, un mana vecmamma Jeļena tas slēpa no bērniem, lai tie no sākuma paēstu pusdienas, bet, kad pieaugušo nebija klāt, viņi meklēja saldumus, kamēr atrada.

Līdz 1999. gadam strādāja par bilešu kasieri, tad aizgāja pensijā.

Dagdas vidusskolas 7.b klases skolniece

Ilona Grebņova

Mana vecmamma Silvija Skorodihina

Mana vecmamma ir dzimusi 1948. gada 14. decembrī Andrupenē, tagad viņai 69 gadi. Viņa dzīvoja Astašovas ciematā, mazā ģimenē ar vecākiem un vecāko māsu Valēriju.

Silvija mācījās Astašovas skolā no 1. līdz 8. klasei. Viņai bija ļoti labas attiecības ar klasesbiedriem un diezgan labas atzīmes. Ar savām klasesbiedrenēm darbmācības pulciņā mācījās ēdienu gatavošanu, dārzniecības pamatus un adīšanas prasmes.

Kad Silvija mācījās Astašovas skolā, vācu valodas skolotāja bija viņas vecākā māsa Valērija. Vienreiz bija tāds gadījums, vecmammu izsauca atbildēt vācu valodas stundā, viņa labi atbildēja un saņēma pozitīvu atzīmi. Nākamajā dienā atkal bija vācu valodas stunda, bet vecmamma tai negatavojās, jo labi atbildēja iepriekš un domāja, ka skolotāja viņu neizsauks divas reizes pēc kārtas atbildēt. Bet viņas māsa redzēja mājās, ka viņa negatavojās vācu valodas stundai un nākošajā dienā Valērija atkal izsauca viņu pie tāfeles, bet Silvija nevarēja atbildēt un saņēma 2 balles. Pēc šīs dienas viņa vienmēr mācījās vācu valodu.

Savu brīvo laiku viņa pavadīja galvenokārt palīdzot savai mātei saimniecības darbos: slaukt govīs, barot vistas un sivēnus, ravēt dārzu, uzkopt pagalmu un citus darbus. Kopā ar savu māsu bieži gāja ogot un sēņot uz mežu. Viņai arī patika lasīt dažādākas grāmatas. Viņiem mājās bija diezgan daudz grāmatu. Ciematā bija arī sava mazā bibliotēka.

Pēc 8. klases Silvija devās mācīties uz Dagdas vidusskolu. Viņa dzīvoja Dagdā, irēja māju kopā ar savu draudzeni. Pēc stundām strādāja Dagdas pienotavā, tur bija jāņem piena analīzes, jāpieņem piens. Pienotavā viņus baroja ar gardu sviestu un pienu

Pēc 11. klases viņa strādāja Priežmalē par telefonisti. Tajos laikos vēl nebija izgudroti mobilie telefoni, bet bija mājas telefoni. Lai kādam piezvanītu, no sākuma vajadzēja zvanīt uz sakaru centrāli, kur telefonistei bija jāpasaka, kam tu gribi piezvanīt. Telefoniste savienoja ar vajadzīgo abonentu. Mūsdienās tāda darba nav, un mēs varam sazināties ar cilvēkiem jebkurā pasaules vietā, nospiežot tikai vienu telefona podziņu.

Vēlāk mana vecmāmiņa strādāja gan par kluba vadītāju, gan par fermas darbinieci. Viņa strādāja arī par bērnudārza audzinātāju, un grupiņā bija arī mans tētis. Vairākus gadus vecmamma strādāja lauksaimniecībā, garākais darba posms bija lopkopībā, apmēram 15 gadi, bija pārdevēja veikalā un pasta darbiniece Jaunokras ciematā.

Tagad mana vecmammiņa ir pensijā un dzīvo Dagdas pilsētā. Viņa labprāt nodarbojas ar sava dārziņa kopšanu, ada siltas zekītes un gatavo ļoti garšīgus ēdienus. Kad izaug gurķi un tomāti, viņa konservē tos ziemai. Vasarā žāvē svaigos ābolus.

Silvija Skorodihina novēl visiem stipru veselību, labus draugus, stipru ģimeni. Lai visi mūsu sapņi piepildās!

Dagdas vidusskolas 7.b klases skolniece

Laura Skorodihina

Mans vectēvs – Pēteris Skrebs

Manu vectēvu sauc Pēteris Skrebs. Man ļoti patīk klausīties vectēva garajos stāstos par saviem bērnības gadiem un iedomāties, cik sarežģīta dzīve bijusi

bērniem pēckara laikā.

Vectēvam bija liela ģimene, kopā ar viņu mājās dzīvoja vēl pieci bērni – viņa brāļi un māsas. Neskatoties uz to, ka bērnu ģimenē bija daudz un rotaļāties varētu caurām dienām, darbs vienmēr ir bijis pirmajā vietā. Kopš bērnības vectēvam vajadzēja daudz strādāt lauku darbos un palīdzēt saviem vecākiem.

Kad vectēvs sāk stāstīt par saviem skolas gadiem, es vienmēr apsēžos ērtāk un klausos ļoti uzmanīgi, jo man viss liekas ļoti interesants. Vectēvs atceras, ka skola atradās tālu no mājām un viņam nācās celties ļoti agri, lai noietu piecus kilometrus un paspētu uz pirmo mācību stundu. Īpaši smagi bija ziemā, jo tolaik ziemas bija bagātas ar savām baltajām sniega kupenām, kurām brist pāri nebija tik vienkārši.

Beidzis skolu, vectēvs mācījās par profesionālu šoferi. Sākumā viņš strādāja par šoferi kādā celtniecības organizācijā,

bet pēc tam pievienojās ugunsdzēsēju brigādei un pietuvojās savam dzīves mērķim – palīdzēt citiem cilvēkiem.

Ar smiekliem vectēvs stāsta par gadījumu, kad steidzās palīdzēt glābt kaķi, kurš bija uzrāpies augstu kokā un baidījās nokāpt zemē. Runājot par savu darbu, vectēvs piebilst, ka strādāt komandā ir grūts un reizē atbildīgs pienākums, jo bieži vien no viena cilvēka rīcības ir atkarīga pārējo kolēģu dzīvība.

Tagad vectēvs ir pelnījis atpūtu un savu brīvo laiku velta saviem hobijiem. Jaunībā viņam ļoti patika zvejot un medīt. Ar laiku viens hobijs nomainīja otru, bet nu jau vairākus gadus vectēvs nodarbojas ar biškopību.

Garajos ziemas vakaros vectēvam patīk risināt krustvārdu mīklas, un tas viņam padodas itin viegli, jo savas dzīves laikā viņš ir izlasījis ļoti daudz grāmatu. Es vienmēr varu viņam kaut ko pajautāt un zinu, ka atbilde nebūs ilgi jāgaida!

Linda Slapiņa

8.b klase

